Ing. PETRE ANCA

POVEȘTI CU FINAL MERITAT

ÎNVINGĂTORII

Editura OMEGA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ANCA, PETRE
Poveşti cu final meritat : învingătorii / Petre Anca –
Buzău : Omega, 2007
ISBN 978-973-1791-11-1

821.135.1-32

Editura OMEGA Buzău
Tel: 0238-717259
Apărut 2007
Buzău - România

Dedic această carte:

1. Mentorului meu, în semn de omagiu, regretatul ing. Valeriu Popa
2. Tututor eroilor acestei lucrări
3. Tuturor oamenilor care cred că numai Dumnezeu este cel care înfăptuieşte fiecare miracol, care consimt să aducă modificări în stilul de viaţă propriu şi pot să dea multă IUBIRE

Mulţumesc îm mod deosebit doamnei farmacist Georgeta Năstase pentru sprijinul acordat la editarea acestei ediţii.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ANCA, PETRE
Povești cu final meritat : învingătorii / Petre Anca –
Buzău : Omega, 2007
ISBN 978-973-1791-11-1

821.135.1-32

Editura OMEGA Buzău
Tel: 0238-717259
Apărut 2007
Buzău - România

Dedic această carte:

1. Mentorului meu, în semn de omagiu, regretatul ing. Valeriu Popa
2. Tututor eroilor acestei lucrări
3. Tuturor oamenilor care cred că numai Dumnezeu este cel care înfăptuiește fiecare miracol, care consimt să aducă modificări în stilul de viață propriu și pot să dea multă IUBIRE

Mulțumesc îm mod deosebit doamnei farmacist Georgeta Năstase pentru sprijinul acordat la editarea acestei ediții.

I

GĂSIȚI TIMP

1. Găsiți timp pentru sănătate - este comoara cea mai de preț a vieții voastre;
2. Găsiți timp pentru frumos - îl găsiți peste tot, în natură;
3. Găsiți timp pentru iubire - să fie taina vieții voastre;
4. Găsiți timp pentru a gândi - este catapulta succesului vostru;
5. Găsiți timp pentru a privi un răsărit de soare - este "asfințitul" necazurilor voastre;
6. Găsiți timp pentru muncă (activitate) - este garanția puterii voastre;
7. Găsiți timp pentru rugăciune - este calea spre adevăr și înălțare spirituală;
8. Găsiți timp pentru studiu - este temelia cunoașterii;
9. Găsiți timp pentru a sfida prin uitare trecutul - vă veți asigura și moderniza viitorul;
10. Găsiți timp pentru a vă alege partenerul - veți avea aceeași lungime de undă în drumul vostru către infinit;
11. Găsiți timp pentru a visa cu ochii deschiși - este hrana sufletului vostru;
12. Găsiți timp pentru a plânge de fericire - este balsamul vieții voastre;
13. Găsiți timp pentru exerciții fizice - este metoda de a vă armoniza trupul;
14. Găsiți timp pentru a râde - este melodia cu care valsați în viață;
15. Găsiți timp pentru a ajuta și pe alții - este izvorul fericirii voastre;
16. Găsiți timp pentru a vă bucura cu cei dragi - este plenitudinea împlinirii voastre ca oameni;
17. Găsiți timp pentru joacă - este secretul tinereții veșnice;
18. Găsiți timp pentru odihnă - este alimentul vieții;
19. Găsiți timp pentru a admira un asfințit de soare - este "răsăritul" bucuriei zilei următoare;
20. Găsiți timp pentru a vă hrăni corect și în tihnă - este diamantul sănătății voastre;
21. Găsiți timp pentru a vă ordona viața și activitatea - este chezășia îndeplinirii celor 20 de puncte.

Petre ANCA

II

Ca un început

- Alo, Petre?
- Da, cu cine am onoarea?
- Dan sunt bătrâne, ce, nu-mi mai recunoşti vocea? O am în schimbare?
- Dane, mă bucur să te aud, dar te rog să nu-mi mai vii cu vreo bombă!
- Bombă zici, nu Petre, vin cu o legătură de grenade…
- Eşti incorigibil…
- Nu mă expedia, spune-mi când te găsesc la cabinet.
- Mâine.
- Eşti ţăcănit, când crezi că am timp să iau bilet de avion şi să ajung într-un timp aşa scurt?
- Unde te afli acum?
- Sunt la colegul şi dacă vrei prietenul nostru comun, Cezar, la Viena.
- Nu ştiu despre cine vorbeşti, dar fie, vino marţea viitoare la orele 14,00.
- OK! Te pup, alerg să cumpăr bilet.
- Salut!

*

* *

- Sărut mâna!
- Bună ziua.
- Eu sunt Dan, colegul şi prietenul domnului Petre Anca, şi astăzi la orele 14,00 am o întrevedere cu dânsul.
- Da, mi-a spus că o să veniţi. Luaţi loc, vă rog, în sala de aşteptare, în câteva momente vă va primi, se găseşte la ultima consultaţie pe ziua de astăzi.

- Domnule Dan; vă rog poftiţi în cabinet, sunteţi aşteptat!
- Hei, omule, ce-ai păţit, unde îţi este codiţa?
- La păstrare, într-o cutiuţă de plastic transparent…
- Dar…
- Nici un dar, de unde ştii că nu a trebuit să particip la activităţi care recomandă absenţa părului?
- Mă rog, eşti foarte ciudat în ultimul timp. Nu mă inviţi să stau?
- Ba da, ia loc în fotoliul acesta!
- Mulţumesc!
- Înainte de a te întreba care este scopul vizitei tale, spune-mi te rog ceva despre Cezar, de unde ştii că-l cunosc?
- Sper că nu ai memoria scurtă, el te cunoaşte foarte bine. Mi-a spus că aţi lucrat câţiva ani împreună, este adevărat, în departamente diferite, dar care cooperau îndeaproape. O perioadă te-a avut şef, atunci când reţeaua…
- A, da, îmi amintesc, un bărbat înalt, cu ochi albaştri şi o dantură aproape la fel de „elegantă" ca a mea. După ce a fost transferat pe relaţia est, nu mai ştiu nimic de el.
- El ştie totul despre tine, chiar am un mesaj de la el însoţit de o invitaţie la Viena.
- Să lăsăm acum mesajul, spune-mi scopul vizitei tale. Pentru mine tu eşti ca o piază rea, niciodată nu vii gratuit la mine, ori îmi aduci veşti proaste, ori îmi dai de lucru.
- Da, acum este altceva. Vestea proastă este că-ţi dau de lucru.
- S-o crezi tu, am destule pe cap, şi apoi, am obosit!
- Te cred, dar trebuie să scrii o carte despre câţiva din pacienţii tăi!
- O carte, eu, acum? Ce se întâmplă cu „panoul tău de comandă"?
- Nimic. Atât că m-am săturat ca oamenii cu probleme să mă întrebe pe mine despre regimuri, terapii, reacţii ale organismului, adrese de pacienţi cu probleme similare etc. Săturându-mă de acest rol ingrat, mi-am zis că cel mai

bine ar fi să adunăm la un loc poveștile de viață și de luptă ale unor pacienți, de unde, noi oamenii, sănătoși sau bolnavi, să învățăm câte ceva. Este imposibil ca măcar în una dintre aceste povești să nu ne regăsim, este imposibil ca măcar prin una din stările lor să nu fi trecut și noi. Eu mi-am permis ca pe o parte din cei care mi-au cerut sfatul, să-i rog ca pe întinderea a 7 – 10 pagini să-și expună povestea lor de viață, de luptă, de zbucium. Cu astfel de povești am venit eu acum la tine. Și nici nu mă gândesc să mă refuzi, pentru că e datoria ta să ajuți oamenii sub toate formele posibile. Or, un asemenea mijloc de informare are un impact nemaipomenit, înlătură, dacă vrei, teama, deznădejdea, și-l ajută pe om să înțeleagă mai bine reacțiile organismului, relația cu cei din jur, cu Divinitatea și cu boala în sine. De ce taci și nu spui nimic?

- Înțeleg că voi fi și eu un tehnoredactor care adună la un loc experiența de viață – sintetizată în scris - a unor oameni cu deznădejde în suflet și în trup.
- Da, și ce vezi rău în asta?
- Nimic, lasă-mi documentele scrise și te voi anunța de hotărârea mea .
- Bine, dar te rog nu trage de timp, fie-ți milă de oamenii care ajung în prag de panică pentru că nu înțeleg de ce organismul lor se comportă așa.

*

* *

De la întâlnirea mea cu Dan au trecut mai bine de două săptămâni, timp în care am citit, recitit, corectat și adăugit cuvinte, fraze, idei etc. Dar cel mai mult a trebuit să aștept sosirea unor povești – Dan le stabilise un termen rezonabil până când să-și scrie fiecare povestea și până când să ajungă la mine – care într-o proporție de 90 % nu au putut vedea lumina tiparului pentru că, pentru că… Îmi este și rușine să spun de ce, îmi este penibil.

La vremea respectivă când Valeriu Popa ne-a rugat să scriem și să facem o casetă video cu povestea noastră, nu l-am întrebat cum să procedăm și ce conținut să aibă textul.

Atât ne-a spus: „din trăirile voastre să aibă și alții ce învăța"!

Este adevărat, noi eram născuți mai devreme și nu am mai cerut alte detalii. Acum, vorbind la prezent, unii pacienți au avut nevoie de dirijare aproape continuă, parcă doreau să li se spună și unde să pună și virgula. Unii nu au dorit să le apară numele. Pentru mine este un mister, de cine se feresc, ce au de ascuns, pe cine vor să protejeze, ce repercusiuni are dezvăluirea lor – pentru familie, colegi, șefi, prieteni, vecini etc. – de ce vor să trăiască și acum în anonimat?

Alții nu au găsit mesajul corect ce trebuie să-l transmită semenilor. Alții au alcătuit un „ghiveci" de proceduri, terapii, încât cititorul ar fi fost bulversat, nu ar fi știut până la urmă ce ajută, ce contribuie în mod esențial la lupta cu boala etc. Alții nu au știut că tocmai trăirile lor sufletești contează cel mai mult, ele sunt cele care ghidează organismul pe calea cea dreaptă, că ele sunt cele care te apropie de Dumnezeu, de natură, de oameni. Alții mi-au scris o scrisoare, parcă eu aveam nevoie de date, etape, enumerări de greșeli etc. Alții s-au apucat să dea sfaturi, să se creadă atotștiutori, să considere că regimurile sau terapiile pe care ei le-au făcut, sunt universal valabile, cu efect garantat 100 %, cu rezolvare imediată. Alții au încercat să filozofeze, să-și îmbrace ideile în citate, în termeni sofisticați, alambicați, de parcă toți trebuie să avem în buzunar un DEX. Mi-aș fi dorit ca măcar colaboratorii mei apropiați – de exemplu membrii clubului Nemuritorii – pacienții mei mai vechi, să fi luat act de dorința mea exprimată în prima lucrare – „Cancerul – boală incurabilă?" – la pagina 210, și acum nu mai era nevoie ca Dan să adune de la alții astfel de povești. De fapt, câteva trăiri le poți așterne pe hârtie, stând la maxim patru clisme. Invaliditatea proprie sau reaua voință - de fapt este refuz mascat – te poate aduce în imposibilitatea de a nu reuși să așterni câteva gânduri către

semenii tăi de suferință și nu numai. Regret amarnic gestul meu de a solicita astfel de povești unor oameni care m-au tratat cu „sictir". Am tot așteptat scrisorile lor și astfel am întârziat cu apariția cărții. Vă cer iertare tuturor celor care nu ați vrut să participați cu mine la un ajutor umanitar, pentru îndrăzneala de a vă sustrage de la preocupările dumneavoastră personale.

Gust amar, același care îl am atunci când constat că oamenii și-ar dori (ca să nu spun că m-ar obliga) să stau non stop în cabinet. Dacă aș putea crea o clonă sau aș construi un robot, abia atunci și-ar mai permite și omul din mine să trăiască.

În aceste condiții am reușit să editez această lucrare, și-mi cer iertare celor care nu au avut acceptul de a se număra printre povestitori. Poate altădată, sau poate…

Vă informez că unele povești sunt extrem de reprezentative, scrise de oameni cu multă deschidere și care nu au cerut „șablonul" expunerii, ei s-au deschis ca o carte pentru semenii lor – Mihaela, Doinița, Petra, Ionuț etc. – și-au expus stările sufletești, zbuciumul interior și prin expunerile lor au vrut să vină în sprijinul celor care se confruntă cu probleme de sănătate și care se simt pierduți și singuri. Cei care se află în astfel de situații trebuie să știe că fac parte dintr-o mare familie, au o mulțime de prieteni și este incredibil cum suferința îi poate apropia pe oameni.

Doar cei care au suferit intens și profund pot înțelege acest lucru și-i pot înțelege pe cei în suferință.

A u t o r u l

III

Justificare

Pe bună dreptate s-ar putea întreba cititorii, de ce nu am respectat planul editorial! De ce nu a apărut mai întâi lucrarea care încerca să îmbine armonios ideea de suflet și spirit într-un organism uman, și a apărut aceasta, unde, într-o înlănțuire aleatorie se derulează poveștile unor oameni. De fapt, ale unor oameni care nu au avut permisiunea „să plece", pentru că misiunea lor pe TERRA nu s-a încheiat.

Sunt poveștile unor oameni care vor să:

1. Împărtășească din trăirile lor celorlalți semeni – bolnavi sau nu – zbuciumul lor în lupta cu viața, cine le-a stat alături, ce revelații au avut, cu câtă încrâncenare și-au urmat destinul, ce și când au realizat că au o altă relație cu Divinul, cu ceilalți din jur, cu propriul organism, cu greutățile ivite pe parcurs etc;
2. Să sensibilizeze, dacă vreți, oameni cu bani, cu suflet, cu dragoste de semeni, cu dorința de a ajuta necondiționat. Mă gândesc la acei oameni care, din cele câteva sute de milioane de dolari, pot să „smulgă" 200 – 300 mii de dolari pentru a ridica un minispital, pentru oameni suferinzi, pentru salvarea vieții acestora. Nenorocirea este că oamenii dau bani pentru a construi biserici, padocuri pentru câini, cazinouri etc. și deloc pentru redarea sănătății oamenilor. Aceștia cred – vai Doamne, câtă naivitate – că dacă vor construi un lăcaș de cult li se iartă greșelile, vor fi mântuiți, vor avea un loc privilegiat în Împărăția Cerurilor! Eroare, dragii mei semeni, Dumnezeu le-a facilitat accesul la bogăție pentru a vedea cum o folosesc. Câți dintre cei care vin la biserică își vindecă sufletul și apoi pot lupta cu boala necruțătoare din

trup și să obțină victoria? Acum patru ani, în America, după o zi de consultații, la urmă au rămas doi medici care mi-au spus: „Rămâi domnule aici și într-o lună de zile vei avea gata un spital!?!". Să fi înțeles americanii ceea ce românii refuză să priceapă: că dacă aș avea la dispoziție o clădire, pot demonstra că un cancer, SIDA, scleroză multiplă, lepră sau oricare altă afecțiune, se poate învinge? Pentru aceasta nu este nevoie decât de aproximativ 300.000 dolari donați de un OM cu suflet. Acești bani vor fi alocați pentru construirea clădirii, eu nu voi accepta să fiu remunerat, și într-un timp de maxim trei ani de zile voi demonstra că Dumnezeu nu a lăsat pe Pământ „boli incurabile"!

3. Să demonstreze că prin eforturi inimaginabile, au reușit și au învins. Dar cu cât efort! Câți oameni am putea salva dacă ar exista un loc în care pot fi ajutați, măcar până depășesc perioada critică – atât cea fizică cât și cea sufletească – pentru că, vrem sau nu vrem, peste 80 % dintre bolnavii gravi, se confruntă cu greutăți majore: nu mai sunt acceptați de familii, sunt părăsiți de parteneri, nu sunt susținuți în lupta lor dură, sunt refuzați de conducătorii instituțiilor în care lucrează, nu primesc măcar din complezență semne de încurajare, nu au grup sanitar în casă, nu au cadă la baie etc. Dacă ar exista un loc unde terapeutul să le fie casă, masă, părinte, prieten, lupta lor ar semăna cu o competiție unde cu certitudine s-ar număra printre ÎNVINGĂTORI!.

Vă doresc vouă, dragii mei semeni cu probleme de sănătate, să trăiți perioada când lupta voastră se va duce cu zâmbetul pe buze, cu speranța în suflet și în fiecare minut trăit, și nu cu spaime și lacrimile ce se adună sub bărbie.

Autorul

1

Galan Mihaela
Cancer măduvă coloană vertebrală

Ăsta, habar nu are!

Silvia, un medic sufletist, recunoscut din evidența mea ca un pacient pasager, mă roagă într-o zi, să-i primesc la consultație o prietenă. A doua sau a treia zi, în încăperea ce ținea loc de cabinet în orașul Botoșani, intră o făptură palidă, cu mers șovăielnic, cu privire tulbure și puțin blazată. Părea că a venit acolo împotriva voinței sale.

- Nu am voie să mă apropii de cineva să-l testez, dacă nu mă acceptă, i-am spus eu.
- A, vă accept, dacă tot am fost adusă aici.
- Aveți timp să renunțați.
- Nu, rămân.

Am testat organismul și am prescris prima conduită. După terminarea acesteia, când a venit – la cabinetul din Botoșani – să primească al treilea regim a avut un șoc în ceea ce privește comportamentul gazdei unde dădeam consultații. „Doamna" se trezise în altă poziție și, fiind casa ei, a început să urle la propriu pentru simplul fapt că ajunsese cu cinci minute mai devreme decât fusese programată. Motiv pentru care a cerut regim mai rar, doar prin corespondență, fiind foarte dificil să se deplaseze la Văleni. Ca ea au pățit mulți alții. După ce a ieșit de la prima testare, Silvia a întrebat-o:

- Ei, cum a fost?
- Cum să fie, am simțit cald numai în palma stângă, dar ce a greșit este că mi-a spus că am o disfuncție la piciorul drept. Ăsta habar nu are ce vorbește, pe mine mă doare piciorul stâng.
- Lasă asta, vei ține regim?
- Da, trebuie să-l țin.

Autorul

Suferință și Binecuvântare

Nume: Galan
Prenume: Mihaela – Rodica
Data nașterii: 09.10.1967, Botoșani
Domiciliu: Botoșani
Profesie: Economist
Diagnostic: Tumoră intramedulară D6-L1

Și cu asta am spus aproape totul despre mine ?!

Ce bine ar fi dacă viața unui om s-ar rezuma doar la aceste date. Dar viața este așa de profundă și complicată, și în același timp așa de simplă. Simplă dacă reușim să o luăm ca atare, fără a dramatiza tot ce se întâmplă, să acceptăm toate acestea ca venind de la Dumnezeu, să acceptăm boala ca pe o lecție, o treaptă spre progres, și moartea ca pe ceva firesc, imanent vieții, necesară pentru evoluția noastră.

Să reușești! Dar cum și cu ce preț? Eu toată viața am crezut că învăț să trăiesc și de fapt învățam să mor. Până într-o zi. O zi de august 2000, când durerile de spate s-au instalat definitiv. Au mai fost ceva semnale de-a lungul anilor, dar cum eu nu le-am acordat atenție (aveam lucruri mult mai importante de făcut decât să-mi îngrijesc sănătatea), au avut ele grijă să-mi capteze întreaga atenție. Mă durea spatele din ce în ce mai rău. Durerile au devenit permanente. Am mers la medici și am început tot felul de analize și tratamente. Am făcut fizioterapie, am luat antibiotice pentru plămâni, medicamente pentru colecist, am fost trimisă să mă operez și să-mi scot bila. Noroc de medicul chirurg care m-a trimis (din nou) să fac rază la coloană. Nimic deosebit pe film, însă durerile creșteau în intensitate.

Peste zi era mai acceptabil, dar noaptea durerile erau cumplite. Dacă îndrăzneam să mă întind la orizontală, în maxim 20–30 de minute primeam o săgeată puternică în coloană și

trebuia să mă ridic imediat. Așa începeau toate nopțile mele. Și nu puteam să stau nici în șezut, durerile erau cumplite, trebuia pur și simplu să mă plimb prin casă. Nu o dată mi s-a întâmplat să adorm în mers, să mă lovesc de uși sau de pereți. Încet, am învățat că poziția orizontală pentru mine nu mai există, așa că mi-am inventat o poziție de somn, sau mai bine zis de relaxare relativă peste noapte. Îmi așezam pernele astfel încât să nu fiu nevoită să mă întind și, în poziția șezând mi-am petrecut un an întreg, bătut pe muchie, până la operație. Dimineața plecam la serviciu. Apatică, obosită și cu nervii la pământ. Abia spre amiază durerile scădeau în intensitate. Nu mai eram cea dinainte. Mereu nervoasă, preocupată, îngrijorată că nimeni nu-mi dă de capăt. Concentrația lăsa de dorit, nimeni din jurul meu nu-și dădea seama de starea mea interioară. Am început să mă ofilesc. Slăbeam, aveam cearcăne, nu mai eram drăguță și răbdătoare, mereu pusă pe glume și optimistă ca înainte. Și cu toate acestea îmi îndeplineam cu brio sarcinile de serviciu. Colegii știau că nu dorm dar nu cred că realizau exact ce se întâmplă cu mine, pentru că starea mea exterioară nu corespundea cu zbuciumul meu interior și de aici ne dăm seama că adevăratele bătălii ale vieții se dau în încăperile ascunse ale sufletului, încăperi întunecate, unde numai tu ai acces. Pentru alții o noapte de nesomn este deja prea mult, pe când eu aveam deja prea multe la activ și totuși eram pe linia de plutire, încă mai raționam.

În noiembrie 2000 am avut prima internare la Spitalul de recuperare, unde am făcut două săptămâni fizioterapie. În urma unor infiltrații, durerile de spate au încetat pentru câteva nopți, dar cu o zi înainte de ieșirea din spital am început să scap piciorul drept din gleznă. Am plecat acasă și după ceva timp am observat că atunci când mă aplecam scăpam piciorul din genunchi. Nu am dat importanță, dar când mi-am dat seama că nu mă mai pot ridica pe vârfuri am știut că ceva nu este în regulă. Acesta era unul din testele neurologice pe care le făceam la spital. Înaintea sărbătorilor de iarnă 2000-2001 am mers la Iași, la Clinica de neurochirurgie la control. Piciorul drept era deja paralizat. Cu

simptome de hernie de disc pe traiect L5 mi s-a recomandat internarea pentru operație, dar am refuzat și m-au programat pentru ianuarie 2001 când de fapt am făcut și prima operație cu diagnosticul – hernie de disc congenitală L4-L5. După o săptămână de spital revin acasă cu aceleași dureri. Am uitat să vă spun că în spital am luat Piafen pentru dureri până am făcut intoxicație și durerile nu au încetat. Și totuși mi s-a făcut externarea. La 3 zile de la revenirea acasă, cu aceeași poziție de somn (a nu se uita că eram operată la coloană și eu dormeam în poziția șezând) durerile erau cumplite și mersul din ce în ce mai deficitar. La intervenția șefului meu S.T., care este un OM deosebit, a venit acasă o doamnă doctor care mi-a recomandat internare de urgență, ceea ce am și făcut. Mă internez la secția de neurologie unde încep un tratament intens cu vitamine și fizioterapie, fără rezultate spectaculoase. Suspectată de scleroză multiplă (mi-am dat seama mult mai târziu, după ce am citit și m-am documentat ce spuneau medicii când veneau la vizită) mi s-a recomandat un RMN. Mersul din ce în ce mai deficitar nu mi-a permis să mă deplasez pe distanțe lungi, nu îndrăzneam să plec la Iași. M-am externat. Mi-am continuat serviciul, dar deja veneau colegii și mă luau cu mașina de acasă, nu puteam să merg pe jos distanțe prea lungi. Am făcut în continuare fizioterapie la toate secțiile de specialitate din oraș. Într-un final, la insistențele unei prietene (S.F.), care mereu îmi spunea să merg la un medic anume în care ea avea mare încredere, pentru că văzuse în preajma lui mulți oameni în scaun cu rotile, și nu după mult timp mergând bine merçi, am ajuns pe mâna celui mai bun medic fizioterapeut din oraș (T.C.), care din start mi-a spus că este vorba de paralizie. Am început un program intens de recuperare. Urmărită îndeaproape, ajutată și îndrumată mereu, rezultatele se lăsau așteptate. La intervenția acestui OM, pe care îl consider Prietenul meu și căruia îi datorez enorm, am mers la Iași la un prieten al dumnealui, neurolog, care m-a programat la RMN. Am uitat să vă spun că la Iași am ajuns tot cu ajutorul colegilor de

serviciu, care au fost mereu aproape de mine și m-au ajutat și susținut mereu.

Ziua Adevărului – 14 august 2001. Rezultatul RMN-ului – Tumoră intramedulară D6-L1.

Mă internez de urgență la Clinica de Neurochirurgie, la același profesor (P.I.) care mă operase și în ianuarie. Numai în el aveam încredere, știindu-l foarte competent profesional. Nescăpând de insistențele mele, în cele din urmă a trebuit să-mi spună adevărul și consecințele unei asemenea intervenții chirurgicale. La peste 90% din astfel de cazuri, pacienții rămân paralizați de la piept în jos, cu șanse foarte slabe de recuperare. De fapt șanse de recuperare nu existau din moment ce nervii erau pur și simplu scoși odată cu tumora.

Șocul este puternic, nu accept ideea unei paralizii și totuși rămân internată în speranța că se va găsi o soluție și voi scăpa de dureri. Stau, plâng, mă gândesc. Nu dorm, nu mănânc. În cele din urmă îl abordez pe doctorul din echipa profesorului și îi spun:

„Nu accept să trăiesc ca o legumă, dacă e să mai trăiesc doar 2 săptămâni, asta e. Dacă se poate face o decompresie, sau altceva să mai diminuați durerea, foarte bine, dacă nu, nu are rost să mă operez".

Acesta îi transmite mesajul meu profesorului și așa încep amânările operației de pe o zi pe alta. Mai târziu am aflat că aveau nevoie de o zi numai pentru mine, operația fiind foarte dificilă și s-a efectuat sub microscop. Așa au trecut 10 zile de la internare.

Între timp vine sora mea să stea cu mine. Aveam nevoie de însoțitor. Nu este deloc încântată de ce-i spune profesorul despre mine. Eu nu sunt deloc încântată că trebuie să mai sufere și alții pe lângă mine. Și acum mă conving odată pentru totdeauna că este datoria noastră, a tuturor, să ne păstrăm sănătatea, pentru că atunci când ne îmbolnăvim îi afectăm și pe cei din jurul nostru.

Între timp fac tot felul de analize și raze. Toți se uită la mine și mă compătimesc. Nu sunt deloc profesioniști în această privință. De exemplu, merg să fac un film la coloană pentru a

marca locul inciziei. Asistenta duce foaia de observație înăuntru și imediat iese asistenta de la radiologie și mă întreabă: „Sunteți căsătorită, aveți copii, câți ani aveți?" Nu-și poate stăpâni mila, compasiunea față de mine. Îmi vine să o plesnesc. Mă întreb ce caută astfel de oameni acolo. Sunt foarte conștientă de ce se întâmplă cu mine, mă descurc foarte bine singură, nu am nevoie de mila nimănui. Încep să plâng de ciudă.

Într-un fel sau altul sunt „vedeta" salonului. În fiecare dimineață sunt pregătită pentru operație, iar la orele 13–14 sunt anunțată că sunt amânată din nou. Telefonul de pe palier sună continuu și de cele mai multe ori Galan era chemată. Mă știa tot etajul. Colegii și prietenii, foarte îngrijorați, sunau întruna pentru a mă susține. Nu pot să trec mai departe fără a spune că fără sprijinul colegilor nu aș fi trecut peste aceste momente. Nu m-au lăsat să respir deloc, nu mă lăsau să plâng, mă sunau continuu, știau mai multe despre evoluția mea decât mine.

Vine ziua operației, în sfârșit. Cel puțin așa credeam. Intru în sală, urc pe masa de operație, mi se face o injecție în mână și aștept. Cineva din sală, nu contează cine, întreabă: „Are sânge?". Se referea la rezerva de sânge în caz de necesitate. „Nu, există o singură doză pe care „șeful" o ține pentru băiatul din Nord pentru care a intervenit domnul ...". „Bine, atunci o lăsăm pe mâine, să intre băiatul că e urgență și *domnul* așteaptă un răspuns!".

Am coborât de pe masa de operație și pentru prima oară am plâns în hohote, de față cu toată lumea, pe scările spitalului. Nu de spaimă. Toată spaima mea s-a transformat în mânie. Sora mea era foarte speriată și nedumerită, nu știa ce se întâmplă, de ce plâng și mai ales de ce am ieșit din sală. Eram furioasă pe toată lumea și-mi puneam întrebări firești, elementare, pe care și le-ar pune oricine s-ar fi aflat în locul meu: *De ce nu s-au interesat dacă au sau nu sânge înainte de a mă băga în sală; cine ar fi trebuit să-mi spună că am nevoie de sânge și de ce nu a făcut-o; de ce nu se gândesc la om, ca persoană și nu doar ca la caz interesant sau dificil.* Nu se punea problema că nu are cine dona sânge pentru mine, din contră, le-aș fi creat o rezervă frumușică,

oricum, în final nu s-a folosit sânge pentru mine. Ce s-a vrut de fapt?

Probabil colegii, știind că am intrat în operație, au sunat și au aflat isprava. Eu în acea zi nu am vorbit cu nimeni. Știu că a venit sora mea și mi-a spus că sunt căutată la telefon și am rugat-o să le spună că dorm. Așa că, șeful meu intervine la prefectul orașului, care la rândul său intervine la Direcția sanitară și aceasta din urmă ia legătura cu spitalul din Iași pentru a-mi asigura necesarul de sânge pentru operație. Câți oameni cunoașteți care au mai făcut astfel de lucruri pentru un străin? Nu eram decât un străin pentru ei, nu eram colega lor decât de câteva luni și ei se dădeau peste cap pentru mine. În astfel de condiții eram datoare să lupt și să merg mai departe. Le datorez atât de mult. Să le dea Dumnezeu tot ceea ce merită și chiar mai mult!

În sfârșit, în data de 24 august 2001 merg din nou la sala de operație. Sunt cu moralul la pământ. Cel mai cumplit lucru l-am trăit înainte de a intra în sală când am semnat foaia de observație precum că sunt de acord cu operația. A fost un sentiment unic, pe care nu-l pot descrie, a fost cumplit. Mă întreb ce simți când ești nevoit să semnezi pentru cineva apropiat, din familie, când simți că ești responsabil de viața altcuiva. În timp ce stau în anticamera sălii de operație, tremurând și plângând, frica pe care o simțeam începe să mă doară fizic. Încerc să-mi fac curaj singură. E greu. Dintr-o dată încep să mă rog la Dumnezeu și îi fac o promisiune pentru cazul în care voi ieși pe picioarele mele din sală și mă voi face bine. Nu a fost corect ce am făcut, nu trebuia să condiționez. Până acum nu m-am putut ține de cuvânt, starea de sănătate nu mi-a permis, dar sper din tot sufletul să am timp și să fac ce am de făcut. *Primește-mi Doamne suferința și lasă-mă să fac ceea ce vreau să fac!* Din acel moment ceva s-a declanșat în mine, plânsul și tremuratul au încetat. Mi-am pus toate speranțele în Dumnezeu și m-am lăsat în voia Lui. El știe ce merit și ce are de făcut. Ce va fi, va fi. Fiecare rugăciune își primește răspunsul, și dacă ne hotărâm să facem o plecăciune, atunci să ne plecăm adânc. Intru în sală. Este

ora 7,40. Mi se face o injecție și totul devine negru, adorm. Când îmi revin sunt deja la reanimare, doctorița îmi ia pulsul și tensiunea. Sunt extrem de lucidă din primele momente. Văd ceasul la mâna ei și o întreb cât e ora. Îmi spune – 15,00. Eu comentez: „Așa mult a durat?" Totul durase șapte ore.

Sora mea este lângă pat. Plânge. Eu sunt încă intubată, mă înec și le fac semn să scoată sonda. Fac urât și sora mea se sperie. Îi spun doctoriței să o trimită de acolo, știu că nu suportă astfel de momente. Dacă e să fim cinstiți, ea a suferit mai mult decât mine în timpul operației. Eu am fost anesteziată total pe când ea a stat toată ziua la ușa sălii de operație și primea din când în când câte o veste despre cum decurge operația de la infirmierul care m-a dus la sală și care intra mereu în sală pentru a vedea ce se întâmplă. O întreb pe doctoriță dacă au scos tot ce era înăuntru, și îmi spune că nu a rămas nimic, că s-a lucrat foarte frumos. Nu era adevărat, încerca să mă protejeze.

A doua zi sunt dusă, la cererea mea, în salon. Când vine doctorul să mă vadă îl întreb, ca și cum aș ști că nu s-a scos tot, câtă tumoră au extirpat, iar el căzând în cursă, îmi spune adevărul. Din 7 inele cuprinse, doar la 2 s-a lucrat (D11-D12), unde s-a făcut „laminoscopie cu rezecție totală sub microscop în zona operată". Mai târziu am aflat de la o asistentă, care între timp mi-a devenit o foarte bună prietenă, că nu au urcat mai sus cu operația pentru că zona era inoperabilă, însemnând scoaterea tumorii cu tot cu nervi ceea ce echivala cu paralizie sigură și definitivă. Așa m-am ales doar cu o radiculopatie la piciorul stâng.

Urmează 5 zile în care am stat doar pe spate și în perfuzii. Nu beau decât ceai și mănânc puțină supă. Nu mă doare deloc spatele. Prima zi când îmi spune profesorul să încerc să mă ridic simt că mă desfac în bucăți, am avut impresia că toate inelele de la coloană s-au împrăștiat prin salon. Transpir brusc, mă schimb la față, mi se face rău și nu rezist mai mult de câteva minute. După amiază mai fac o încercare, și în timp ce făceam eforturi mari pentru a sta puțin în poziția șezând, pe ușa salonului intră

directorul meu împreună cu colegii. A fost un moment deosebit, o clipă în care am uitat de durerea fizică. Au venit de la Botoșani să mă vadă. Se spune că prietenii sunt foarte importanți. În singurătate, boală, derută, simplul gând că există prietenie îți dă putere să înduri, chiar dacă prietenul nu poate să te ajute. E suficient că el există. Prietenia nu se micșorează cu distanța sau timpul, datorită suferinței sau tăcerii. Tocmai în aceste lucruri își are ea cele mai adânci rădăcini. Tocmai din asemenea lucruri răsare. De durere poți să te îngrijești singur, dar pentru a simți adevărata valoare a bucuriei trebuie să ai pe cineva cu care s-o împarți. Nimic mai adevărat. După plecarea lor, colegele de salon se miră că, nefiindu-mi rude, au venit de la așa distanță să mă vadă. Ele se miră, iar eu mă conving încă o dată că sunt așa cum îi știam: niște oameni deosebiți, pe care te poți baza oricând și care te ajută necondiționat și mai ales fără să le-o ceri. Nu aș vrea să mă repet în ceea ce-i privește, dar le datorez foarte mult acestor Oameni.

Încet, încep să cobor din pat și să fac, progresiv, puțină mișcare în fiecare zi. Nu pot merge singură dar am putere în picioare. După 2 săptămâni mă externez. Rezultatul de la biopsie nu l-am primit, dar mai durează și nu are rost să stau în spital. Îl voi lua mai târziu.

Din nou colegii vin cu mașina și mă aduc acasă, la sora mea, unde am stat 4 luni de zile. Acasă nu mă puteam descurca singură. Chiar în prima noapte petrecută acasă încerc să merg singură la baie, amețesc și cad foarte urât. Sora mea intră în panică și este foarte îngrijorată pentru starea operației. Nu pățesc nimic. În urma deplasării cu mașina spatele mă doare foarte rău și îmi continui povestea: dorm în aceeași poziție ca înainte de operație, între perne. Numai că acum durerea este și mai acută datorită intervenției chirurgicale. Încep să-mi pierd răbdarea și speranța, și îmi spun că, dacă nici cu operație nu am rezolvat problema atunci totul este pierdut, nu mai am nici o scăpare.

Eram foarte slăbită și nu aveam deloc poftă de mâncare. Familia, colegii și prietenii sunt alături de mine, mă susțin și mă

încurajează. Eu sunt drăguță și le zâmbesc dar în interiorul meu se dă o luptă cumplită. Am din ce în ce mai puțină răbdare și nu mai vreau să văd pe nimeni. Cumnatul meu, care este un om deosebit și a avut atâta răbdare cu mine, insista mereu să mănânc, dealtfel el pregătea masa, îmi făcea ceaiurile, eu eram doar invitată. Nu puteam să mănânc, dar nu aveam puterea să mă contrazic cu el, eram prea obosită.

Boala înghite cu lăcomie spaime și sentimente dezordonate. Tensiunea și confuzia hrănesc boala și întunecă vindecarea. Este important să ne exprimăm sentimentele, inclusiv cele neplăcute, pentru că odată exprimate, ele își pierd puterea asupra noastră, nu ne mai pot bloca. Multe persoane nu vor, nici nu pot să-și exprime frica și angoasele, le interiorizează și-și „fabrică" astfel o tumoră. Interiorizarea este exact ceea ce nu trebuie făcut. Interiorizarea este exact ceea ce am făcut eu toată viața. Așa am ajuns aici.

Este uimitor să constatăm în ce măsură ne schimbăm când suntem la ananghie; putem să ne ridicăm la altă stare de conștiență, să înțelegem alte mecanisme ale existenței, fără să mai fie nevoie să suferim. Extraordinar ar fi dacă am fi capabili să ne transformăm înainte de apariția bolii, să ne dăm seama la timp că viața este atât de prețioasă.

Eram într-o incertitudine totală, nu știam ce mă așteaptă, nu aveam rezultatul de la biopsie, nu puteam să visez, să-mi fac planuri nici măcar pentru săptămâna următoare. Este un sentiment foarte neplăcut, pentru mine cel puțin, care întotdeauna îmi programam totul. Mai târziu mi-am dat seama că singura certitudine este clipa prezentă, că nimeni și nimic nu-ți garantează viitorul. A trăi fără perspectiva viitorului reprezintă cel mai mare act de curaj. Numai lașii trăiesc în viitor pentru că refuză să-și accepte prezentul.

Am o stare psihică foarte proastă. Durerea sufletească începe pur și simplu să mă doară fizic. Simt că, în orice clipă se poate întâmpla ceva cu mine, că poate avea loc un „clic" și voi înnebuni. Eram din ce în ce mai convinsă de asta. Așa simțeam.

Peste zi, fiind singură acasă, plângeam mereu. Sunt foarte nervoasă și supărată și pentru faptul că nimeni nu-mi spunea rezultatul de la examenul anatomo-patologic. Știam că au primit buletinul, colegii s-au dus chiar la secția de oncologie unde am fost luată în evidență, lucru pe care l-am aflat abia după un an. Din moment ce refuzau să-mi spună adevărul, știam că rezultatul nu este bun, dar era dreptul meu să-l aflu. Eu țin foarte mult să știu cum stau. Indiferent care este adevărul, este vorba de mine, este adevărul meu. Toți au crezut că procedează bine din dorința de a mă proteja. Un an întreg am fost supărată din cauza asta, dar nu am reproșat și nu am insistat. Tot ce au făcut pentru mine diminua supărarea mea pe ei.

La un moment dat, nemaiputând suporta starea în care eram, ajunsă la saturație în ceea ce privește atât durerea fizică cât și cea sufletească, mi-am zis: *„Poate mai am 2 săptămâni de trăit și eu stau și plâng în loc să trăiesc. Indiferent cât mai este, trebuie să zâmbesc și să mă simt bine. Asta e! Sunt prea neînsemnată pe lumea aceasta ca să fac o asemenea tragedie. Au murit oameni importanți, care au făcut ceva pentru omenire, ce așa mare nenorocire în cazul meu!"*. Din acel moment singura și marea mea dorință a fost aceea de a muri demn, precum copacii, în picioare. Asta este adevărata binecuvântare, să pleci frumos, în liniște, fără lamentări, și mai ales fără să depinzi de alții. Nimeni nu știe când va muri. De regulă, credem că mai avem mulți ani de trăit în viitor. Dar oare chiar mai avem? Dacă doctorul ne spune că mai avem două săptămâni de trăit, ce vom face atunci? Avem două variante. Una este să suferim deoarece vom muri și să le spunem tuturor: „Bietul de mine, voi muri", iar cealaltă este să folosim fiecare moment care ne-a mai rămas pentru a fi fericiți, pentru a face ceea ce ne place cu adevărat în viață. Dacă mai avem doar două săptămâni de trăit, hai să ne bucurăm de viață! Hai să trăim! Putem spune: *„De acum înainte voi fi eu însumi. Nu voi mai încerca să trăiesc doar pentru a le face pe plac altora. Nu-mi mai este frică de ce gândesc ei despre mine. Și ce dacă voi muri într-o săptămână? În această săptămână voi fi eu însumi".*

Moartea ne învață să trăim în fiecare zi ca și cum ar fi ultima din viața noastră, ca și cum s-ar putea ca mâine să nu mai existe. Putem să începem fiecare zi prin a ne spune: *„Sunt treaz, văd soarele. Îmi voi arăta recunoștința față de soare, față de toți și de toate. Mai am încă o zi pentru a fi eu însumi."*

Aceasta este cea mai corectă modalitate de a privi viața. Este ceea ce am învățat eu prin suferință. Să fiu deschisă, să știu că nu are de ce să-mi fie frică. Nu mi-am propus să nu mor. Mi-am propus să trăiesc până când voi muri. Am învățat să-mi folosesc boala pentru a-mi vindeca viața. Mai mult, am învățat să îi tratez pe oamenii pe care îi iubesc cu multă dragoste, deoarece aceasta ar putea să fie ultima zi în care să le pot spune cât de mult îi iubesc. Nu vreau să mă lupt cu nimeni. Dragostea care mă face fericită este dragostea pe care o pot împărtăși cu toți cei din jurul meu. Ceea ce mă face fericită acum este faptul că pot să spun celor dragi cât de mult îi iubesc. Cu toții ne putem trăi viața în acest fel, pregătindu-ne pentru moarte, care, după cum am mai spus, nu este neapărat o înfrângere. Depinde cum pleci.

Din acel moment, nu pot să vă explic, nici eu nu știu, ceva s-a întâmplat în interiorul meu și pur și simplu starea aceea groaznică a dispărut. M-am liniștit aproape instantaneu. Această liniște și putere probabil că existau în interiorul meu în stare latentă, dar nu știam de ele. Un lucru este cert: nu eu am fost aceea care a declanșat această stare de liniște, de calm, de resemnare până la urmă. Am simțit că altcineva a lucrat acolo, de altundeva venea acea putere, și singurul care o putea face nu era altul decât Dumnezeu. Și încă o dată mă conving că este mereu lângă mine, că mă duce pe brațe atunci când nu pot merge, și îmi dă puterea să lupt și să merg mai departe atunci când trebuie s-o fac eu singură. Dacă El nu a vrut și nu m-a lăsat să mor, probabil că mai am ceva de făcut pe aici. Poate voi afla într-o zi care este menirea mea pe acest pământ, și sper din tot sufletul să mă pot achita de sarcini. Îi sunt datoare în primul rând lui Dumnezeu, le sunt datoare celor din jurul meu, și nu în ultimul rând îmi sunt

datoare mie. Aș vrea să las ceva în urma mea, în urma suferinței mele, iar prin asta să devin nemuritoare.

Îmi aduc aminte că era o duminică frumoasă din acea toamnă aurie a anului 2001. Era în jur de ora 10,00. Noi, eu, sora și cumnatul, lenevisem mai mult. Ei erau deja la cafea prin bucătărie, eu mai rămăsesem în pat. Când a intrat tatăl meu, care venise să ne vadă, a venit la mine și mi-a sărutat mâna. Avea lacrimi în ochi. S-a gândit că, dacă la acea oră eu eram în pat, ceea ce înainte era exclus, înseamnă că nu mă simțeam bine. Nu îmi era mai rău ca de obicei, dar nici bine. A fost suficient pentru a mă hotărî să mă fac bine. Era a doua oară când făcea acest gest la modul serios. În glumă l-a făcut de multe ori, am uitat să vă spun că e un mare șmecher, un om căruia îi plac glumele și știe să creeze o atmosferă plăcută. Prima dată l-a făcut la altă operație de-a mea. La vârsta de 23 de ani am făcut o apendicită gangrenoasă cu peritonită generalizată. Am stat cu operația deschisă 2 săptămâni pentru a ieși puroiul din abdomen. Era foarte vâscos, cu tendință de gangrenare și exista pericolul aproape iminent de a face septicemie. Nu a fost să fie, însă după o lună și jumătate, am făcut ocluzie intestinală prin bridă, datorată puroiului care mai rămăsese printre intestine. Manifestările erau foarte neplăcute, făceam niște crize cumplite când rămâneam fără respirație și mă învinețeam toată. M-am internat la urgență, într-o sâmbătă și până luni când a venit medicul meu și șeful secției, timp în care eu am stat în perfuzii și mai mult în comă, eliminând tot ce se putea pe sonda care mi se introdusese în stomac, nimeni nu a îndrăznit să mă opereze. Sunt operată la urgență și dusă la secția reanimare. Sunt mai mult în stare de inconștiență. Pielea mea avea culoarea verzuie, aceeași cu a lichidului pe care l-am eliminat 3 zile înainte de operație. Nimeni nu era optimist. Cum vă spuneam, atunci a făcut tatăl meu pentru prima oară gestul de a-mi săruta mâna. Plângea. Eu nu puteam ține capul ridicat, știu doar că m-a întrebat cum mă simt și-mi masa mâna. I-am spus că sunt bine și atunci i-am zărit ochii. Acum, după atâția ani a făcut-o din nou. Suferea enorm. A fost momentul când m-am hotărât să

lupt. Trebuia să-mi lungesc viața cât mai mult posibil pentru a alina durerea părinților și a celor dragi. Și mai aveam o problemă care mă frământa. Mă rugam să mai trăiesc câteva luni pentru a achita datoriile și a lăsa banii necesari pentru înmormântare. Mult mai târziu, discutând aceste probleme cu un prieten, acesta mi-a spus: „Dacă nu vei lupta doar pentru tine și o vei face pentru alții, nu vei învinge!" În timp i-am dat dreptate. Indiferent ce motivație găsești în exterior, mai devreme sau mai târziu aceasta moare. Singura motivație valabilă ești tu și scopul tău în viață.

Mi-am schimbat în mod radical percepția referitoare la ceea ce contează în viață. Miracolul unei vieți sănătoase, fără probleme, nu trebuie să-l considerăm ca pe ceva de la sine înțeles. Acest miracol trebuie să-l înfăptuim noi, în fiecare zi a vieții noastre, având grijă de corpul și de mintea noastră. M-am luptat pentru redefinirea semnificației bucuriei în viața mea și am învățat să trăiesc fără durere, să ajung în afara acesteia. Am descoperit cât de valoroasă este viața și că nimeni nu-mi poate da garanții în ceea ce privește viitorul meu.

A trăi o astfel de experiență a fost ca o provocare pentru mine și am găsit o putere în interiorul meu despre existența căreia nu știam nimic. Și astfel, speranța a înlocuit disperarea și mi-a alinat nenorocirea.

Era octombrie 2001. Într-o zi, colega mea de serviciu mă anunță că doamna doctor HS, o bună prietenă, m-a programat la un terapeut care dă consultații din când în când și în orașul nostru. Nu știam nimic despre el, nici nu am pus întrebări, nici nu mă interesa. Trăiam atât de automat încât toți cei din jur hotărau pentru mine. Eu nu făceam altceva decât să mă conformez. Pe data de 07.10.2001 mă prezint la cabinetul terapeutului. Intru, salut, mă așez. Îmi face testarea. La prima întrebare pe care mi-o adresează încep să plâng. Îi spun că mă doare, că nu pot dormi, că nu mai pot.

Așa a decurs prima mea întâlnire cu domnul Petre Anca. Îmi spune că din punct de vedere energetic am posibilitatea de a mă reface. Îmi recomandă un post de 14 zile cu apă distilată, apoi

un regim de prerevenire și BG 45 de zile. Nu înțeleg nimic din ce-mi spune, de fapt nu mă pot concentra și cred că nici nu-mi pasă. Printre altele îmi spune: *„Mereu ne întrebăm de ce ni se întâmplă tocmai nouă astfel de nenorociri, de ce eu?"* În acel moment îmi dau seama că nu mi-am pus această întrebare. De ce? Mereu, în viața mea de dinainte, mă simțeam persecutată și nedreptățită și mereu îmi puneam astfel de întrebări. Acum de ce nu am făcut-o? Eram prea obosită, șocul a fost prea mare sau pur și simplu subconștientul meu știa că așa a fost scris, știa că în viață nimic nu este întâmplător, că totul este programat?

Am luat cartea „Cancerul–boală incurabilă?" a domnului Petre Anca și, cu o curiozitate caracteristică la tot ce e nou, încep să o „devorez". De asemenea studiez foarte atent fișa cu diagnostice și recomandări pe care le-am primit la ieșirea din consultație. Toate afecțiunile pe care le trecuse acolo erau reale, confirmate de numeroasele analize făcute și refăcute în ultimii 2 ani. La una singură am comentat și anume: scria acolo – disfuncție membru inferior drept. Încep să râd. La operație s-a atins probabil un nerv și piciorul stâng era amorțit și mă durea de sus până jos. Îmi spun că domnul Petre Anca a încurcat picioarele! Trec peste asta și îmi văd de ale mele. Totuși ceva nu-mi dădea pace, nu era clar pentru mine. Cum este posibil să facă o asemenea greșeală când a „citit" până și cele mai intime și ascunse afecțiuni? De când mă știu, răspunsurile mi le găsesc singură. Așa a fost și de data aceasta. Dintr-o dată mă luminez și îmi dau seama ce se întâmplă. Avea dreptate! Înainte de operație piciorul drept a fost paralizat. Acum, după ce nervul a fost eliberat de presiunea tumorii, piciorul și-a revenit aproape total. Deci energetic nu era încă refăcut. El a simțit asta și a pus-o pe hârtie. E drept, pe mine mă durea piciorul stâng, pentru că era viu, dar cel cu probleme, slăbit energetic, era dreptul. Ce repede ne grăbim să judecăm! Dar, spre deosebire de alții, eu îmi revin, am puterea și curajul de a căuta, a vedea și a accepta adevărul. Sunt mulți cei care îl judecă și îl acuză pentru nereușitele lor. Simt nevoia de a găsi un responsabil pentru suferința și chinurile

prin care trec. Încep postul de 14 zile pe data de 10 octombrie 2001. În timpul postului citesc cartea, așa că, atunci când încep prerevenirea și BG-ul știu ce am de făcut și de ce trebuie să fac toate acele lucruri. Familia mă susține, chiar dacă nu înțelege întru totul în ce constă acest regim, dar știind că altă alternativă nu mai am au spus: *„Trebuie s-o încerci și pe asta!"* În jurul meu curiozitate maximă, monitorizare zilnică. Toți cunoscuții se interesează de starea mea. Colegii sună zilnic să vadă dacă rezist. În a opta zi de post au venit în vizită doi colegi. Îi întreb dacă vor o cafea și colegul se oferă să o facă el. Eu îi spun: *„De ce, lasă că o fac eu, doar nu sunt handicapată."* Când apar în ușa sufrageriei cu tava cu cafea, se feresc imediat de teamă să nu cad peste ei. Sunt foarte surprinși că după atâtea zile de post eu sunt atât de echilibrată și vioaie. La plecare colega îmi spune: *„Să nu renunți, tu ești exemplul nostru de voință!".* Mie mi se păreau toate lucrurile atât de normale încât rămâneam surprinsă de reacțiile unora. La câteva zile vine în vizită verișoara mea, îmi pregătise o prăjitură delicioasă. Îi spun că sunt în post, era a zecea zi, așa că nu pot gusta. Eu sunt veselă, glumesc, totul este normal. Mult mai târziu îmi spune că, atunci când a ajuns acasă a plâns câteva ore spunând că le-am dat o adevărată lecție de viață, că eu pot fi așa optimistă și naturală în situația în care mă aflu și ei, care sunt sănătoși, se plâng și se cramponează de probleme minore, banale. Am relatat aceste fapte pentru a vedea că, cei care sunt în mijlocul problemelor privesc cu totul altfel situația, o iau ca atare, pe când cei sănătoși (fizic) se minunează și le interpretează ca pe adevărate acte de eroism.

Nu am dorit să-i uimesc pe cei din jur cu tenacitatea și optimismul meu, să le dau o lecție din ceea ce înseamnă să vrei, dar asta s-a întâmplat. Când am plecat pe acest drum eram conștientă că nu mai am altă cale, alte metode de a mă vindeca. A nu se uita că, la plecarea din spital nu mi s-a recomandat nimic în afară de repausul la pat.

Aveam două posibilități: să lupt și să înving boala (chiar dacă se spune că este incurabilă) sau să-mi asigur o moarte

ușoară, demnă. Nu aveam cale de mijloc. Și totul a început cu credința în Dumnezeu, că mă va ajuta și nu mă va părăsi. Miracolele vin din interior nostru. *Nu mai ești acel copil neiubit îndeajuns. Poți* renaște, respingând vechile mesaje din interiorul tău și bolile generate de ele. Dacă decizi să te iubești, vei avea zile în care nu ești deloc ceea ce ți-ar plăcea să fii, dar *poți* învăța să te ierți. Nu-ți vei putea îndrepta defectele dacă nu te accepți așa cum ești. Suntem cu toții perfect de imperfecți și trebuie să ne acceptăm în felul acesta. Eu nu sunt cum ar trebui, voi nu sunteți cum ar trebui, dar așa trebuie. Trebuie să fim optimiști și încrezători. Starea mentală are un efect direct și imediat asupra stării trupului. Dacă ne ignorăm disperarea, trupul primește un mesaj „de moarte". Dacă ne ocupăm de durerile noastre și căutăm ajutor, interior sau exterior, atunci mesajul devine „viața e grea, dar merită trăită", iar sistemul imunitar acționează astfel încât să ne mențină în viață. E concluzia la care am ajuns și eu într-un final. Chiar dacă am căzut, și fizic și psihic, am crezut și am vrut să mă ridic, nu am cedat, nu am disperat, și în nici un caz nu am implorat. Singurul lucru pe care l-am făcut din tot sufletul a fost să mă rog. Și mi-am dat seama că nimic nu valorează mai mult decât credința. Și mi-am dorit să trăiesc. Dorința de a te face bine depinde mult de factorul emoțional și de sprijinul celor din jur.

Când am început postul, cea mai mare bucurie a mea a fost aceea că nu mai trebuia să mănânc. Nu aveam poftă de mâncare. Cel mai greu mi-a fost să fac clisma. Nu clisma în sine, dar fiind operată la coloană, cu dureri foarte mari și picioarele foarte fragile, simplul fapt de a mă așeza în poziția corespunzătoare era un adevărat calvar. Cred că dura un sfert de oră până reușeam să mă așez. Încăpățânată și rezistentă la durere, nu am cerut ajutorul nimănui. Am ținut cu tot dinadinsul să mă descurc singură și, într-un final, am reușit.

La trei zile de când am început postul, durerile au încetat, am început să dorm la orizontală. Nu puteam să cred! Dormeam câte 10–12 ore non stop, fără vise, fără dureri, fără să știu nimic. Eram atât de fericită. După o perioadă de peste un an de nesomn

și dureri să încep să dorm era aproape de necrezut. Încetasem să mai sper că voi mai trăi astfel de clipe. În acele momente a început să-mi revină pofta de viață și convingerea că voi reuși. Mă simțeam excelent. Aveam senzația că m-am născut a doua oară, în același corp. Simțeam o bucurie imensă pentru tot ce mă înconjura, simțeam că mi-am găsit un alt loc pe lume. Un loc cumpărat cu multă suferință și credință, un loc pe care vreau să-l păstrez. În acele momente am înțeles ce însemnătate are suferința și să încep construirea unui nou destin. Am înțeles că fără suferință nu există vindecare, că ea ne transformă atât fizic cât și mental, că adevărata vindecare este mântuirea sufletului de la întunericul spiritual, de la o viață lipsită de sens și speranță. Boala m-a atras într-un stil de viață de care nu știam. Am descoperit bucuria de a trăi. M-am descoperit pe mine și mi-am descoperit adevărata valoare. Sunt un om care a găsit în durere energia de a se autocunoaște, de a transforma durerea și neputința în bucuria de a trăi, de a descoperi noua viață, cea adevărată, și de a crea frumosul din orice. Am început să-mi plantez propria „grădină" interioară și să-mi împodobesc propriul suflet, în loc să aștept pe altcineva să-mi aducă flori. Am învățat că într-adevăr pot răbda, suporta, că am forță, că sunt valoroasă. Și așa am învățat în fiecare zi, și învăț mereu.

În astfel de situații critice trebuie să-ți iei în grijă propria sănătate, să nu te lași limitat de o prognoză negativă. În astfel de momente e bine să te uiți mai adânc în tine și mai larg în metodele alternative la îndemână. Trebuie să acoperi toate posibilitățile și vei rămâne surprins cât de multe vei învăța despre tine și despre sănătatea ta. Să mai trăiești câțiva ani din momentul în care erai pe pragul morții, să porți cu tine lumina celui care te-a luminat, a Terapeutului care ți-a dat o șansă, să-ți găsești menirea în a da mai departe învățăturile trase de tine în astfel de momente, iată câteva motive pentru care merită să lupți. Suferința este o stare de singurătate interioară, în care nimic din afară nu poate ajuta. Este un mare avantaj că poți suferi singur. În fond, agonia înseamnă frământare între viață și moarte. Este sigur că în lumea

aceasta singurele experiențe cu adevărat autentice sunt cele izvorâte din boală. Orice boală este un eroism: dar nu un eroism de rezistență și de cucerire. Eroismul în boală se exprimă prin rezistența pe posturile pierdute ale vieții. Tot ceea ce e profund în lumea aceasta nu poate răsări decât din boală. Ceea ce nu răsare din boală n-are decât o valoare estetică, formală. A fi bolnav înseamnă a trăi, vrând nevrând, pe culmi. Dar culmile nu indică neapărat înălțimi, ci și prăpăstii, adâncimi. Orice compătimire este un semn de superficialitate. Mila și consolarea sunt nu numai ineficace, dar și insulte. Compătimirea este un sentiment care nu angajează. De aceea îl găsim la atâția !

Încep să merg din ce în ce mai bine, fac plimbări zilnice, ajutată de sora și cumnatul meu. Spatele mă doare cumplit la mers. Când urcam scările la întoarcere era un adevărat chin, mă durea pieptul îngrozitor, eram slăbită de la post și din a zecea zi nu am mai coborât (cele 3 etaje) până în a treia zi de prerevenire. Starea de sănătate se ameliorează cu timpul. Așa am reușit ca, în decembrie 2001, la 3 luni de la operație să merg la serviciu. Pentru doctorii care m-au operat, care primeau vești despre mine de la prietena mea, era de necrezut ca eu să rezist 8 ore la serviciu când ei mă trimiseseră „pachet" acasă, cu puține șanse de recuperare. Lucram cu atâta bucurie că nu mă recunoșteam. Mă bucuram de orice sarcină pe care o primeam, făceam lucrurile cu mult drag deoarece am ajuns să-mi dau seama de adevăratele valori ale vieții, să-mi dau seama că problemele de serviciu nu sunt de fapt probleme, că cine spune că este stresat la serviciu nu știe ce înseamnă cu adevărat stresul. Și așa, încetul cu încetul, am reluat o viață normală.

Durerile au dispărut de câteva luni. Somnul este excelent. Am o poftă uriașă de viață, de muncă, de iubire pentru tot ce există. Totul în mine este energie, liniște, siguranță, încredere și iubire de viață. Așa a trecut întreg anul 2002, mergând la serviciu, bucurându-mă de viață și de prieteni, continuându-mi regimurile prescrise de domnul Petre Anca. În luna august 2002, merg la Iași și fac un RMN de control. Ajung la clinica de neurochirurgie,

unde profesorul și doctorul care m-au operat se uită lung la mine, nu mă recunosc pentru că acum arăt excelent față de cum mă știau ei, studiază cu atenție filmul și constată că tumora nu s-a extins. Profesorul este foarte încântat de starea mea și cere citirea din nou a lamelor de la laboratorul anatomo-patologic. Spune că, la diagnosticul meu (astrocitom cu glioblastom multiform… cancer gr.III….), o evoluție așa de spectaculoasă nu se justifică, este de neexplicat. Nu a luat în calcul nebunia și ambiția mea și în nici un caz minunile pe care le pot face tratamentele naturiste. Nu știe oare că atitudinea pozitivă poate învinge cele mai mari provocări ? Eu știu că boala există acolo, dar refuz să mă privesc prin prisma analizelor de laborator. Atât timp cât mă țin picioarele, merg singură, nu stau în pat, sunt un om sănătos. Durerea nu are nici o legătură cu sănătatea. Dacă ai un suflet curat, iubești oamenii, florile, soarele, dacă împarți lumină în jurul tău, dacă oamenii te caută și se simt bine în prezența ta, atunci ești un om sănătos. Să rămâi bun, vesel, optimist atunci când durerile te încearcă fizic – asta înseamnă să fii sănătos. Eu sunt un om sănătos și îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru asta.

Îmi continui viața ca orice om normal. Dar ce înseamnă de fapt normal? Mă uit la cei din jurul meu, sănătoși din punct de vedere fizic. Sunt mereu îngrijorați, într-o derută continuă. Nici nu-și dau seama că trăiesc, au uitat să fie fericiți, să zâmbească, să privească un răsărit de soare, să admire o floare. Mare păcat! Când viața e așa de frumoasă! Eu percep totul în jur ca fiind liniște și frumusețe. Abia acum văd și simt totul cu adevărat. Totul este incredibil, fantastic, dar real. Și a meritat „prețul". Noua mea stare mi-a dat o dorință imensă de a ști, și am învățat ce este iubirea, munca, fericirea, credința și armonia. Armonia cu mine însămi și cu cei din jur. E bine din când în când să te oprești și să trăiești. Când ești bolnav – mai ales dacă este o boală gravă - îți schimbi prioritățile și îți regândești viața. Nimic nu te aduce mai ușor în prezent decât durerea. Îi suntem datori lui Dumnezeu, care a pus în noi Scânteia Divină, să luptăm pentru viața noastră, pentru a ne înălța spiritual.

Puteam să rămân în inconștiența și naivitatea mea, dar Dumnezeu a vrut să-l cunosc pe domnul Petre Anca. De ce? Tocmai de aceea! Pentru a arăta lumii că nu există boli incurabile, că poți să trăiești frumos, cu zâmbetul pe buze, chiar dacă știi că boala este în tine. Pentru a arăta lumii că poți muri demn și că moartea nu este neapărat o înfrângere.

Relațiile pe care le stabilește domnul Petre Anca cu pacienții nu este o relație terapeut și bietul bolnav, ci o relație a doi parteneri terapeutici care încearcă să se înțeleagă unul pe celălalt. Cine știe să aprecieze această relație nu are decât de câștigat. Am mulțumit lui Dumnezeu pentru că mi-a dăruit această boală groaznică fără de care nu l-aș fi cunoscut pe domnul colonel, pe Nemuritori și în nici un caz nu aș fi înțeles și apreciat viața așa cum se cuvine, nu m-aș fi cunoscut pe mine cu adevărat. Domnul Petre Anca vorbește mereu de disfuncții ale diferitelor organe. Și sunt de acord cu el. Bolnav nu poate fi decât sufletul. Și vă pot spune cu convingere că suferința fizică este nesemnificativă pe lângă suferința sufletească. Durerea fizică o poți suporta mai ușor, o poți controla, poți ajunge în afara ei, pe când cea sufletească te mistuie.

Viața este asemănătoare unei păduri întunecate prin care merge ființa umană. În iunie 2003, ochii mei închiși au captat o lumină vie, m-am proiectat în ea și așa a început călătoria mea spre altă lume, alături de Nemuritori și aproape de Petre Anca. Este momentul când am fost acceptată în Clubul „Nemuritorii". Un grup de oameni care știu ce este suferința, care au urmat și urmează de ani de zile regimurile domnului colonel, care au descoperit adevăratele valori ale vieții. Ei mi-au arătat ce este adevărata Prietenie. Alături de ei mi-am petrecut ultimii 2 ani. Cei mai deosebiți ani din viața mea. Ani în care am trăit cele mai frumoase clipe. Ce ușoară și frumoasă este viața când ai în jurul tău oameni minunați. Dintr-un om imobilizat la pat și cu puține șanse de revenire, am reușit, alături de acești oameni, și datorită lor, să urc muntele, să cobor văile, să alerg prin rouă, să fac gimnastică, să râd și să îndrăznesc să mă gândesc că aș putea avea

un viitor. Era altceva... Iarba era verde, erau flori, fluturi, copilul din fiecare se simțea entuziasmat. Și era firesc să fie așa. Dorul de ducă ne lărgea zarea, iar dorințele treceau toate obstacolele. Era înnebunitor de frumos! Am făcut împreună atâtea lucruri frumoase și interesante, dar mai ales am reușit să ne cunoaștem și să ne iubim.

E important să-ți trăiești viața mai deplin, nu neapărat egoist, și astfel Cancerul se potolește sau chiar poate să dispară. La mine nu a dispărut, dar o perioadă bună de timp s-a potolit, timp în care am reușit să înțeleg viața și rostul ei, să aflu ce este adevărata prietenie, să am ocazia să trăiesc clipe minunate alături de oameni minunați.

Se spune că fiecare își are propriul cântec. Dacă nu învățăm acest cântec Cancerul apare. El vine din interiorul tău. Și cum viața este o goană în care mai mult te lovești de pereții ei, decât să o trăiești liniștit și să comunici cu cei din jur, acest lucru se poate întâmpla.

Sunt oameni care mă iau în serios, care mă ajută, mă luminează cât de cât în hățișul în care mă aflu. Dar interesul fiind al meu, trebuie să găsesc singură căile pe care să înaintez în alcătuirea ființei și a întregii mele personalități. S-ar putea să trăiesc tot ce simt la proporții exagerate. Dar vreau să mă evaluez corect, să mă pricep. Nu vreau să trec prin viață ca valiza prin gară. Am momente când regret că sunt atât de realistă și cu picioarele pe pământ, că știu cum stau lucrurile și cunosc poziția oamenilor față de mine. Dar este mai bine așa. În felul acesta evit dezamăgirile finale. Refuz să mă mint singură. E suficient că o fac cei din jur.

Suntem în anul 2004, un an care pentru mine nu a început grozav și nu știu cum se va sfârși. Dar îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru ce mi-a dat. Datorită suferinței am avut parte de atâtea bucurii. **Ceea ce am mai bun în mine datorez suferinței**; dar și ceea ce am pierdut în viață tot ei îi datorez. Din acest motiv suferința nu poate fi nici blestemată, dar nici iubită. Păstrăm față de ea un sentiment particular, greu de definit.

Viața m-a încercat intens și mult. Și totuși am puterea să râd atunci când mă doare cumplit. Probabil încerc să-i râd dușmanului în față, descurajându-l în acest fel. Să-i arăt că spiritul meu este mai presus decât agonia sa. Și vă asigur că e o metodă foarte bună de a suporta mai ușor. Pentru cine reușește. Pentru a reuși trebuie să utilizăm fiecare picătură de putere și voință pe care o avem. Personal, la început nu credeam că pot face acest lucru.

Voi încerca să relatez o întâmplare din viața mea pe care nu am mai spus-o nimănui până acum. Nu de rușine, nu de frică, pur și simplu mi-am propus să nu o fac și să încerc să o uit. Nu cred că verbal aș putea să o redau, și nici în scris nu se pot descrie unele sentimente.

Era prima zi de Paște a „memorabilului" an 2004. Eram acasă, singură. Familia, prietenii sărbătoreau Nașterea Domnului Isus. Era zi de sărbătoare. Eu încercam să-mi liniștesc gândurile, să-mi analizez sentimentele, să-mi pun ordine în viață. Totul era liniștit. Este locul în care mă simt eu, mă adun, mă încarc cu energia necesară. Nimic nu prevestea ce avea să se întâmple. Era în jur de ora 14,00. Merg la bucătărie să mănânc un fruct. Când mă întorc în dormitor simt că mă duc în jos. Încerc să mă redresez, dar corpul nu mă ascultă. În cădere încerc să mă sprijin cu mâinile de pat. Nimic, mâinile nu răspund la comenzi. Sunt jos, pe covor și nu știu ce se întâmplă, nu pot să fac nici o mișcare. Nu mă doare nimic. La un moment dat văd cum mâinile și picioarele încep să se încordeze, se adună pe lângă corp. Sunt chircită, degetele de la mâini sunt încordate parcă pentru luptă iar genunchii îmi ajung la gură. Nu pot să fac nici un gest. Sunt căzută cu fața spre măsuța unde se află ceasul. Timpul începe să treacă, minutele devin veșnicii și eu nu pot face nimic. Spaima începe să pună stăpânire pe mine. Mi-am spus că acesta este sfârșitul. Nu moartea, sfârșitul! Pentru mine aceste două noțiuni au înțelesuri total diferite. Încep să plâng și să privesc ceasul. Sună telefonul. Doamne, ce mult aș fi vrut să pot răspunde. Ca niciodată, acum sună foarte mult. Previziunea medicilor la astfel

de diagnostic, șansa de a rămâne paralizată se adeverise. După mai bine de 30 de minute refuz să mai privesc ceasul și să plâng. Trecuse deja prea mult timp pentru a mai fi vreo speranță de a-mi reveni. Închid ochii și încep să mă rog la Dumnezeu să mă ia la el, să o facă acum. Mă liniștisem nepermis de mult. Sau mă resemnasem. Nu știu. Eram plecată, refuzam să mai fiu acolo, nu voiam să deschid ochii. Am stat așa mult timp. Mă rugam, mă gândeam la diverse episoade din viața mea, fredonam melodii preferate. În acea stare de „liniște" aveam totuși legătura cu realitatea și eram convinsă că am înnebunit de sunt în stare să mai și cânt într-o asemenea situație disperată. Într-un final, de curiozitate probabil, am vrut să văd cât este ora. Era deja 15,10. Atunci am observat că mâinile sunt întinse lejer în față. Încet, cu teamă, am încercat să mișc degetele. Nici o problemă. Nu puteam să cred. Mă uit spre picioare și încerc să le mișc. Răspund la comenzi. Încep să plâng de bucurie și încerc să mă ridic. Cu greutate ajung pe marginea patului unde am stat mult timp mulțumindu-i lui Dumnezeu, pentru a câta oară, că nu mă părăsește niciodată, că mă poartă pe brațe. Este unul din momentele și sentimentele în care bucuria și fericirea m-au copleșit. Întreba cineva la un moment dat: „V-a durut vreodată Fericirea?" DA! Pe mine m-a durut, și m-a durut tare și nu o singură dată! De aceea apreciez viața și adevăratele valori, de aceea iubesc sinceritatea și nu accept minciuna, indiferent din partea cui ar veni. Minciuna nu are nici o scuză! Adevărul doare, dar este curat! Spun unii că sinceritatea te vinde. Adevărat! Dar, între a fi vândut de minciună și a fi vândut de sinceritate, este o mare diferență. Când sinceritatea te vinde, te mângâie gândul că nu ai renunțat la principiile tale de viață și, mai devreme sau mai târziu, adevărul și dreptatea ies la lumină. Și nu se merită să pierzi prieteni, lucruri, pentru o minciună care te ajută să câștigi lucruri și sentimente efemere! Sunt momente în care mă las prinsă de micile probleme, de trecătoarele trăiri, dar aducându-mi aminte de Momentele importante din viața mea încerc să le las în urmă și să mă ocup de lucruri frumoase. Această cădere a fost

unul din Momentele mele. Este prima și ultima oară când am vorbit despre el. Este un capitol încheiat, dar nu neînsemnat. Cum vă spuneam, nu a fost singurul. Pe data de 18 septembrie 2004, eram la prietena mea Dana. Pe la ora 6,00 dimineața încerc să mă ridic din pat să merg la baie și constat că nu mă pot ridica. Stau aproape o oră pe marginea patului tot încercând să ajung în picioare. Nimic. Într-un final o trezesc pe Dana, dormeam cu ea și cu îngerașul ei, și îi spun ce se întâmplă. Ne chinuim amândouă, mă ajută să mă deplasez puțin, dar mă pierde pe hol. Picioarele nu mă ascultă deloc. Aduce un scaun și, sprijinindu-mă în mâini reușesc să mă ridic pe el. Mă cară cu tot cu scaun la baie și acolo rămân. Cheamă pe cineva să o ajute să mă ducă în pat, unde rămân peste zi. Mult mai târziu, discutând cu prietenii le spun că nu m-am comportat atât de disperat pe cât ar fi trebuit, prea puține lacrimi, prea puțină deznădejde. Totuși, nu puteam merge! Ei spun că sunt un om realist, puternic, eu spun că se poate și mai rău, având în vedere prin ce mai trecusem. Îi cer permisiunea lui Petre Anca de a intra în post și se aprobă. Pe la amiază sosește Luminița. Eu eram mai bine. Am uitat să vă spun că de o săptămână nu dormeam de dureri de spate, care au crescut în intensitate în fiecare noapte. Să explic puțin fenomenul. Tumora care o am la măduva coloanei vertebrale a îmbrăcat nervii. Când acționează mai intens ștrangulează nervii care dor destul de urât, iar organele coordonate de aceștia nu mai răspund. Îmi pun compresă pe spate iar Dana îmi face un masaj. Durerea mai cedează, nervii se relaxează și spre după amiază, cu mare dificultate și cu mari dureri, pot să merg singură la baie. Important este că am putut să o fac singură. Vestea s-a răspândit rapid între prieteni, așa că mai spre seară un bun prieten a traversat țara pentru a ajunge la mine. Nu e puțin lucru. Sunt gesturi care contează, care te mobilizează. Se spune că nu ai totul când ai sănătate. O sănătate bună este mai ușor de obținut decât o iubire bună. Dar când nu ai sănătate, dacă ai pe cineva căruia îi pasă de tine, ai Totul. Eu am prieteni cărora le pasă de mine. Și le mulțumesc că există.

Aş vrea să fac un mic comentariu în legătură cu prietenii şi prieteniile pierdute. Sunt mulţi din cei bolnavi care spun că după ce au adoptat un regim naturist şi un alt mod de viaţă, impus de starea de sănătate, au rămas fără prieteni. S-au îndepărtat, îi evită, nu-i mai caută. Mie personal nu mi s-a întâmplat aşa ceva, din contra, aş putea spune că aria prietenilor s-a lărgit. Nu înţelegeam ce se întâmplă. Mai apoi, discutând cu ei am înţeles. Când se întâlnesc cu prietenii nu discută decât despre boala lor, despre cât de mult se sacrifică, cât suferă. Totul gravitează în jurul lor. Nu discută despre altceva decât despre boală şi vor să capteze întreaga atenţie. Sau, mi-au spus că atunci când se întâlnesc cu prietenii, aceştia îi încarcă cu problemele lor şi ei nu vor să le mai preia şi pe ale acestora. Le au pe ale lor. Mi se pare un pic egoist din partea lor. Îi înţeleg. Când ai cancer sau altă boală gravă, ai întradevăr o problemă adevărată, iar problemele celorlalţi ţi se par nimicuri. Dar pentru aceştia sunt probleme existenţiale, pe ei acestea îi frământă, lor li se par importante. Când poţi duce în spate o problemă de viaţă şi de moarte, poţi asculta şi un prieten care nu şi-a plătit o factură. Nu este foarte greu. Nu trebuie decât să asculţi, să zâmbeşti, să-i arăţi că îţi pasă şi să încerci să discuţi despre probleme comune, care vă relaxează şi vă fac plăcere. Dacă îţi pasă de un prieten, îţi pasă şi de problemele lui. Viaţa nu se opreşte în loc pentru tine sau pentru boala ta. Ea merge mai departe, cu sau fără tine, din ea facem parte toţi, bolnavi sau nu.

Am căzut de multe ori, dar m-am ridicat şi am continuat să merg mai departe. Am căzut din nou, dar am continuat să merg mai departe. Nu mi-a părut rău pentru mine. Mi-am spus mereu: *„Nu contează că am căzut; sunt suficient de puternică, de inteligentă pentru a reuşi!"*. M-am ridicat şi am continuat să merg. Am căzut dar am continuat să merg şi de fiecare dată a devenit din ce în ce mai uşor, chiar dacă la început părea atât de dificil. De aceea, chiar dacă veţi cădea din când în când, nu vă judecaţi prea aspru. Nu vă transformaţi într-o victimă. Nu fiţi prea aspri cu voi. Ridicaţi-vă şi luaţi-o de la capăt. La început va fi

greu, dar în fiecare zi va deveni din ce în ce mai uşor, până când, într-o bună zi, veţi descoperi că puteţi să vă conduceţi singuri viaţa. Şi veţi fi surprinşi de modul în care viaţa voastră s-a transformat. Dacă eu am putut să fac acest lucru, la fel puteţi să faceţi şi voi. Nu muriţi fără să fi trăit. Acordaţi-vă o şansă de a arăta cine sunteţi cu adevărat şi, când va veni vremea să vă duceţi, faceţi-o strălucind de glorie. Nu vă faceţi probleme în legătură cu viitorul, trăiţi clipa prezentă şi ziua de azi pentru că: Azi este începutul unui nou VIS. Într-o zi când vei fi ostenit şi suferind şi vei dori să-ţi părăseşti trupul, moartea va fi o vindecare – nu un eşec. Vei fi un exemplu pentru felul în care se înfruntă adversităţile şi vei lăsa în urmă o moştenire de Iubire. Nu ştiu cât am putut reda din zbuciumul sufletului meu. Numai eu ştiu şi pot înţelege tot ce am trăit şi simţit. Oricât am încerca să explicăm trăirile interioare, ele nu vor putea fi înţelese decât de cei care suferă intens şi profund. Eu am acceptat căderile cu capul sus şi cu ochii larg deschişi. Eu mă simt o învingătoare. În timp ce alţii tremură pentru toate lucrurile trecătoare, eu pot să râd. Eu nu mai am nimic de pierdut. Sunt liberă! Oare cât va mai avea răbdare viaţa cu mine? Dacă am ajuns aici, la peste 4 ani de suferinţă şi peste 3 ani de la operaţie, ani în care am suferit enorm, dar am avut şi cele mai mari bucurii, acest lucru îl datorez familiei, prietenilor, colegilor, Nemuritorilor şi mai ales domnului Petre Anca. Mi-ar trebui o viaţă să le mulţumesc.

Există o soluţie pentru problemele noastre? DA. Ne poate ajuta cineva să o aplicăm? DA. Acesta este Petre Anca, care dovedeşte în mod repetat prin fapte că ştie şi poate ceea ce noi nu suntem în stare. Care este soluţia? Aici ne poate ajuta un terapeut când suntem pregătiţi. Ne face conştienţi de rana noastră ascunsă şi uitată deschizând-o, curăţind-o şi punând sare pe ea. Mai departe treaba o facem noi, ajutaţi de el, când avem nevoie. Şi Doamne, câtă nevoie avem de el! Şi când de gândeşti că te ajută necondiţionat, că nu pretinde nici un ban pentru consultaţie sau pentru regimurile prescrise, că îţi răspunde politicos la telefon indiferent de starea în care se află sau cât de obosit este, parcă ţi

se pare nefiresc pentru un om. Când te mustră atât de cald și părintește atunci când faci greșeli cât roata carului în ceea ce privește regimul, și nu numai, parcă ți-e jenă să mai repeți asemenea grozăvii. Și când vezi că unii, care nici măcar nu-l cunosc, nu au fost în stare să țină măcar o singură dată un regim, care nu știu ce este aceea durere, își permit să-l judece sau să-l jignească, te întrebi: De ce? Există un singur răspuns: Acesta este nivelul lui de cunoaștere și de bun simț. Nu merită să te cobori la nivelul lui. Astfel de oameni merită lăsați să trăiască în mocirla în care se complac. Ar fi inutil să încerci să-l ridici, el oricum nu ar înțelege, ar fi doar o risipă de energie. În murdăria lor se cred superiori, din cauza acestei murdării nu văd realitatea și datorită ignoranței refuză o informare corectă și obiectivă.

Trebuie să luptăm pentru sănătatea noastră.

Aceasta este autovindecarea reală.

Marele secret este Răbdarea. **Marele ajutor** – Petre Anca.

Dar cine este Petre Anca?

Un Terapeut, Om, Prieten care îți dă puterea de a lupta. Care este alături de tine, îți îndrumă pașii și îți luminează calea.

Un Terapeut care te învață cum să lupți singur, că nimeni nu o poate face în locul tău.

Un Om care te învață diferența subtilă între a susține o mână și a înlănțui un suflet.

Un Prieten care, chiar dacă nu este lângă tine, este suficient să știi că el există, și astfel poți merge mai departe.

Cei care îl cunosc se simt norocoși, cei care-i stau alături sunt binecuvântați, cei care nu l-au cunoscut încă, au pierdut enorm. Personal, Existența mi-a dat ocazia pe care nu am cerut-o, pe care nu am meritat-o și pe care totuși o am: Șansa de a gravita în preajma acestui Fenomen.

Urmărind viața de la fereastră, vârtejuri mari de gânduri spulberă grădinile din mine… Privesc spre imensul cer albastru, pictat cu nori pufoși, și mă gândesc…

Dragul meu Prieten, să nu uiți niciodată…

Mihaela, 20.11.2004

A avut dreptate,

Acum aproape doi ani în urmă, eram la Botoșani, când Silvia mă oprește pe stradă:

- Ce mai faceți domnule Petre Anca?
- Bine, doamna doctor, mă pregătesc și fac recunoașteri în zonă, pentru că voi ieși în tabără cu clubul Nemuritorii.
- Și nu o luați și pe Rodica noastră?
- Rodica? Cine este?
- Mihaela, Mihaela Galan.
- A, da, cea care cere destul de rar schimbarea de regim.
- Nu știu ce face, dar o luați?
- Uite cum facem, vă dau un statut al Clubului, să-l citească și să facă cerere dacă vrea să devină membră.
- Vă mulțumesc, alerg să-i dau statutul.

……………………………………………

Ne-am revăzut în tabăra de la Mestecăniș, unde s-a comportat de nota zece și unde i-am spus că pentru noi ea este „Mișu". A fost, atunci și mai târziu, unul din cei mai activi membri ai Clubului. După trei, patru luni de zile, piciorul drept nu o mai ascultă. Greșelile de alimentație și-au cerut tribut. Când a mai întrebat-o doamna doctor Silvia ce s-a întâmplat cu piciorul, Mihaela i-a răspuns: „Să știți că ăla a avut dreptate atunci, cred că a văzut bine ce se întâmplă în timp cu piciorul meu drept".

De mai bine de un an de zile, am luat-o pe Mișu la Fundație și avem grijă de ea, atât cu cât și prietenii noștri Nemuritori. Dacă vreți să vedeți un erou al suferinței, aici îl găsiți, dacă vreți un exemplu de dăruire, noblețe, frumusețe sufletească, spirit de echipă, releu de comunicare, capacitate de organizare și execuție, atunci nu trebuie să căutați în altă parte.

Eu personal îi mulțumesc și îi sunt recunoscător pentru că mi-a oferit posibilitatea să învăț multe, m-a făcut fericit, pentru că s-a implicat total în pregătirea zilelor Fundației, pentru activitatea mea la cabinet și nu în cele din urmă pentru trecerea pe suport electronic a acestei cărți. Ea m-a învățat să iubesc!

Mi-e drag un astfel de OM! Îți mulțumesc, draga mea!

....

La sfârșitul taberei de toamnă (2004) de la Costești, a lăsat prietenilor săi următorul mesaj:

Dragii mei Nemuritori,

Eu am plecat. Dacă mă voi mai întoarce doar Dumnezeu v-a hotărî. Indiferent ce va fi, o părticică din mine va fi mereu alături de voi. Vă mulțumesc din tot sufletul pentru tot ce ați făcut pentru mine, pentru ajutor, pentru gândurile frumoase și pentru că existați. Ar trebui să fiți în locul meu să vă puteți da seama ce însemnați cu adevărat pentru mine.

Numai atunci când cazi, apreciezi cu adevărat frumusețea zborului. Sper ca voi să vă bucurați de zbor fără să fie nevoie să atingeți pământul.

Și dacă în zborul vostru veți face un cerc luminos în jurul acelei Păsări care vă protejează și veți încerca să o iubiți necondiționat, nu pentru voi, ci pentru ea, atunci va răsări cu adevărat Soarele.

Notă: Ionuț, cine știe, poate că într-o zi vei primi un exemplar din cartea ta preferată. Oricum, sper ca o pagină să o fi „citit" până acum.

Vă iubesc și vă sărut pe fiecare în parte.

Un Pescăruș cu aripa frântă
04.09.2004

Autorul

2

Poesina Gabriela
Scleroză în plăci

La capătul puterilor

Pe ușa cabinetului intră un cuplu: ea, firavă, mers șovăielnic și cu nevoie de ajutor, el, rotofei și pus pe șotii. Ambii cu lacrimi în ochi. Gabi, îmi povestește prin ce a trecut până să vină la mine, și cât de greu m-a găsit (ce să fac, dacă aș avea și eu un apropiat care să-mi actualizeze site-ul atunci mulți oameni ar ajunge mai repede la mine, sau mulți oameni ar afla cu ce ne confruntăm noi. Silvian Guranda din Cluj, a realizat acest site, dar el nu-l poate actualiza permanent).

- Voi face orice îmi spuneți, am încercat tot ce am auzit. Și, fără efect!
- Vă ajut, dar nu aveți voie să faceți nici o greșeală!
- Vă promit...

Autorul

Un OM, pentru oameni

Nume: Poesina
Prenumele: Gabriela
Vârsta: 37 ani
Domiciliul: București
Profesie: Inginer – pensionată pe caz de boală
Diagnostic: Sleroză în plăci

Eram în al 29-lea an al vieții mele când mă puteam declara deja mulțumită, fericită și împlinită. După ani de studiu ajunsesem să-mi iau diploma de inginer, fusesem o perioadă

scurtă chiar șef de mecanizare într-o întreprindere privatizată prin metoda MEBO, iar de când sorții au vrut să-l întâlnesc pe Mihai, soțul meu, mă gândeam că viața devine interesantă în doi. De comun acord am hotărât să ne pornim propria afacere și eram mulțumiți că ne înțelegem, că ne ajutăm reciproc, iar când în 1997 a apărut pe lume băiețelul nostru, am zis că sunt o femeie cu adevărat împlinită și fericită. Și chiar așa era, căci ce poți să-ți dorești mai mult decât un soț care te iubește și te respectă mai mult decât orice, cu care te înțelegi și te completezi, un copil sănătos, frumos, simpatic și isteț, unitate în familie, relații bune cu părinții și socrii, o casă, mașină și...multă, multă voie bună.

Numai că visul nu avea să țină mult...

La 4 luni după nașterea copilului, aflându-mă la cumpărături, am simțit că piciorul stâng nu mă mai ascultă. Cu greu am ajuns acasă, sprijinindu-mă de zidurile blocurilor, de mașini, de copaci. Trăiam o stare de confuzie dar am pus-o pe seama oboselii întrucât noapte de noapte copilul plângea astfel încât dormeam pe apucate și superficial. Începând să iau vitamine, în scurt timp mi-am revenit și totul a fost dat uitării. Anul următor însă m-am trezit pur și simplu din senin cu o senzație de gheață la genunchiul stâng, senzație care s-a menținut aproximativ două săptămâni după care s-a instalat o amorțeală din cap până în picioare pe partea stângă, dezechilibru și o greutate inexplicabilă la mers. Acesta a fost momentul în care am început să căutăm relații care să ne deschidă ușile cabinetelor medicilor cu nume sonore în medicina actuală românească.

Deși ne-am perindat pe la toate marile spitale din București, profesorii care m-au văzut aveau păreri împărțite în privința diagnosticului. Unul dintre acești distinși domni doctori mi-a spus că am carențe de vitamine, altul că am o stare închipuită, deoarece „nu există motiv să fii amorțită pe jumătate de corp", altul că am probleme mari cu coloana vertebrală, altul că „nu ai nimic". Timpul trecea în defavoarea mea, căci cu fiecare zi mersul meu devenea mai greoi, nu mai puteam să stau în picioare și nici scările nu mai puteam să le urc decât cu spijin.

Îmi pierdusem și răbdarea și încrederea când în cele din urmă am ajuns la un medic neurolog care examinând RMN-ul, mi-a spus: ..."la nivelul pedunculului cerebral drept se evidențiază o leziune". Cred că sângele îmi dispăruse instantaneu din obraji când m-am auzit îngăimând p întrebare: „Este cumva scleroză în plăci?". Medicul intuind că eu știu câte ceva despre această boală și vrând să evite un posibil șoc, mi-a răspuns prompt: „Nu! Nu este așa ceva! Se pare că este vorba de o boală numită leuconevraxită care se manifestă prin ..." continuând să-mi prezinte de fapt patologia sclerozei multiple. Doctorul mi-a sugerat să nu caut să citesc prea multe despre această afecțiune căci, neavând studii de specialitate nu aș fi înțeles mare lucru și mi-a recomandat un tratament pe bază de cortizon în doze foarte mari.

Cum de felul meu nu sunt o persoană ignorantă, cum am ajuns acasă am citit într-un tratat de medicină pe care-l aveam în bibliotecă și atunci am aflat cu stupoare că de fapt leuconevraxita este una și aceeași boală cu scleroza multiplă.

Au urmat zile de coșmar cu stări de nervi care alternau cu stări de prostrație, apoi perioada „De ce-urilor?" în care zeci și zeci de întrebări îmi veneau în minte. „De ce mie?; De ce eu?" erau întrebări care m-au însoțit mult timp. Și pentru că nimeni nu era în stare să-mi răspundă, deznădejdea mea era și mai mare.

Mi se explicase că din această boală nu se moare (au fost relativ puține cazurile de deces la pacienții diagnosticați cu această boală), dar se punea problema calității vieții pe care urma să o duc de acum încolo. Am căutat prin cărți, pe Internet, m-am interesat să știu cine putea să-mi dea mai multe explicații. Nimeni însă nu putea să-mi spună de ce se instalase această cumplită și degradantă boală. Eram disperată și pe lângă mine și toți cei din jurul meu. Deodată vedeam cum se cască un mare gol în viața mea și mă agățam cu disperare de dorința de a nu cădea în el. Cum puteam eu să mai fiu ca înainte? Cum mai puteam să fiu mamă dacă nu puteam să-mi țin copilul în brațe sau să-l plimb de mână? Fel de fel de gânduri mi-au trecut prin minte, care mai de

care mai negre. Soţul meu, care înţelesese de la început grozăvia acestei maladii, a fost alături de mine tot timpul susţinându-mi moralul şi încurajându-mă să merg şi la bioterapeuţi, în speranţa că voi găsi un remediu. Am făcut şi lucrul acesta; am mers pe la fel de fel de oameni; unii, care, cinstiţi, mi-au spus că nu au ce să-mi facă, alţii, dotaţi cu un câmp bioenergetic mai dezvoltat mi-au făcut şedinţe de bioenergie, dar fără rezultat, iar alţii, pur şi simplu mi-au luat banii şi atâta tot. Am rămas dezamăgită şi de încercarea aceasta şi am renunţat să-i mai caut.

Între timp am făcut alte două pusee de scleroză care au lăsat urme: amorţeală la mâna dreaptă, abdomenul jumătate amorţit, încheieturile de la picioare blocate, tonusul muscular scăzut, greutate la scriere şi senzaţia că nu articulez bine cuvintele. Eram disperată de situaţia în care mă aflam. Mă gândeam că nu îmi mai rămâne decât să mă rog la Dumnezeu ca într-o zi să apară un tratament de vindecare a acestei boli. În timpul acesta mă gândeam că dacă într-una din zile, căutând prin mapele cu acte ale soţului meu, am dat peste un regim de tip BG recomandat de vestitul Valeriu Popa în cazul de, nici mai mult nici mai puţin, scleroză multiplă. Soţul meu fusese un apropiat al lui Nea Omu prin anii '81-'83, când acesta i-a recomandat să-i copieze regimurile chiar dacă nu avea nevoie de ele. I-a spus: „Notează-le, cândva vei avea mare nevoie de ele". Să fi ştiut oare de atunci Nea Omu că Mihai purta în karma sa informaţia despre boala viitoarei sale soţii? Nu ştiu, însă ştiu că această întâmplare am considerat-o a fi semnul pe care-l aşteptam şi drept urmare am hotărât să urmez acel regim fără să stau prea mult pe gânduri.

Timp de 8 săptămâni mi-a mers bine simţind că mi se ameliorează starea de sănătate. Dar prelungindu-l la 16 săptămâni şi neştiind cum şi când să-l schimb a început să-mi fie rău. Drept urmare am hotărât să revin la alimentaţia normală, nu înainte de a-mi repeta RMN-ul. Surpriza a fost mare: cea mai mare dintre leziuni dispăruse practic fără urmă. Acest lucru mi-a întărit convingerea că un regim alimentar adecvat mă poate face să-mi

revin. Important era însă să găsesc pe cineva care să ştie ce să-mi recomande. Atunci am început din nou căutările.

Pe Internet am descoperit un site în care era prezentat domnul Petre Anca drept un discipol al lui Valeriu Popa, el însuşi fost pacient al acestuia, care ajungând să aibă aceleaşi calităţi ca ale mentorului său, recomandă regimuri naturiste şi urmăreşte îndeaproape evoluţia pacienţilor, reuşind în multe cazuri ceea ce medicina alopată nu reuşise: să scoată din ghearele morţii bolnavi declaraţi incurabili.

Descoperirea era extraordinară! Mi-am zis: „Acesta este omul pe care trebuie să-l găsesc!". Eram convinsă că dânsul mă va ajuta. Iar soţul meu îmi întărea convingerea povestindu-mi despre cazuistica lui Valeriu Popa, despre metoda acestuia de tratare a bolilor şi despre rezultatele miraculoase pe care el însuşi le constatase pe vremea când îl frecventa. Dar pentru că pe acel site era dată o adresă din Cluj şi un număr de telefon la care nu răspundea nimeni, a urmat o perioadă în care am bătut pasul pe loc. Nu acelaşi lucru se putea spune însă despre boala mea.

În anul 2001, aflând că s-a demarat prin Casa de asigurări de sănătate un program de tratare a sclerozei multiple cu Betaferon – un imunostimulator - , soţul meu s-a făcut luntre şi punte şi m-a înscris în program. Tratamentul cu Betaferon a fost greu. Simţeam că introduc cu bună ştiinţă în corp o otravă întrucât la fiecare două zile când făceam injecţia aveam stări de vomă, friguri, amorţeli în tot corpul, mari dureri musculare şi tulburări de vedere. Calvarul acesta a durat timp de trei ani şi jumătate şi mă gândeam la un moment dat că dacă nu mor de scleroză, sigur voi muri din cauza ficatului care mă durea cumplit. Începusem să-mi pun problema dacă este cazul să-mi continui tratamentul, mai ales că mi se spusese că nu era un tratament de vindecare ci doar de stopare a bolii. De la spital nu mi se spusese prea multe, dar faptul că am fost pusă să semnez că sunt de acord cu administrarea acestui medicament, îmi trezise mari suspiciuni. Mare lucru nu făcuse: eu mergeam din ce în ce mai puţin, practic mă deplasam singură aproximativ 100 m şi

susținută alte 200 m. Nu aveam siguranța că dacă soțul meu mă lăsa singură câteva clipe într-un loc, avea să mă mai găsească în picioare întrucât în orice clipă puteam să mă dezechilibrez și să cad. Nu mai vorbesc despre starea de nervi pe care mi-o producea lumea când mă privea cu compătimire.

Ținând cont că eu nu mă puteam deplasa, a trebuit să ne mutăm într-un bloc aflat în apropierea unei grădinițe întrucât copilul trebuia inclus în colectivitate. Nimeni nu-și poate imagina ce durere poate să fie în sufletul unei mame care-și adoră copilul și care nu poate nici măcar să-l ducă la grădiniță! Zilnic așteptam să se ivească cineva cunoscut care să poată să mă însoțească să-mi aduc acasă copilul.

Eram foarte mâhnită că nu-mi puteam desfășura nici activitatea casnică așa cum se cuvine. După câteva mișcări făcute prin casă, trebuia să stau în pat să-mi revin. Și cum erau multe și dese momentele de revenire, de fiecare dată când mă odihneam ochii îmi cădeau pe perete unde se afla o icoană veche, de la Constantinopole, care-L înfățișa pe Iisus răstignit pe cruce și mă gândeam: „Doamne, Tu care ai suferit atât pentru mântuirea oamenilor, care te-ai lăsat răstignit, care ai murit și ai înviat, luându-ne păcatele, oare Tu crezi că merit să mă ajuți și să mă vindeci așa cum ai făcut cu mulți alții înaintea mea? Ajută-mă să găsesc calea vindecării." Acestea erau cuvintele care mi le repetam mereu, mereu. Și aveam convingerea că rugămintea mea va fi ascultată, căci în adâncul sufletului meu credeam cu putere în forța divină. Și trecând zilele tot așa, m-am trezit într-o zi că o cunoștință mi-a adus adresa și numărul de telefon al domnului Petre Anca. Din momentul acela am considerat că a început vindecarea mea. M-am prezentat la dânsul la data programată și după o scurtă investigație mi-a scris pe hârtie absolut toate disfuncțiile pe care mi le constatase. Era uimitor, îmi spusese cu exactitate lucruri pe care nu avea de unde să le știe și care erau adevărate.

Înțelegându-mi necazul și vorbindu-mi calm dar sigur pe sine, legătura de suflet dintre dânsul și mine s-a făcut pe loc; am

căpătat o mare încredere, lucru care m-a ajutat și mă ajută foarte mult. La întrebarea dânsului – „Poți să ții un regim dur?", i-am răspuns fără ezitare: „Da. Pot. N-am altă soluție." Și dânsul mi-a recomandat regimul: post total 14 zile, 7 zile prerevenire urmate de 45 zile de BG.

N-am vorbit cu nimeni, nu m-am sfătuit cu nimeni, nu am vrut să spun nimănui în ce constă regimul prescris. Nici măcar părinților. I-am spus doar soțului meu: „Vineri încep" iar el, uimitor, mi-a spus: „Hai să-l începi de luni, căci vreau să-l țin odată cu tine". Uimirea mea a fost mare, dar cunoscându-mi soțul știam că vrea să-mi întindă încă o mână și să mă susțină în hotărârea luată. Eu l-am început vineri, iar el de lunea următoare.

Primele 7 zile de post au trecut relativ ușor. Greu mi-a fost să mă lupt cu senzația permanentă de foame și bineînțeles să merg. Mi se recomandase să parcurg măcar 1 km/zi ceea ce mie mi se părea enorm. Luată pe sus de soțul meu, forțată să pășesc, reușeam să străbat chiar de la începutul postului aproximativ 800 m. Surprinzător era faptul că deși nu mâncam ci beam doar apă și făceam 2 clisme pe zi eu puteam să merg din ce în ce mai bine. Articulațiile care îmi erau blocate le simțeam acum mai ușoare și mai elastice. Mai greu a fost în a doua săptămână de post total când slăbiciunea instalată mergea până la extenuare. Erau zile când îmi era greu să și vorbesc și cu toate astea, mânată de dorința de a scăpa de boală, mă ridicam, îmi adunam puterile rămase și ieșeam la plimbare. În perioada aceasta m-am luptat cu amețeli puternice, amorțeli și senzații de rău. Erau zile când mă țineam de pereți, nu mai aveam suflu, aveam privirea pierdută și pierdeam în medie 1 kg pe zi. Dar eliminarea de toxine era uluitoare. La nivelul pielii mi-au apărut pete maronii, aveam mâncărimi pe tot corpul, pielea însăși devenise scorțoasă și uscată. Zeci de bubițe roșii vineții mi-au apărut în zona ficatului dar nu am făcut nimic altceva decât le-am șters cu biter suedez, așa după cum mi se recomandase. Mucoasa intestinală se înnoia la fiecare 3 zile. La început am fost speriată când bucăți de mucoasă lungi de 15-20 cm se eliminau. Dar când am observat că

după aceste eliminări mă simțeam revigorată și mergeam mai bine, m-am liniștit. În această perioadă am ajuns de la 64 kg, cât cântăream la început, la 47 kg. Rudele și cunoscuții se uitau lung la mine și la soțul meu și ne întrebau unde vrem să ajungem? Ne puneau multe întrebări de cele mai multe ori ca să ne tachineze. Dar am preferat să ne retragem în intimitatea casei noastre și să ne ținem și mai încrâncenați de regim. Odată cu începerea BG-ului, treptat – treptat am început să iau în greutate. Puțin dar sigur. BG-ul a fost greu de ținut. Dacă în primele două săptămâni ziceam că nu poate exista mâncare mai bună decât salata de crudități recomandată, din a treia săptămână nu mai puteam s-o înghit nicicum. Mă omora rădăcina de pătrunjel care era suverană în salate. Dar cu multă răbdare și ambiție am trecut cu bine de primul BG și când m-am prezentat la control, domnul Petre Anca s-a arătat mulțumit de starea energetică pe care o aveam. A urmat un regim mai omenesc care mi-a permis să beau lapte bătut, să mănânc brânză de vaci și curmale. Două luni și jumătate am servit adevărate festinuri cu aceste produse. Am fost și sunt conștientă de binele pe care-l aduc în organism odată cu acest regim și am încercat să nu încalc recomandările făcute. Mi s-a întâmplat să întârzii cu băutul ceaiurilor sau chiar să sar câte un ceai, dar asta destul de rar. Câteodată am simțit nevoia să mănânc pâine și atunci rup câte o bucată de graham și înghit. Dar nu m-am atins de nici o altfel de mâncare. De remarcat este că încă din prima săptămână de BG eu puteam să-mi duc și să-mi aduc singură copilul de la grădiniță. Puțin nesigură la început, cu un pas mic dar repetându-mi de mii de ori că trebuie să ajung la grădiniță, mi-am uimit copilul care văzându-mă a exclamat: „Mama, e cea mai frumoasă zi din viața mea acum, că ai venit doar tu să mă iei!". Vă dați seama? Copilul meu de 6 ani realiza că mama lui venise singură să-l ia. A fost o zi memorabilă.

Acum mă aflu la 9 luni de la începerea tratamentului și pot să spun că pe o scară valorică de la 1 la 10, mă situam la început la nivelul notei 5 iar acum apreciez că mă situez undeva între 7 și 8. Mai am și zile proaste, nu pot să neg, dar asta este.

Revenirea nu este o linie dreaptă ci este o sinusoidă cu urcușuri și coborâșuri, care depinde foarte mult de presiunea atmosferică, de temperatură, de umiditate și în special de starea pe care o am. Dacă mă enervez din variate motive știu că a doua zi merg mai greu. Dar au început să apară zilele foarte bune în care mă mișc și merg în voie. Masajele pe care le fac precum și elementele de gimnastică pe care acum pot să le execut, mă ajută mult. Și în plus, am reușit să fug pe o porțiune, e adevărat, mică, dar am reușit, ceea ce îmi era imposibil. Toate aceste elemente bune apărute îmi arată că mă aflu pe calea cea bună. Știu că mai am mult de parcurs până la vindecare, dar sunt înarmată cu răbdare, căci rezultatul pe care îl voi obține va însemna triumful meu asupra bolii.

De aceea recomand tuturor celor care suferă de orice fel de boală să se adreseze cu încredere domnului Petre Anca și se vor declara mulțumiți de rezultate. Vor găsi la Fundație un OM cu inimă mare care, din dragoste pentru oameni, face ca imposibilul să devină posibil și să spunem: „CU ADEVĂRAT, NU EXISTĂ BOALĂ INCURABILĂ!".

Gabriela Poesina
București,05 decembrie 2004

Căprioara

Pe data de 05 iunie 2004, la ziua Fundației, am rugat-o pe Gabi să-și expună pe scurt cazul său. Când s-a desprins din mulțime și până a ajuns lângă mine, am avut impresia că privesc la o căprioară, cu mersul elegant, neșovăielnic, cu o față luminoasă care radia prospețime, mulțumire, fericire. Vă întreb pe dumneavoastră, cei care citiți această carte, cum să nu te bucuri când vezi atâția ÎNVINGĂTORI?

Autorul

3

Corduneanu Violeta
Cancer sân cu metastaze pelvian și hepatice

T i m i d a

Într-o toamnă se prezintă la cabinetul din Botoșani, o făptură de om, slăbuță, cu ochii roșii de plâns și de o timiditate exagerată. Tot timpul cât eu am testat, scris și vorbit, a stat cu mâinile în poală și privirea în pământ, cu numai jumătate a posteriorului pe fotoliul destinat pacienților.

Am simțit-o că a ajuns la capătul căutărilor, dar și al răbdărilor.

La plecare am citit în ochii ei fermitate, o hotărâre care nu mai lasă nici o portiță de îndoială … și lacrimi, lacrimi care erau pe punctul de a țâșni …

A u t o r u l

Povestea însănătoșirii mele

Nume: Corduneanu
Prenume: Violeta
Data nașterii: 29.09.1961
Domiciliu: Botosani
Profesia: grefier
Diagnostic: Mastoză fibrochistică, chist ovarian

Totul a început în vara anului 1987, când am simțit existența unui mic nodul la sânul stâng, de 1,5/0.5 cm (în 1986, la explozia de la Cernobâl, eu eram însărcinată în luna a 7-a). Pentru că în acea perioadă o colegă, după biopsia unui nodul, făcea chimio și radioterapie (în final decedând de cancer), mi-am concentrat atenția asupra lui, l-am palpat mai des, am început să acuz dureri și să-mi fac gânduri negre, apoi am mers la medic. Am urmat tratamente cu medicamente și niște unguente, dar am făcut alergie, apoi injecții intravenoase pentru a-mi reveni. Chistul nu s-a resorbit (cum se spera), în **septembrie 1987** fiind trimisă la Clinica „Parhon„ Iași pentru extirparea lui. Rezultatul biopsiei nu mi s-a eliberat la data promisă. Doamna doctor de la „Anatomo–patologic", mi-a spus că nodulul va fi supus în continuare la niște „colorații speciale" și că regretă că s-a întâmplat așa deoarece rezultatul biopsiei celeilalte paciente (care avusese un nodul cât un ou) fusese bun. I-am lăsat un plic autoadresat, primind . apoi rezultatul acasă (fibroadenom cu aspecte de adenogis – pe alocuri cu imagini „border line„), însoțit de un bilet scris personal, cu avertismentul: „Dacă mai apar alți noduli, veniți de urgență la spital ! ". Tot atunci mi-a căzut în mână un număr din „Magazinul parapsihologic", găsind un articol în care se dădea sfatul de a nu se extirpa nici un nodul –

cât de mic ar fi fost – pentru că se infectează sângele și apar și alții. Atunci mi-am dat seama de greșeala făcută. Dar în acea perioadă aveam convingerea că dacă te prezentai la clinici înalte erai în siguranță și viața îți era salvată, indiferent de boala avută. Însă faptul era deja consumat!

Într-adevăr, într-un an mi-au apărut mai mulți nodulași. Bănuind că pentru această situație se utilizau raze și chimioterapie și cunoscând consecințele lor, am evitat internarea la Iași.

În **februarie 1989** am făcut ambulatoriu o mamografie la I. O. București, rezultatul fiind „Displazie difuză bilaterală cu elemente displazice rare, dispuse cu precădere supero - extern stâng". De acolo îmi persistă și acum o dublă imagine, vizuală și auditivă, care mi-a influențat atitudinea de mai târziu: o bolnavă operată (probabil în zona genitală), care se ținea cu mâinile de abdomen și mergea pe un hol al acelei clădiri vechi și întunecoase și care practic răcnea continuu. Am fugit înspăimântată, având o senzație apăsătoare a disperării umane.

La domiciliu, o perioadă mi-am făcut masaj reflexogen la picioare (după o schemă găsită în „Magazinul parapsihologic", am început să consum sucuri de morcov și sfeclă, sperând ca acei nodulași să dispară dar, deși era recomandată și schimbarea alimentației, asupra acestui punct nu m-am conformat, consumând suficientă carne de porc, rață și găină, salamuri, grăsimi animale etc. Evident, nu a dispărut nimic și după ce m-am simțit relativ bine o bună bucată de timp, sistemul meu imunitar a început să slăbească, apărând o serie de probleme: răceli dese, mici fibroadenoame genitale (extirpate la maternitatea din oraș), anexite, metroanexite, două răni pe colul uterin (cauterizate), stafilococi în gât etc., toate tratate cu multe, multe medicamente, care mi-au întors stomacul pe dos și mi-au intoxicat ficatul.

Nu fumasem niciodată, iar cafea beam doar la aniversările cunoștințelor mele și ale colegilor, deci foarte rar.

În **mai 1995**, fiind suspectă de apendicită și internată în spital, la ecografie nu s-a confirmat diagnosticul, dar mi s-a depistat un chist ovarian drept, de 4/4 cm și mi s-a propus extirparea lui. Am refuzat, apoi ambulatoriu, la diferite intervale de timp, am făcut câteva ecografii, la care când apărea, când nu acel chist, lucru ce m-a determinat să cred că aparatul nu indica fidel realitatea.

M-am documentat – cât se putea în acea vreme – despre tratamentul pentru stimularea imunității și în diferite perioade am mai consumat ceaiuri, sucuri de morcov și sfeclă, am făcut terapia cu ulei, masaj reflexogen, bioterapie și acupunctură, sporadic mai aplicam și comprese, dar la cărnuri și mâncăruri sofisticate nu am renunțat de tot.

Întâmplător, în **octombrie 1997** mi s-a depistat existența unei hepatice cronice, neputându-i-se stabili tipul. Atunci mi-am zis: „Va trece și asta !„ Nu am fost spitalizată, dar timp de peste doi ani am urmat tratament ambulatoriu. Mi s-a recomandat regimul specific, fiindu-mi permisă și carnea. Fiind un pacient ascultător, dornic de însănătoșire, m-am conformat. Consider că tocmai consumul zilnic de carne de pasăre și abandonarea unora din procedurile ce le mai făcusem până atunci sporadic au accentuat agravarea bolii. Am început să am o stare de oboseală, dureri la ficat, gamaglobulinele de la electroforeză se încăpățânau să atingă valorile normale și nu puteam dormi.

Știam că urmasem corect tratamentul medicamentos, la care uneori îmi mai adusesem contribuția inspirându-mă de acum din „Formula AS" și neînțelegând de ce sunt atât de slăbită, în **octombrie 1999** m-am prezentat la Cabinetul MEDISAN Iași, la dr. Adrian Vasilca și Valentina Gîrlea (clarvăzătoare recunoscută, mediatizată în ziare și TV, chemată de multe ori de medici din clinici ieșene să se pronunțe cu privire la bolile foarte ascunse ale pacienților și nedepistate de ei). Speram să-mi zică că e ceva trecător și cum se tratează. Venisem „blindată" cu niște pachețele de plante medicinale (știam că o poate indica pe cea tămăduitoare) și cinci articole din „Formula AS„ referitoare la

tratamentele naturiste ale d-lui Vasile Popa (din București), măicuței Magdalena (din Vrancea), Virginiei Faur etc.

Precizez că citisem articolul „Formulei AS„ despre domnul colonel Petre Anca, însă - deși mi s-a părut logic raportat la ce citisem în ultima perioadă în diverse publicații - în ultimul moment l-am lăsat acasă, considerându-l prea sever.

Întâlnirea cu d-na V.G. mi-a produs o totală deznădejde, năruindu-mi toate speranțele de însănătoșire. Mi-a descris toate neplăcerile medicale și, în plus, existența unui mare chist abdominal (având ca punct de plecare nodulul extirpat cu 12 ani înainte), glanda timus atrofiată, sângele infectat, mai multe formațiuni în întreg corpul care, doar la o „scânteie„ se puteau canceriza. Mi-a zis că organismul meu e prea slăbit pentru a urma un tratament naturist și mi-a recomandat internarea de urgență, consumul de gălbenuș de găină care „scurmă„ și mult grătar de ficat de vită.

Înarmată cu 3 trimiteri (la Laboratorul de investigații, Clinica de hematologie Iași și cabinetul ginecologic MEDISAN Iași), am ieșit din cabinet năucită. Nici vorbă de plante medicinale, de încurajări etc. Viitorul mi se contura sumbru. Regretam că nu luasem la Iași și articolul despre tratamentul domnului colonel Petre Anca, pentru că, chiar dacă îl considerasem dur, **atunci** aș fi fost dispusă să-l urmez, dacă mi l-ar fi indicat.

Deși de dimineață se lăsase o brumă groasă, la ieșirea din cabinet (în jur de 11,00) era o vreme splendidă, cu soare, care-i determinase pe mai mulți tineri (probabil studenți) să-și dea jos gecile și să fie de o fericire de invidiat – eu având în vedere viitorul sumbru ce mi s-a prezis. Soarele acesta s-ar fi potrivit la o veste bună, parcă te învăluia, iar fericirea din ochii tinerilor mă ardea, mă făcea să-mi picure inconștient lacrimile pe obraz. Mă gândeam că ei aveau viitorul în față, plin de speranțe și împliniri, pe când eu nu, la mine totul fiind pecetluit. Mi se părea prea crudă soarta iar eu prea tânără și prea parcă fără de păcate pentru a o merita. Bineînțeles că am surprins priviri întrebătoare în

tramvai și pe stradă, dar eu nu mă puteam opri. Până la autogară am încercat să evit trecătorii, dar nu am reușit și aș fi vrut ca ei să aibă o altă direcție, dorind să fiu doar eu pe stradă, pentru că aveam ochii prea roșii și îmi era rușine. Mă gândeam că ar fi bine ca atunci când omul moare să dispară urgent, ca un balon de săpun care se sparge și să nu mai fie văzut în ipostaza aceea deprimantă, de om neputincios, evitându-se faza când fiecare participant la înmormântare emite păreri despre cum arată cel „plecat„. Am luat niște produse de patiserie pentru cei doi copii ai mei (pe al doilea îl născusem în 1990), dar acest lucru m-a făcut să plâng de-a binelea. Mă gândeam că totuși nu le oferisem prea mult până atunci și că nu le voi putea da nimic după o oarecare perioadă de timp, că soțul meu va avea grijă ca ei să aibă mereu de mâncare, dar că bunicii vor fi suficient de îngăduitori cu educația lor, având în vedere că vor fi niște bieți orfani.

Ajunsă la domiciliu, singura-mi speranță era rezultatul de la ecografie. Am făcut una, doctorul confirmându-mi prezența acelei formațiuni despre care-mi vorbise d-na Valentina G. și recomandându-mi operația de urgență.

De când aflasem adevărul la Iași, începuse să-mi fie din ce în ce mai rău, să am dureri și arsuri în zona pieptului și o insomnie aproape permanentă, datorită căreia mă simțeam istovită. De la tabletele de algocalmin, am trecut la fiole, apoi la tranchilizante, dar nici acestea nu mă mai ajutau. Asistam neputincioasă la cum se scurgea oră după oră din noapte, în minte îmi veneau scenarii dintre cele mai sumbre legate de persoana mea, care mă obsedau, abia adormeam pe la 4, pentru ca la 6 să sune ceasul, să plec la serviciu istovită, iar la revenirea acasă să încerc în zadar a dormi spre a recupera din somnul pierdut, dar fără rezultat. Ce mai, muncă de Sisif! Și asta a ținut cam 10 zile. Eram frântă și distrusă sufletește !

Cu fotografia de la ecograf m-am prezentat la d-na ginecolog C.C. din orașul meu (știind că nu pune prea mare bază pe ecografie), dar la controlul efectuat, la palpare, mi-a confirmat rezultatul. Mi-a cerut să-i precizez la ce clinică din țară să-mi

dea trimitere pentru a mă opera, dar am refuzat, motivând că zona indicată nu mă durea, dar nu am menționat nimic de arsurile sfâșietoare din zona pieptului. Alarmată de refuzul meu, mi-a propus să accept ca săptămâna următoare să-mi faciliteze consultul la o doctoriță din maternitate, care măcar să-și spună părerea. Pe o rețetă în alb chiar mi-a făcut o schemă a parterului maternității pe unde trebuia să pătrund la respectiva doctoriță fără a fi oprită. Deși nu eram convinsă că voi merge, la plecare am acceptat de formă. Distrusă sufletește, gândind că nimic nu mai e de făcut pe linie medicală, am decis să nu mă operez. Îmi dădeam seama că operația propusă nu e o simplă extracție a unei măsele sau apendice și că presupune mai mult: raze, chimioterapie, reinternări și multă suferință. Mi-era rușine de posibila reacție a cunoștințelor mele : mai multă atenție, poate gândul ascuns : „Săraca de ea, bine că nu-s eu în cauză !'' și chiar bucurie din partea unora care „nu mă înghițeau''. Îmi imaginam ce urât poate arăta un sicriu tapetat cu negru (eu mă gândisem să las vorbă să se folosească grena și alb, neputând niciodată suporta negrul, mai ales în zona superioară a corpului), pe copiii mei plângând, pe bieții mei părinți și socrii distruși, iar pe soț nevenindu-i a crede că totuși s-a putut întâmpla așa ceva – el necrezând niciodată în boala mea. Aș fi renunțat bucuroasă și la apartament pentru o cocioabă, doar să mă fac sănătoasă.

Deși nu aveam suficientă încredere în tratamentul său, m-am hotărât să merg la măicuța Magdalena, dar în scurt timp am avut câteva piedici: ba nu era plătit impozitul la mașină, ba nu aveam o piesă, iar în final chiar bani de benzină. Ce mai, ghinion curat!

Dar totul a început să ia o curioasă întorsătură. De la o fostă pacientă a domnului Valeriu Popa (salvată de cancer mamar și genital) am aflat că domnul Petre Anca dă consultații în orașul nostru și mi-a propus planificarea. Eu citisem că-i un continuator al tratamentului naturist al acestuia. Nemaiavând o altă variantă lipsită de risc, am acceptat. Cât eram de necăjită, nu puteam ignora comicul situației: urma să apelez tocmai la serviciile

terapeutului al cărui articol îl lăsasem acasă intenționat la plecarea la Iași, considerându-l prea ... dur. Fosta pacientă mi-a recomandat totodată și ținerea a câtorva zile de post și spovedirea pentru o posibilă reușită sau măcar alinare, iar eu m-am conformat.

Atunci m-am revoltat împotriva imaginilor sumbre ce le aveam mereu în fața ochilor în ultima perioadă, am renunțat la lacrimi și a trebuit să mă hotărăsc, să fiu foarte dură cu mine însămi: ori mă operam - și eram convinsă că voi pierde – ori mă luptam și era posibil să câștig. Din cele două variante am ales-o pe cea fără de risc, mai anevoioasă, dar demnă. Cu un curaj pe care doar disperarea ți-l poate da, **am ales lupta.** Nu mă recunoșteam, pentru că mă considerasem mereu mai plăpândă și timidă, iar acesta era pentru mine curajul – curajului.

Întâlnirea din **22 octombrie 1999** cu domnul Petre Anca a fost hotărâtoare pentru viitorul meu. Nu i-am arătat nici un document medical, m-a testat, mi-a comunicat diagnosticul și mi-a explicat în ce constă tratamentul: regim alimentar, terapia cu ulei, comprese, băi, masaje, ceaiuri etc., **toate bazate pe structura mea energetică.** Era pentru prima dată când auzeam de aceasta. Eram chiar mirată că nu se descotorosește de mine, ca alții și mă acceptă ca pacientă.

Atunci, acolo, am simțit că sunt în sfârșit în siguranță, că totul va decurge bine și că voi fi salvată. Domnul colonel mi-a inspirat încrederea că voi reuși, că organismul cât ar fi el de slăbit – tot mai are puterea de a lupta și că sigur voi suporta tratamentul naturist.

Eram plină de elan și gata de luptă. Tocmai acest tratament îl așteptasem și eram nerăbdătoare să-l încep, să nu mai pierd timpul, ca și când șansa aceasta ar fi dispărut dacă mai amânam. Tot atunci domnul Petre Anca mi-a cerut să-i aduc o fotografie mai mare și măcar un act medical cu diagnosticul pus de un medic, spre a le atașa la dosarul meu. După două zile i le-am dus la cabinetul provizoriu și cu greu mi-am putut reprima dorința de a nu scrie pe spatele fotografiei, după nume și

localitatea de domiciliu, cu majuscule „VOI ÎNVINGE !", sublinierea marcând marea mea hotărâre. Totuşi, pentru moment, mi-am zis că poate nu-i bine să scriu asta pentru că organismul meu s-ar putea să fie prea slăbit pentru a suporta regimul naturist (aşa cum îmi spusese doamna Valentina Gîrlea), apoi m-am gândit că-i posibil ca regimul să nu fie chiar atât de perfect, eu să-l ţin, dar să nu am rezultatul scontat. Pentru a nu mă face de râs cu acea „lozincă", am renunţat. Pe parcurs aveam să-mi dau seama că ambele variante gândite de mine au avut succes şi regret şi acum că mi-am reprimat primul impuls.

După doar trei zile de la testare, pe **25 octombrie 1999**, am început regimul cu post total 14 zile. În acestea totul se rezuma la consumul a câte 3 litri de apă de izvor, mers întins (pe orice vreme) 3 – 5 km, comprese, băi de şezut, spălături etc.

A fost o perioadă nouă şi foarte grea pentru mine, însă, deşi îmi era uşor cu consumul de apă, mă străduiam mult pentru a respecta programul indicat, iar senzaţiile zilnice erau diverse: în prima zi o amorţire a stomacului, în altele câteva chiar foame, dureri de cap, ameţeli, gust ciudat în gură, paşi nesiguri şi chiar o prăbuşire acasă, curăţirea glandelor vocale (dacă până la plecarea de la serviciu mai vorbeam cu colega de birou, ei bine, după ora 16 nu mai puteam scoate un cuvânt; când soţul sau copiii mă întrebau ceva, cu toate că aş fi dorit, le puteam răspunde doar prin gesturi). Ceea ce m-a alarmat două zile, făcându-mă să cred că voi face infarct şi că mă voi pierde, au fost tocmai aritmiile de inimă. M-au mirat durerile de ficat, senzaţiile neplăcute de la ochi, sufocarea din spaţiile neoxigenate sau cu fum de ţigară şi cârceii de la picioare. Totul a culminat într-o seară cu disperarea de a constata că atunci când parcurgeam cei 3–5 km obligatorii, paşii îmi erau ca de plumb şi mergeam pe stradă ca un om beat, ce nu putea ţine direcţia. Şi atunci am găsit soluţia salvatoare: l-am luat de 2–3 ori pe unul din copii să mă însoţească. Începând cu a 8-a sau a 9-a zi am început să simt mai multă claritate în gândire, iar în a 14-a zi am participat (din obligaţie) la o nuntă, spre dimineaţă dansând chiar, ceea ce m-a mirat. Cred, totuşi, că

dacă m-aş fi grăbit cu procedurile zilnice şi m-aş fi culcat la ora indicată, aş fi fost mult mai odihnită. Dar trebuia să-mi mai îndrum şi copiii. Deşi soţul mă sfătuia să-mi planific mai bine timpul şi să mă culc la ora indicată, eu nu reuşeam, iar spre seară toate mişcările mele erau încetinite. Atunci mi-aş fi dorit mai multă iniţiativă din partea lui (poate chiar speram să-mi ia programul, să-l citească şi să-mi prepare ceva din terapiile indicate, iar eu să fiu apoi doar chemată), însă nu a fost aşa. În schimb, în toţi aceşti ani mi-a adus tot ce i-am cerut: de la o cantitate fantastică de apă de fântână pentru ceaiuri şi terapii, până la toate produsele de la ţară pe care i le indicam. Iarăşi, soacra mea a fost persoana căreia dacă-i solicitam orice şi nu avea în gospodărie (propolis, miere, plante medicinale, rădăcinoase etc.), umbla pe la vecine sau pe câmp şi seara primeam ce-i cerusem dimineaţa. În toată perioada pentru ea nu a existat cuvântul „imposibil", ci doar „TREBUIE". Ba chiar în vara anului 2000, când mi se recomandase consumul de lapte de capră, a „închiriat" una roşcată de la un cioban, a ţinut-o acasă două luni, a îngrijit-o, i-a dat porţie şi a muls-o de trei ori pe zi, iar la urmă i-a mai plătit ciobanului şi 400.000 lei pentru lapte. În multe privinţe ne asemănăm, o preţuiesc enorm şi m-a ajutat mult în toţi aceşti 5 ani, deşi i-am ascuns adevărul pentru a nu o îndurera, spunându-i că-i vorba de tratarea hepatitei cronice. Revin după această mare paranteză şi arăt că după cele 14 zile de post total, am urmat un regim de prerevenire de 7 zile (destul de „subţirel", pe măsura gingăşiei organismului meu), apoi un BG de 45 zile (totuşi nesăţios din cauza germinaţiei scăzute a bobului de grâu din anul acela, mai neroditor; îmi amintesc că mă apuca disperarea văzând că încolţesc doar 10–12 fire din grâul de la masa de prânz şi culegeam orice fir de rădăcinoasă din farfurie, de parcă tocmai acela m-ar fi săturat). Mi s-au prescris şi multe proceduri.

În toată această perioadă am slăbit 14,5 kg (din 54) şi la un moment dat simţeam că scârţii când mergeam pe stradă, iar când mă vedeam în oglindă îmi venea în minte doar un singur

cuvânt: „HIROȘIMA". Eram deja eu alarmată, nu mai zic de cunoștințele și colegii mei, dar nu i-am lămurit cu nimic pentru că le „simțisem" părerea. Mă îmbrăcam în schimb mai gros (noroc că era iarnă!). Aș fi dorit să stau pe un vârf de munte, singură, să țin regimul, apoi să revin după terminarea lui. Când am telefonat domnului colonel relatându-i despre „recordul" meu în greutate, mi-a spus că scăderea este în raport cu cantitatea de toxine din organism și că a avut paciente care au ajuns chiar până la 33 kg, lăsându-mi parcă impresia că nu s-ar mira dacă aș coborî și eu până acolo. Acest răspuns m-a uimit enorm - eu fiind deja doar piele și os - iar perspectiva mă determina să cred că aș fi îngrozit lumea. Dar la acest record de greutate a fost să rămân! După ce au revenit în oraș de la muncile agricole, părinților mei le-am spus tot adevărul. Erau foarte îndurerați, iar bietul meu tată mereu avea ochii roșii. Mama-mi reproșa de ce nu o anunțasem să vină să mă ajute pentru că și-a dat seama ce greu îmi fusese. I-am asigurat că totul va fi bine, ei au înțeles, iar pe parcurs au recuperat timpul pierdut.

În scurt timp totul a început să se normalizeze, culorile din obraji mi-au revenit, mi-a apărut mai multă claritate în gândire, am început să iau în greutate și să capăt mai multă voiciune, vechile dureri s-au atenuat treptat, aveam o viteză uimitoare la mers și - ceea ce mi s-a părut cel mai important – somnul, pe care-l așteptasem chinuitor noapte de noapte, a reapărut. Știuse domnul colonel ce să-mi recomande !

Înaintea sărbătorilor de iarnă din 1999, când i-am solicitat domnului colonel să mă primească la cabinetul provizoriu din Botoșani, cu toate că avea planificări la consultații și încă posibili pretendenți, a acceptat. Atunci s-a bucurat de felul cum arătam, eu aveam bujori în obraji și m-a felicitat pentru încheierea cu succes a celei mai dificile perioade din toate regimurile mele. M-a primit cu amabilitate și chiar bucurie de circa 3–4 ori (cu toate că nu era necesar, eu având regimul trimis prin poștă), probabil simțise că-mi este greu cu „opinia publică", apoi mi-am

dat seama că în locul meu putea testa un suferind ce aștepta o salvare și mi-am văzut de treabă.

Mai târziu, întrebându-l pe domnul colonel cum a apărut nodulul extirpat în 1997, mi-a zis că, pe la 10–12 ani, m-am lovit sau agățat într-un gard sau ceva asemănător. Nu i-am spus-o niciodată, dar o scriu acum, că în amintirile mele de copil persistă imaginea unei deplasări cu mama la medicul din oraș, Rădulescu (decedat ulterior de ... cancer), eu acuzând prezența unei întărituri la sânul stâng. După consultație, acesta i-a spus mamei că nu-i nimic alarmant și că de fapt îmi cresc sânii (aveam în jur de 13 ani), deși eu nu constatasem ceva asemănător și la cel drept. Menționez că eu am început regimul în octombrie 1999, când prima carte a domnului colonel nu apăruse, când vorbisem doar cu un pacient care urmase acest tratament naturist, când tot ce se petrecea cu mine era nou și alarmant. Chiar mă miram cum domnul colonel îmi putuse spune că, cu cât îmi va fi mai rău, cu atât mai mult ar trebui să mă bucur și chiar ... „să chiui de bucurie" pentru că e semn că organismul reacționează corect și sunt pe drumul cel bun. Acum, când a apărut și cea de a doua carte a sa, consider că pacientul are toate informațiile necesare legate de diversele simptome ce le va întâmpina și chiar că e ... comod de ținut un asemenea regim, având în vedere miza.

Am avut ocazia de a urmări persoane care au urmat tratamente la renumite clinici oncologice din țară și care în final s-au pierdut în chinuri mari. Poate au fost și pacienți norocoși, dar eu nu am auzit, și de aici s-a născut și rezerva mea față de această variantă.

Eu am urmat corect 30 de regimuri, fără a-mi permite abateri. Mi-a dat Dumnezeu puterea să nu am tentații alimentare și nici să mă afecteze dezaprobarea multora din jurul meu. Lupta surdă cu cei din juru-mi a fost mai grea decât tot regimul. Dar eu mi-am astupat urechile cu ceară, precum Ulise și am navigat încrezătoare spre...SĂNĂTATE. Niciodată nu m-a tentat să abandonez regimul - chiar dacă pe parcurs m-am simțit bine - interesul meu fiind să-l termin.

Mulți nu au înțeles că-mi este foarte greu să stau în încăperi cu fum de țigară, că după două țigări ce se fumează am senzații de sufocare, palpitații, transpirații și o buimăceală de cap de nu mai pot judeca. Nu-i un moft, e o suferință pentru mine! E ca și cum aș îndemna pe cineva să consume petrol încercând să-l conving că-i suc. Ar putea? Nu! Tot așa și eu! Am avut impresia că am fost chiar „taxată" pentru curajul de a explicat lucrul acesta, deși la început mi se solicitase explicația cu „multă prietenie„ - ce mai, fiecare e șef în biroul său! Dar poate a fost doar o părere.

De-a lungul timpului mi-am dat seama că foarte importantă pentru pacient este susținerea morală a celor din jur, iar dacă nu, măcar a familiei sale, contează foarte mult o vorbă bună, un îndemn, nu mai zic de ajutorul direct ce-l poate primi. El prezintă o fragilitate psihică aparte și există foarte multe tentații de a abandona drumul propus, în orice moment, mai ales când „binevoitorii" devin îndrăzneți, intervin brutal, îl fac să se simtă ridicol, își expun părerea și-i fac propuneri de a renunța la hotărârea luată, dar nu prezintă în loc o variantă sigură și imediată care să contribuie la însănătoșirea acestuia. Pentru mulți din acești „binevoitori" contează doar plăcerile „lumești", traduse prin distracție, mâncare, băutură, țigări, altfel - vorba lor – la ce mai trăiește omul? Ei nu cunosc ce este suferința, disperarea, nu prețuiesc fiecare zi, fiecare clipă, nu știu cât ar da omul condamnat pentru a amâna sentința, probabil pentru că nu au fost puși într-o asemenea situație. Consider că multe persoane s-ar putea salva dacă nu ar depinde de influența celor din jur (descurajare, neîncredere în tratamentul abordat, hăituire sau chiar șantaj), de concediile medicale și spitalizările necesare pentru a obține în final o pensie. Se țintește prea mult un viitor material asigurat și îndelungat, ignorându-se tocmai prezentul, lupta pentru supraviețuire. La ce-ți mai ajută o pensie când știi că ți se sfârșesc zilele? Fiecare e liber să facă ce vrea cu viața sa, însă atunci când medicii nu-ți mai oferă nici o șansă cred că e bine de sfidat imposibilul medical.

În ceea ce mă privește, niciodată ținerea regimului nu am considerat-o ca pe o povară. Am acceptat acest fapt ca pe orice lucru obișnuit, de exemplu ca atunci când după noapte urmează zi, lucru firesc pentru toată lumea. Am prețuit efortul meu din perioada primului regim ținut (timp relativ scurt), apoi au urmat alte și alte regimuri, iar „munca" mea mi s-a părut mai de durată și nu ar fi meritat renunțarea. Acum, având în vedere toți anii mei de regim, aș râde ca de o glumă bună dacă cineva s-ar mai gândi să mă determine să renunț.

În toți acești cinci ani nu am pățit nimic rău, fizic și psihic sunt intactă și nu am mai mers la nici un medic (toți îmi recomandau operația de urgență, altfel ...). Părinții mei s-au „inspirat" mereu din regimurile ce le-am urmat, au consumat grâu încolțit, preparatul numit „mic dejun", miere, ulei presat la rece, semințe, multe fructe, legume, rădăcinoase etc., și-au aplicat comprese sau și-au făcut masaje atunci când mai acuzau vreo durere, au o voiciune de invidiat pentru vârsta lor (69 și 79 ani – pe care nu-i arată) și mereu zic că doar Dumnezeu l-a scos în cale pe domnul colonel pentru a mă salva.

Dacă nu aș fi simțit pe propria-mi persoană binefacerile acestui regim, nu aș fi crezut că se poate. Eu știu că sunt șanse, iar organismul te poate ajuta, trebuie doar VOINȚĂ și CONSECVENȚĂ!

Corduneanu Violeta
Botoșani, noiembrie 2004

Învingătoarea

Cum altfel poți vorbi de o făptură care a mizat totul pe o singură carte care îi mai rămăsese (de fapt pe care o găsise mai demult, dar nu o folosise). Pentru că timpul pe care-l aveam la cabinetul din Botoșani era foarte limitat, printre consultații sau prin oraș reușea să mă abordeze și pe nerăsuflate să îmi înșire întrebările, întrebări care prin răspunsul primit trebuia să-i înnobileze panoplia cu „acțiuni fără greșeală".

Acum, la atâția ani, pot spune că am prea multe degete la o mână, câți pacienți atât de corecți, de conștiincioși și fără ispite, ca Violeta.

V-a amintit de părinții ei și de percepția lor față de alimentația naturalistă. De două ori Violeta a venit la Vălenii de Munte cu sora sa (care ține și ea regim, dar pentru întreținere, nu pentru că ar avea o afecțiune gravă), și însoțite de tatăl lor. L-am îmbrățișat pe acest bărbat care nu și-a putut stăpâni lacrimile, mulțumindu-mi pentru ce am făcut până acum. L-am asigurat că eu nu am făcut mai nimic, Violeta a fost cea care a luptat și învins, dar că mă bucur pentru modul cum și-a crescut și educat copiii. L-am invitat la ziua Fundației. În acea zi, când s-a adresat Violeta asistenței, l-am urmărit pe tatăl său, cum se uita în stânga și-n dreapta, parcă spunând: „Vedeți, aceasta este fata mea!", dar și cum abia dacă își mai putea șterge lacrimile.

Felicitări domnule, felicitări Violeta. Comportamentul tău, atitudinea ta față de viață și boală, să fie exemplul viu pentru toți cei care te cunosc sau care te vor cunoaște de acum înainte. Fii mesagerul învățăturilor lăsate de Dumnezeu, omului pe Pământ!

Autorul

4

Vișan George
Cancer pulmonar

Ce să mănânc?

Cred că cea mai bogată corespondență o am cu George. Este atât de meticulos încât de fiecare dată când solicită un regim îmi descrie în amănunt comportamentul corpului său, începând de la zonele sau punctele dureroase și până la cantitatea (în mililitri) de spută expectorată. Poate de teama de a nu greși, într-o scrisoare (la începutul colaborării noastre) mă întreabă: „Domnule colonel, trebuie să merg la o nuntă, vreți să-mi spuneți ce pot să mănânc și eu, ca să fiu în rândul lumii?". Răspunsul a fost pe măsură: „Aveți două posibilități: fie nu mergeți la nuntă, fie mâncați numai ce aveți în regim!".

De atunci nu m-a mai întrebat niciodată de produse alimentare, nici că de ce nu are voie cutare aliment, nici că ar vrea să mănânce nu știu ce – cum de altfel mă întreabă cei mai mulți pacienți - sclavii ispitelor.

Autorul

De la nevralgie intercostală la tumoare

Nume: Vișan
Prenume: George
Vârsta: 70 de ani
Domiciliu: Hunedoara
Profesia: contabil pensionar
Diagnostic: Cancer pulmonar

Povestea a început în anul 1956, acum 48 de ani. La o aplicație militară, dimineața am simțit un junghi în dreapta spate. De aici a plecat totul. Am început să frecventez cabinetele doctorilor și asta am făcut timp de 30 de ani. Durerile creșteau din zi în zi în intensitate și s-au extins în piept colateral. După câțiva ani am început să tușesc și să scuip flegme. Am vizitat zeci și zeci de doctori, de toate specialitățile din oraș, județ, Cluj și București, am făcut nenumărate radiografii, tomografii, investigații, analize etc. Făcusem două dosare de acte. Verdictul era – nevralgie intercostală sau distonie neurovegetativă, anevrism aortă pulmonară dreaptă, etc. Familia și prietenii râdeau de mine, spuneau că sunt ipohondru. Ba mai mult, un medic internist renumit din Hunedoara mi-a făcut toate investigațiile posibile. Îi spune soției: „Nu are nimic! Aveți lemne acasă? Puneți-l în fiecare zi să taie 0,5 mc lemne cu fierăstrăul!"

Cum auzeam de un medic bun sau un ecograf, tomograf mai performante făceam tot posibilul să ajung la investigație. Știam ce am, dar nimeni nu putea confirma! Astfel, în 28 mai 1986, un medic radiolog descoperă o opacitate rotundă cu diametrul de cca. 6 cm, de intensitate medie, omogenă și bine conturată, mediastinal partea dreaptă. Caut un medic specialist în plămâni și în 31 mai 1986 îmi face o radiografie și nu găsește nimic! Merg la alți medici și aceia confirmă că nu e tumoare ci un chist hidatic sau anevrism. Fac toate analizele, inclusiv spută. Nu

era chist și în spută nu iese nimic, cu toate acestea medicii susțin că nu e chist ci anevrism aortă pulmonară dreaptă și nu poate fi operat, să-l lăsăm așa. Ni se dă medicație și mi se recomandă să nu fac efort și să stau liniștit. În data de 14 septembrie 1988 fac o tomografie pulmonară și mi se dă rezultatul: „nu sunt imagini de tumoare pulmonară la tomografie!". Rezultatul mă liniștește sufletește, dar nu și fizic, pentru că durerea persistă în piept și spate, tușesc și elimin flegme.

Iarăși încep plimbările pe la medici de diferite specialități care îmi dau iar o groază de diagnostice și tratamente alopate, fiind nevoit să înghit pastile cu pumnul. Astfel am reușit să adun, cu chiu cu vai, încă 10 ani! În 1998 situația devine de nesuportat. Aflu că într-un oraș s-a adus un aparat performant care poate stabili diagnostice mai precise. În 31 martie 1998 însoțit de prietenul meu care era doctor și de familie merg la control. Aici se confirmă că am o tumoare de cca 10 cm în diametru. Mi se fac niște analize care nu ies bine, și sunt trimis pentru precizare la Institutul Oncologic Cluj. Fac un tomograf unde se constată: „formațiune tumorală paracardiacă dreapta inferioară bine delimitată, de aproximativ 8,7/12,9 cm structură solidă neomogenă. Fără adenopatii în fereastra aorto-pulmonară și la nivelul lojei buntey".

Doctorul care a făcut investigație ne trimite la un chirurg pentru puncție și biopsie și în funcție de rezultat se stabilește extirparea tumorii. Ne-am consultat ce să facem și am stabilit să plecăm acasă. Am zis că dacă o port de 12 ani, confirmată legal, mai suferă puțină amânare. Acasă consultăm medicii oncologi. Atât ei cât și noi ajungem la concluzia să amânăm operația, riscurile fiind foarte mari la această vârstă. Aveam 63 de ani.

În toți acești ani am citit foarte mult despre naturalism, fitoterapie și am tot cumpărat cărți. Am început mai serios să studiez diferite cărți, reviste și urmăream emisiunile de specialitate. Încep să consum ceaiuri și să evit alimentele cu toxicitate ridicate. Reușesc să mă documentez tot mai mult și să citesc despre Valeriu Popa, așa am aflat că a reușit să vindece cât

mai mulți oameni prin post. Așa am aflat de domnul colonel Petre Anca și am hotărât să dau telefon să văd ce pot face. După ce am discutat la telefon mi-a spus să nu mă operez, mi-a cerut documentele necesare pentru a-mi putea stabili o conduită de tratament.

Am primit post total cu apă distilată și regimul corespunzător. Sunt 7 ani de când urmez acest tratament și am o colaborare excelentă cu domnul colonel. La început eram debusolat și-l deranjam cu întrebările, din dorința de a nu greși. Eu nu profit de încredere și caut să fac un lucru cât mai bine și mai corect și, pentru a fi sigur de reușită fac mai mult decât trebuie. Și totuși am comis erori în regimuri, forțat fiind de împrejurări: aveam musafiri, nu eram acasă, nu mestecam alimentele cum trebuie, de multe ori nu respectam orele de terapii și masă, mâncam mai mult, mai consumam alimente din regimul anterior.

Îmi făceam grafice cu terapiile și alimentele permise. Bifam aceste grafice în funcție de ce făceam și notam alimentele pe care le mâncam și care nu erau în regim. Continui regimul și după expirarea acestuia, până intru în posesia următorului. De asemenea notez toate manifestările organismului, simptome, constatări și îmi urmăresc greutatea corporală. Unele terapii, dacă nu le pot începe odată cu celelalte și cu regimul, le încep mai târziu și le continui cu cele noi până la scadența lor. Nu le pot începe pentru că, ori nu găsesc produsul corespunzător, ori necesită o perioadă de macerare, dizolvare etc. Terapiile pe care le consideram mai benefice sau dispuneam de timp le mai repetam sau le continuam cu terapiile următoare. Trebuie planificat foarte bine timpul. Am două dosare, unul cu tratamentele primite și altul cu observațiile și constatările aferente regimurilor. Fără aceste evidențe, fără să punctez zilnic, nu pot urma corect regimurile și terapiile. Trebuie să existe o armonie perfectă între pacient, terapeut și natură, în special în timpul postului și la prerevenire. Trebuie în primul rând să fii convins că ce faci este bine, să nu șovăi, să nu gândești negativ că nu poți, să

ai încredere totală în terapeut (viața ta este în mâinile terapeutului și ale lui Dumnezeu). Să înveți să cunoști plantele medicinale, să te atașezi de natură și de plante și să înveți să le culegi și să le păstrezi cât mai bine. Prin post reușești să-ți educi voința, și faptul că după post ești alt om și te simți mai bine, îți dă imboldul să continui. Niciodată nu am dat înapoi, nu am avut momente de ezitare. Când mi-a fost greu am cerut în gând ajutorul lui Dumnezeu și domnului colonel Petre Anca. Au fost situații când mi-a fost foarte greu. Îmi pierdeam cunoștința, noaptea mă visam numai cu cei plecați din această lume. Cădeam, dar mereu m-am ridicat și spuneam că trebuie să merg înainte, orice s-ar întâmpla și continuam cu o forță și o dârzenie mult mai mari. Știam că sus mă veghează Dumnezeu și pe pământ domnul colonel Petre Anca. Au fost în jurul meu sfătuitori foarte mulți care mă rugau să renunț, nu i-am ascultat, am continuat indiferent de părerea lor și s-a dovedit că domnul colonel avea dreptate. Cei din familie nu au trecut peste voința mea și m-au susținut.

Îi mulțumesc din suflet pentru ajutorul primit în cei 7 ani mentorului meu, colonel Petre Anca, soției mele și fiului meu care au fost mereu alături de mine.

Medicii nu mi-au pus un diagnostic, dar eu îl știam, citisem prea mult să nu-mi dau seama, în sinea mea mi-am educat voința, doar aveam peste 63 de ani, trecusem prin atâtea în viață. Am citit în ochii celor apropiați că sunt speriați și afectați, și i-am făcut să înțeleagă că în viață totul este posibil. Citisem multe cărți de medicină, aveam prieteni medici care mă puneau la curent cu noutățile și cunoșteam simptomele bolii. Funcția pe care am avut-o timp de 40 de ani, mi-a permis să văd foarte mulți oameni operați pulmonar și i-am monitorizat, nici unul nu a supraviețuit mai mult de un an. De fapt medicina alopată dă niște statistici foarte mici de supraviețuire.

În 7 ani de tratament naturalist nu m-am abătut de la regimurile primite. Nu am trecut prin foc decât terciurile de cereale, în rest totul a fost consumat crud, nu am consumat nici un gram de pâine, zahăr, alcool, cafea, apă carbogazoasă, lapte

dulce, produse de patiserie, carne, produse semipreparate. Nu am mâncat nici supă de fazan, pasăre, iepure, sare nu am consumat nici un gram. În tot acest timp am fost nevoit să-mi schimb și dantura.

Trecerea de la un regim la altul se face, câteodată, mai greu, până găsești toate alimentele, ceaiurile și produsele pentru terapii, și durează vreo 2-3 zile adaptarea organismului la un nou regim alimentar și terapiile aferente.

Postul este un mijloc extraordinar, la îndemâna oricui, nu trebuie decât voință. În timpul postului și a tratamentelor, cei din jurul meu nu au avut nimic împotrivă, doar străinii aveau mereu ceva de comentat, motiv pentru care i-am evitat. În perioadele de post a avut loc o triere naturală a prietenilor, cei care înainte mă vizitau din complezență au renunțat. Am avut momente de cădere fizică și psihică, momente de slăbiciune. În astfel de clipe, luam cartea domnului colonel, citeam și reciteam și plecam din nou la drum cu gândul „ori, ori". Din această carte am reținut deviza: „rezistă cine vrea și cine trebuie". Nopțile erau grele când nu dormeam și depănam firul vieții trecute, cum a fost ea până acum și îmi imaginam sfârșitul. Apăreau gândurile morții și în meditațiile mele, și în vise, vedeam sfârșitul. Mă visam numai cu persoane apropiate plecate de pe aceste meleaguri, îmi vedeam ceremonia cu oameni în jurul meu, unii întristați, alții indiferenți, gândindu-se la masa de adio. În timpul acestor căderi psihice mă încurajam singur și îmi spuneam: „Ce mi se poate întâmpla? În cel mai rău caz aș putea muri. Ei, și? Eu am ales această cale, Dumnezeu mă va ajuta să merg până la capăt într-un fel sau altul."

Mă obseda gândul cum de a fost posibil să am această boală având în vedere că nu am fumat niciodată. Am stat în jurul celor ce fumau foarte mult, am lucrat în mediu poluat, am locuit în mediu poluat, rareori repetate gripe, o viață neordonată, o alimentație nesănătoasă. Mă gândeam la familie dar îmi spuneam că se pot descurca și fără mine, odată și odată tot va veni această despărțire, în vâltoarea vieții toate sunt date uitării – „de rupi din

codru o rămurea, ce-i pasă codrului de ea". Ce-i pasă lumii întregi de moartea mea.

După post mi s-a deschis în fața ochilor o nouă viață. o văd altfel, am o nouă viziune, am început să mă apropii de natură, îi văd frumusețea, admir și analizez puterea lui Dumnezeu asupra naturii. Până să încep postul și regimurile nu mă interesau florile, plantele, pomii, iarba, natura în general, le tratam ca pe orice alte obiecte din spațiu. Acum le privesc pe toate cu alți ochi, totul pare schimbat, am o mare dorință de a trăi, obsesia morții a dispărut iar moartea nu mai este o sperietoare. Privesc florile, admir arhitectura și construcția lor, mă minunez cum au fost făcute de Creator, câtă artă, câtă știință s-a pus în ele, într-o ambianță nemaipomenită, zeci de culori pe o floare, cine poate crea așa ceva? Văd altfel oamenii, frumusețile naturii, acum toate au ceva aparte și frumos, îmi place să stau cât mai mult în natură.

Înainte de a începe un post cu apă distilată este necesară o pregătire psihică de câteva zile, o alimentație cu fructe și legume pentru acomodarea organismului la ce va urma. După un asemenea post și după terminarea unui regim, oamenii trebuie să înțeleagă că nu se mai pot întoarce la vechile obiceiuri, ei aparțin „altei lumi".

Metaforic vorbind, omul nu este altceva decât o mașină la care stăpânul este creierul, șoferul – voința iar călătorii sunt inima și sufletul. Până când stăpânul – creierul - nu stăpânește șoferul – voința – nu se poate trece la post și la un regim naturalist.

Un om care a trecut la naturalism, consumă foarte puțin, nu mai aleargă prin magazine după „otrăvuri", cerealele și semințele se găsesc peste tot. Indiferent de economia unei țări, un naturist nu va suferi de foame. Succesul unui naturist depinde de convingere și de atitudinea pozitivă. Menținându-le la un nivel ridicat, cooperează cu mama Natură creând mediul propice vindecării, însănătoșirii și întineririi. Omul, prin firea lucrurilor, e leneș și comod, dar când intervine o boală, acestea se pot instala definitiv sau pot fi înlăturate în funcție de mentalitate, mod de gândire și voință.

În timpul tratamentului naturist, dacă într-o zi aveți rezultate de doar 1%, nu disperați, începeți a doua zi cu mai mult curaj și rezultatele nu vor întârzia să apară.

În una din zile, plimbându-mă prin oraș, văd o coadă imensă la o alimentară. Întreb pe cineva ce s-a întâmplat și îmi spune că s-a primit carne și mezeluri proaspete. Dacă le-aș fi oferit un bol cu grâu încolțit câți credeți că m-ar fi urmat? Nici unul! Asta este educația primită și mentalitatea oamenilor. În regimul naturist, pe lângă schimbarea mentalității și dezvoltarea unei voințe extraordinare, trebuie și multă muncă, foarte multă, o minte care să fie foarte inventivă pentru că trebuie să faci în așa fel încât să respecți programul de terapii, orele de masă, să-ți poți continua și serviciul, lăsând la o parte faptul că mai apar și situații neprevăzute.

Când am început regimul, în 1998, aveam 98 kg la o înălțime de 1,74 m, acum am 64 kg. În cursul celor 7 ani am la activ mii de litri de ceaiuri băute, mii de terapii cu ulei și mălai, mii de comprese, sute și sute de clisme, mii de kilometri parcurși pe jos. Munca pregătirii terapiilor, a alimentelor, a ceaiurilor, iau zilnic foarte mult timp. Este foarte multă muncă.

Cred că greșeala unora este abandonarea acestor terapii și regimuri atunci când se simt mai bine și cred că nu mai sunt necesare în continuare. Se întorc la ouă prăjite, cafea și o pastilă și au rezolvat totul. Chiar dacă este foarte multă muncă, nu renunțați la serviciu și la preocupările zilnice, căutați mereu să aveți o ocupație, ascultați multă muzică.

Domnul Petre Anca sfătuiește pe toată lumea să nu renunțe la nimic din viața de dinainte de începerea regimurilor, cu excepția obiceiurilor proaste și dăunătoare.

Nu fiți nerăbdători, rezultatele nu vin imediat. De când am început regimurile nu am vizitat nici un cabinet medical, nu am luat nici măcar o aspirină.

Am scris aceste rânduri din suflet și cu sufletul, și mai ales cu încrederea că cei bolnavi vor descoperi calea spre

însănătoșire, eterna și enorma iubire de la și pentru Dumnezeu, pentru oameni!

De ce nu ai făcut respirație ritmică?

Acum doi ani, la ziua Fundației organizată la Vălenii de Munte, l-am rugat și pe George să ne spună câteva cuvinte. Vreau să vă spun că este un bun povestitor, hâtru, cu simțul umorului și, preț de aproape un sfert de oră m-a delectat cu tot felul de peripeții pe care le-a avut în anii din urmă. La un moment dat l-am întrebat:

- George, ne poți spune dacă și ce greșeli ai făcut, cu sau fără voie?
- A, să vă spun. Într-o scrisoare solicit regimul următor domnului colonel, asigurându-l că am respectat întocmai tot ce mi-a dat până atunci. Când am primit răspunsul, era să fac șoc. Pe ultima pagină scria negru pe alb: „de ce nu ai făcut respirația ritmică?”. De atunci mă tot întreb, cum de a văzut pe fotografie că nu am făcut respirația?

Acum acest om își vede de viața sa și se bucură de ea, și-a procurat tot felul de ajutoare: instalație pentru filtrarea apei potabile energizate, aparate pentru măsurarea tensiunii, glicemiei, capacității toracice, etc.

Autorul

5

Niciodată nu m-am gândit că o să mor

Nume: Martagiu
Prenume: Richard
Data nașterii: 13.05.1956
Domiciliu: Loc Siliștea, jud Călărași
Profesie: Inginer
Diagnostic: Pancreatită cronică

Aș vrea să prezint câteva aspecte privind boala gravă de care am suferit. Afecțiunea mea a fost depistată la Spitalul Fundeni în urmă cu 5 ani, când am fost internat pentru dureri în bară, în partea ficatului și a splinei. Am fost internat de patru ori, și de două ori am fost externat și trimis acasă cu diagnosticul – pancreatită cronică – foarte gravă. După externare, am început să studiez această boală în cărți și tratate de medicină, interesându-mă de posibilele tratamente. Între timp boala evolua, iar pancreasul, rinichii și alte organe nu mai puteau elimina toxinele din corp, intoxicând sângele. Din ce am citit până atunci, pancreatita cronică este o boală care evoluează prin distrugerea ireversibilă a celulelor pancreatice, care nu se mai refac. Stăteam la soare, pe iarbă și, alb ca varul, așteptam să închid ochii pentru totdeauna. Pentru că eliminarea toxinelor nu mai avea loc, otrăvirea sângelui era iminentă.

În acele zile am primit o informație de la un inginer din Focșani, care fusese bolnav de ciroză hepatică s-a vindecat urmând tratamentul prescris de domnul Petre Anca.

În acele zile, în familie începuse pregătirile pentru înmormântarea mea, deja se vorbise pentru locul de veci, soția

făcea socotelile cu tatăl meu în legătură cu banii necesari pentru acest eveniment...

Norocul meu în acel moment a fost acel telefon de la Focșani, în care domnul Sandu mi-a spus că există la Vălenii de Munte un Om care vindecă prin metode naturiste boli foarte grave. M-am planificat la consultație și imediat am plecat spre clinica domnului Petre Anca. Am fost consultat. Verdictul – afecțiuni hepatobiliare splenice, cancer la rinichi cu metastaze. Am primit regimul corespunzător pe care l-am respectat cu sfințenie, dovadă fiind greutatea corpului: greutatea inițială – 103 kg; după 30 de zile (sfârșitul postului total) greutatea – 51 kg. Regimul prescris a constat din post total cu 3 litri de apă pe zi, un regim foarte dur, în care am avut mare încredere și care, în final, a dus la o detoxifiere a organismului până la nivel de ficat. S-au eliminat flegme, infecții generalizate pe canalele biliare, prin clisme am scăpat de constipația cronică. De reținut este că și după 25 de zile la clismă erau eliminate bucăți de fecale, și ne miram de unde vin toxinele în sânge. În perioada postului de 21 de zile și a regimului de prerevenire de 7 zile, am făcut și greșeli care puteau fi fatale. De exemplu, când făceam baie apa era mai caldă și stăteam mai mult, iar când ieșeam cădeam în leșin pe lângă soba de teracotă și-mi rupeam nasul, mâinile prin cădere. Zilnic beam 3 litri de apă și slăbeam în medie 2 kg pe zi. Niciodată nu m-am gândit că o să mor, chiar dacă zilnic situația se agrava pentru că se eliminau toate infecțiile, aveam dureri la organele interne, la cap, cădeam, probleme cu dantura, îmi cădea părul.

În a 15-a zi soția mi-a zis: -„Măi Rică, ia și mănâncă ceva, nu vezi că mori?" iar eu i-am replicat: -„Nu mănânc nimic, respect regimul chiar dacă mor, merg până la capăt!".

În tot acest timp, în casă era o mare tristețe, până în momentul în care am trecut la regimul de prerevenire de 7 zile. A fost bucurie mare în momentul în care soția mi-a introdus, conform regimului, în 3 litri de apă clocotită câteva boabe de orez. Din acea zi a început pofta de viață a familiei. În a 20-a zi aveam 54 de kg din 103 și am dat telefon domnului Petre Anca

să-i spun că am rămas doar piele și os, că sunt desfigurat și ce am de făcut. Domnul colonel m-a încurajat prin următoarea replică: „Richard, când o să ajungi la 33 de kg, dacă mai slăbești, atunci să mă suni". Atunci mi-am dat seama că, corpul uman rezistă foarte mult, chiar dacă slăbește prin consumul de grăsimi din țesuturi. De multe ori mă uitam în oglindă și nu mă recunoșteam, auzeam în jurul meu „Martagiu se prăpădește", „Domnul inginer dacă mai trăiește o săptămână". Dar cu ambiția personală, cu ajutorul soției și sprijinul copiilor mei am reușit să depășim situațiile critice din acea perioadă. În tot acest timp mi-am făcut o părere asupra oamenilor din jurul meu, am văzut cine a suferit, cine a plâns și cine s-a bucurat în toată această perioadă. În tot acest timp eu mi-am continuat serviciul, am lucrat în grădina casei. De exemplu, în a 24-a zi eu plantam salată, greblam grădina chiar dacă arătam ca un schelet îmbrăcat. Eram plin de energie.

Am mers pe deviza: ori mor, ori trăiesc! Nu manifestam păreri de rău că mor sau trăiesc. Nu mi-a fost frică că mor, chiar dacă cei din jur mă șicanau cu fraze: „Măi omule, nu vezi că pe zi ce trece o să mori, ia și schimbă regimul și mergi la medic"; „Ce faci domnule inginer, te sinucizi, nu judeci?".

În timpul acestor regimuri te schimbi total, devii mai blând, mai înțelept, mai bun cu oamenii, orgoliul scade. Averea nu mai contează atât de mult când ești bolnav și vezi moartea cu ochii. Suferința te apropie de Dumnezeu. Am mers foarte des la biserică și simțeam mișcări în țesuturi atunci când eram stropit cu agheasmă și se făceau slujbe.

Regimul domnului Petre Anca și credința în Dumnezeu m-au vindecat și mi-au redat pofta de viață și zâmbetul, sunt cu totul alt om, mai blând, mai bun, mai înțelegător.

Din toată suferința mea am tras o concluzie: nimic nu poate vindeca cancerul în stadii avansate decât regimul de post total care duce la înfometarea celulelor care alcătuiesc tumoarea...Prin nehrănirea acestor celule ele mor, urmând ca

după aceea regimul să fie păstrat cu sfințenie pentru a avea o imunitate perfectă.

Recomand acest regim tuturor celor bolnavi de cancer în stadii avansate sau cu metastaze, celor cu boli grave. Detoxifierea este foarte dură, dar necesară. După 4 ani de regim mă simt din ce în ce mai bine, am luat în greutate, am poftă de viață, lucrez cu spor la firmă și nu-mi mai este rușine să iau cu mine vasul cu grâu încolțit, tărâțe, cana cu argilă. Aproape zilnic fac câte o clismă. Sunt multe de povestit la aceste regimuri, dar nu am competența necesară.

Vă recomand să vă adresați cu încredere domnului colonel Petre Anca care vă poate scoate din situația în care sunteți așa cum a făcut cu mine.

Se adresează vouă, celor suferinzi și nu numai, un om care există și trăiește datorită lui Petre Anca.

Richard Martagiu

6

Nu credeam în așa ceva!

Numele: Robu
Prenumele: Iordana
Data nașterii: 01.02.1954
Domiciliul: Focșani
Diagnostic: Icter, pancreatită cronică, hepatită cronică

În urmă cu 6 ani, mai precis pe data de 2 iunie 1998, în urma unei crize, m-am internat la Spitalul județean Focșani. La internare medicul mi-a spus că am icter, începând investigația de rutină la secția Terapie intensivă. Bilirubina era de 13 ori mai mare față de limita maximă admisă. Am stat 3 săptămâni în perfuzii, sub tratament pentru scăderea acestor valori, dar am făcut o nouă criză de icter. În următoarele ore de după criză am crezut că nu mai am cum să trăiesc deoarece mă simțeam sfârșită, iar corpul meu pe acel pat de spital mai avea doar o vibrație lentă și îmi simțeam sfârșitul aproape. În starea în care mă aflam nu mai puteam fi transportată la București și atunci s-a luat hotărârea să fiu operată imediat. În urma intervenției chirurgicale am rămas cu pancreatită cronică, hepatită cronică, dependentă de tratament ajutător pentru digestie cât și pentru susținerea ficatului.

Mergând la control periodic s-a constatat după câteva luni de zile că au recidivat chisturile hepatice, care creșteau în dimensiuni de la o perioadă la alta. Urmam regimul alimentar și medicamentos recomandat de medic, iar eu mă simțeam din ce în ce mai rău. Chirurgul care m-a operat era din satul meu natal și când venea la părinți îi spuneam că nu mai pot mânca nimic pentru că totul îmi face rău. Îmi spunea că altceva în afară de ce

mi-a recomandat până atunci nu s-a descoperit și că trebuie să mă obișnuiesc cu gândul că asta este, lucru care de fapt s-a și întâmplat. Îmi ziceam că asta este soarta și nu am altă alternativă, dar la începutul anului 2002, cumnata mea ajunsese la Vălenii de Munte, la domnul colonel Petre Anca, cu un cancer mamar stadiul IV, unde i s-a recomandat la început un regim de dezintoxicare, iar în luna martie urma să meargă la control. Cu această ocazie a mai fost programată și o altă cunoștință a ei care, în final nu a putut să meargă, așa că am mers eu în locul ei. Nu voiam să merg pentru că nu credeam în așa ceva, poate și pentru faptul că nu mai speram să fie făcut ceva pentru mine, dar la insistențele lor am ajuns la cabinetul domnului Petre Anca, unde am fost testată energetic, apoi a urmat enumerarea problemelor mele de sănătate. Am rămas foarte impresionată deoarece nu-i prezentasem nici un document de la medic, iar dumnealui pentru investigație nu a folosit nici un aparat. Când mi-a făcut evaluarea sănătății, descriindu-mi problemele pe care le cunoșteam și nu numai, spre final mi-a spus că am o constipație cronică, iar eu în gând mi-am zis: „cu asta nu prea a nimerit-o" (așa credeam eu, că nu sunt constipată, având zilnic un scaun) la care domnul Anca s-a întors spre mine și mi-a zis că am constipație mai sus. Am crezut atunci că a fost o coincidență de gânduri. Când am ajuns acasă am început să citesc cartea „Cancerul – boală incurabilă?", scrisă de dumnealui și când am ajuns la paragraful în care era descrisă posibilitatea dumnealui de a cunoaște gândurile celor din jur, atunci mi-am dat seama că nu a fost o simplă coincidență și că de fapt am cunoscut un supraom, dacă se poate spune așa.

Primul meu regim a început cu 14 zile în care am băut doar 3 litri de apă zilnic, făr să mănânc nimic, apoi au urmat încă 7 zile de regim de revenire (se mănâncă o lingură de orez fiert în prima zi, ajungându-se la 7 linguri în cea de-a 7 zi). În toate aceste 21 de zile am făcut câte 2 clisme pe zi și am băut câte 3 litri de apă de fântână sau apă distilată. Acest regim l-am început abia după 3 săptămâni de la consult deoarece credeam că nu pot sta nemâncată atâta timp, fiindcă eu eram (și sunt) o mâncăcioasă.

După acest zbucium de 3 săptămâni (mă gândeam dacă pot să rezist acestui regim) m-am hotărât să încep pentru că nu aveam de ales, iar medicamentele nu mă mai ajutau. Nu aveam serviciu şi mi-am zis că merită să încerc cu riscul că, dacă o să am stări de leşin o să stau în pat şi poate reuşesc să-l duc la capăt.

N-o să mă credeți, dar am ținut acest regim foarte dur fără probleme, fără să leşin sau să stau în pat, din contră, mergeam zilnic, conduceam maşina, făceam menaj, cu alte cuvinte duceam o viață normală. Soțul meu era îngrijorat şi chiar mă întreba de câte ori plecam cu maşina dacă nu-mi este rău, gândindu-se să nu fac accident.

După acest regim de 21 de zile a urmat altul de 42 de zile cu crudități, ceaiuri şi clisme. Dar cred că nu este aşa de greu de ținut regimul în sine, mai grea este lupta cu cei din jurul tău, care te văd ca pe un om care a luat-o razna. Soțul meu nu pot spune că m-a încurajat prea mult, dar nici nu s-a opus, poate şi pentru faptul că mă cunoaşte şi ştie că ce îmi pun în gând aia fac. Ceilalți din familie, prietenii, rudele, vecinii îmi spuneau să-mi văd de treabă, că nu-mi stă bine aşa slabă (am slăbit în 2 luni 24 kg).

După 6 luni de regim, la presiunile soțului şi a familiei m-am internat în spital unde mi s-au făcut toate investigațiile posibile. Rezultatele analizelor au fost foarte bune. Unul dintre medicii care îmi cunoştea situația a spus celorlalți colegi ce regim am ținut, iar la aflarea rezultatelor de la analize au spus că mint, deoarece nu puteam să am aşa rezultate fără să mănânc carne, pâine etc.

Lupta cea mai dură a fost cu cei din jur şi nu cu respectarea regimului. Dar se poate face față oricărui obstacol dacă ai încredere în Dumnezeu! Eu, înainte de a mă opera, nu pot spune că nu credeam în Dumnezeu, dar nu mergeam la biserică decât foarte rar, nu mă spovedeam şi nu țineam post. Aşa necăjită cum eram, am început să merg la biserică, să mă spovedesc, să țin post miercurea şi vinerea, precum şi posturile de peste an. Apropierea aceasta de Dumnezeu mi-a făcut bine, m-a liniştit, mi-a schimbat gândirea şi n-aş putea face rău voit cuiva niciodată!

Fiind cu gândirea de acum este greu să conviețuieşti printre persoane care într-o frază rostită îl pomeneşte pe diavol sau spun alte răutăți, dar trebuie să facem față la tot ce ne este dat.

Revenind la regimurile domnului colonel Petre Anca pot spune că le-am urmat aproape exact, cum mi-au fost recomandate, mai ales în primul an. Menționez că an 2 ani şi 9 luni de la primul regim. Rezultatele s-au văzut de la primul regim, renunțând total la medicamente chiar de la început. O zi de regim începe dimineața cu o cură cu ulei (o lingură de ulei presat la rece, ținută în gură 14 minute, după care urmează curățarea limbii cu o linguriță, apoi cu o periuță de dinți clătindu-se des cu o cană cu apă cu sare; nu se înghite nimic), urmează ceaiurile din ziua respectivă aşa cum au fost prescrise, masajele şi compresele pe locurile dureroase, masa de prânz formată din supe sau salată de crudități, apă între mese, clisme, masa de seară (fructe). La prima vedere poate părea greu de ținut un astfel de regim, dar văzând rezultatele începi să te obişnuieşti cu noul mod de viață. Am şi eu momente în care mai neglijez unele lucruri din regim (masajele, compresele, clisma), dar le reiau pentru că nu mă simt la fel de bine ca atunci când le fac cum trebuie. Când merg la control am emoții, mai ales atunci când nu am respectat regimul, dar domnul colonel ne înțelege pentru că suntem muritori de rând şi mai greşim, deşi dumnealui este aşa cum am mai spus: un supraom.

Dumnezeu să-i dea sănătate şi putere de muncă pentru a-i ajuta pe cei bolnavi, ajutor pe care îl dă necondiționat.

Iordana Robu

Don Ion
Cancer ganglionar

7

Ce mă fac?

La ora stabilită telefonic, îl primesc pe Ionuț în camera mea de la Buzău. Acum nu mai plânge ca atunci când am vorbit la telefon și am convenit să ne întâlnim. Îmi povestește drama sa și încheie:

- „Ce mă fac domnule colonel, am vândut tot, lucruri și mașina, pentru a face rost de bani și a emigra în Canada? Ce fac în această situație?"

- „Dacă vrei să trăiești trebuie să rămâi în România!" i-am răspuns imediat.

Nu s-a speriat când a văzut ce regim i-am dat, dar m-a întrebat dacă poate să-și ia concediu să ducă postul total.

- „Poți să-ți iei și concediu, dar bine ar fi să mergi la serviciu, așa vei putea duce bine postul!".

După câteva zile mă sună și-mi spune că este la Curtea de Argeș, unde s-a retras să țină postul total. Trebuie să-l felicit pentru conștiinciozitatea sa, dacă aș avea cât mai mulți pacienți ca el, cu această voință, cu dorința de a reuși, cu credința că organismul uman poate face minuni, atunci mulți oameni vor fi salvați și redați familiilor, iar oamenii cu bani nu s-ar mai desolidariza de suferința semenilor lor.

Ionuț se numără printre cei mai vechi pacienți consecvenți, care a devenit un simbol al învingătorului, pentru toți pacienții mei, în general, dar mai ales pentru orașul Buzău. Cred că 3 sau 4 ani, nu a întârziat nici o zi în a-și schimba regimul. Cu două săptămâni înainte dădea telefon și solicita o nouă testare pentru alt regim.

Autorul

Povestea celor 7 ani

Nume: Don
Prenume: Ion
Data nașterii: 24.02.1968
Domiciliu: Buzău
Profesia: Inginer
Diagnostic: Limfom malign

„A fost odată ca niciodată, că dacă n-ar fi, nu s-ar mai povesti...".

Așa începeau cele mai plăcute momente din viața mea de copil, când tâmpla atingea brațul mamei și ochii începeau încet, încet să devină ascunși, iar linia poveștii cu viteji sau frumoase răpite, cu balauri și zmei neînduratori, te aducea pe nesimțite pe tărâmuri de vis acolo unde totul era posibil, acolo unde binele învingea totdeauna răul... La cel mai mic zgomot, freamăt, eu, micul băiețel blonduț, curmam pacea dobândită și printr-o tresărire cu voce stinsă îngânam:....sssii?....sii?....

De atunci rareori mi-am amintit de vremurile copilăriei, cât de mult am iubit poveștile mamei, ce importanță au avut pentru mine, cum am înțeles viața prin atitudinea eroilor legendari, cum am hotărât să fiu într-un fel sau altul aproape de cei ce atunci învingeau mereu, cum să mă feresc de "balaurii" ce-ți ieșeau în cale sau de „zmeii" care odată cu trecerea anilor apăreau tot mai des în preajma ta. Abia târziu am înțeles ce importanță au poveștile pentru fiecare copil. Abia acum am înțeles că setea de povești care zace undeva în subconștientul nostru ar putea fi potolită într-o oarecare măsură și cu ajutorul meu. De aici a pornit hotărârea de a așterne pe hârtie o mică istorie, cu speranța că sufletul de copil din fiecare din noi poate va găsi în ea, mai departe de impresia de ireal sau fantastic, o faptă simplă a viteazului Făt Frumos care pentru viitor să-i umple

sufletul de Iubire, să-i aducă Adevărul şi nu în ultimul rând Lumina.

....

A fost odată ca niciodată, că dacă nu ar fi nu s-ar mai povesti......,

Departe peste mări şi ţări, într-o ţară a minunăţiilor naturii, a ciripitului de păsărele, a piscurilor semeţe şi a valurilor mării ce se sparg de ţărm, trăia un om simplu pe numele său Ion. De când era mic se frământa cum să facă şi cum să dreagă să fie bine în jurul lui şi inima lui îi şoptea mai mereu să facă o faptă bună. Fără să-şi dea seama odată cu creşterea în putere şi transformarea băieţelului sfios şi bălan într-un flăcău vorbăreţ şi iscusit începu căutarea a ceva ce simţea că trebuie să afle dar nu putea şti prea bine „cum şi ce fel", că doar inima lui vorbea şi cuvintele erau într-o limbă a sufletului nemaiauzită de el. Aşa că îşi luă traista în spinare, îşi luă rămas bun de la muma lui şi de la tătâne-su care-l petrecură cu lacrimi în ochi şi plecă pe cărările lumilor noi în dorinţa arzătoare de-a afla „cum şi ce fel" inima lui dorea. Pe drumul cel lung al frământărilor, faptelor şi întâmplărilor, într-una din zile, nici de dimineaţă, nici pe la amiază, iată că-i iese în cale Sfântul Valeriu. Şi pentru că întâlnirea nu a fost întâmplătoare şi peste ani voinicului i-a prins bine povaţa Sfântului, să-l lăsăm pe Ion să depene firul poveştii cu vorbele lui...

-Cine-i acolo întrebă Sfânta Vineri?

-Om bun, răspunse Făt Frumos....

Întâlnirea cu „Nenea Omu" -Valeriu Popa

Cei mai frumoşi ani ai tinereţii, anii studenţiei, îi petreceam în Bucureşti. Trăiam o viaţă plăcută alături de jumătatea mea, cea care mai târziu avea să-mi devină soţie, colegul de cameră, colegi de facultate apropiaţi, prieteni din alte facultăţi. Printre multele discuţii pe care le aveam cu cei din jur în camerele de cămin am aflat la un moment dat despre o persoană din Bucureşti cu numele Valeriu Popa, se pare dotată cu

capacităţi paranormale şi care dezinteresat material acorda celor doritori sfaturi privind sănătatea, în timpul plimbărilor sale zilnice în parcul 23 August. Prietenul nostru văzuse cu ochii lui cum o persoană paralizată, un copil, s-a ridicat şi a făcut şovăielnic câţiva paşi în aplauzele celor prezenţi. Înclinaţiile mele spre proza SF, preocupările din liceu privind enigmele Terrei şi teoriile paleoastronautice, precum şi curiozitatea privind povestea aceasta (....deci povestea....!!!), m-au făcut să acord discuţiei o atenţie deosebită şi să culeg toate informaţiile necesare legate de subiect. Am devenit astfel interesat de posibilitatea întâlnirii acestui vindecător cu o nepoţică de-a mea, care, de la vârsta de 6 luni făcea crize convulsive. Deşi ni s-a părut ciudat, încă de la început am înţeles că nu era nici măcar nevoie de a se prezenta pacientul, era suficient să aducem o fotografie de dimensiuni obişnuite. Reuşind să procurăm această fotografie, ne-am înfiinţat cu ea în parc şi am început aşteptarea omului de care toată lumea vorbea. Nu am reuşit sa îl vedem în primele zile, dar aşteptarea în zona parcului ne-a dat ocazia întâlnirii multor persoane care, venite din oraş sau din colţurile ţării, povesteau lucruri extrem de interesante despre experienţele lor de viaţă. Primul nostru gând, auzind toate astea, a fost că ceea ce vedeam este de fapt o încercare de constituire a unei secte în care cel care îndrumă prin acte de ajutor, obţine în schimb veneraţia celor atraşi astfel în mrejele unor lucruri fantastice, gen vindecări miraculoase, telepatie, psihochinezie, telechinezie etc. Ne aflam după o perioadă în care fusesem speriaţi de curente occidentale ce au atitudini mistice, eram de fapt atei şi dezinteresaţi de latura religioasă a vieţii, ne gândeam că de fapt capitalismul, cu sectele sale, îşi face apariţia şi la noi aşa cum fusesem educaţi în perioadele de pionierat şi utecism. Nu puteam crede o iotă din ceea ce povesteau cei de acolo, că fără medicamente s-au vindecat de boli incurabile, printre care şi cancer...! Asta chiar ni s-a părut amuzant şi, pentru că am clătinat din cap a necredinţă, unul din pacienţi (venit de la Suceava), mi-a arătat o serie de diagnostice şi analize ulterioare ce confirmau că omul, suferind

de leucemie, a cunoscut o vindecare miraculoasă în decurs de 2 ani. Deși aveam în față acele documente medicale, nu am crezut pe deplin deoarece persoana îmi spunea repetat că vindecătorul este pentru el Iisus Christos întrupat. Această atitudine mi s-a părut deplasată și m-a dus cu gândul că din păcate, interlocutorul nu era chiar normal din punct de vedere psihic.

După 2 zile de așteptări a venit și momentul mult așteptat, mulțimea a fremătat de bucurie, Valeriu Popa și cățelul își făcuseră apariția pe aleea ce intra în parc. S-a apropiat lent, i-a salutat discret pe cei câțiva cunoscuți, s-a uitat peste toți așa într-o doară și odată cei de față strânși în jurul lui, a început să analizeze fotografiile celor care i le întindeau cu speranța, dar și cu emoție. Eram și eu în rândul doi, în fața mea, într-o poziție favorabilă, era viitoarea mea soție care avea în mână poza nepoatei mele. Până să ajungă rândul ei, am văzut destul de bine fotografia vecinului meu de rând, un om mărunțel și grăsuț în care acesta era alături de soția sa în obișnuita poză estivală de pe malul mării. La vederea acesteia, Valeriu Popa i-a spus scurt „Soția ta are de 2 ani cancer la stomac, nu vă e rușine că ați ajuns așa grași că nu vă mai încap hainele...?" Omul de lângă mine a îngăimat cu lacrimi în ochi „...așa e...", apoi a mai spus că urma să fie operată și apoi s-a scurs pe lângă mine prăbușindu-se pe o bordură din apropiere în hohote de plâns. A venit rândul nostru, Dana a întins poza, Valeriu Popa a luat poza, dar i-a prins mâna, a ținut-o puțin de încheietură și, uitându-se puțin la fotografie, i-a zis scurt „Sunteți mama?". Dana răspunde „Nu, sunt o mătușă". Atunci s-a mai uitat puțin la poză și a conchis „ Să vină mama la mine !". I-a înapoiat poza și i-a mai zis „Energetic nu sunteți în cea mai bună formă, aveți grijă cu stomacul, sunteți constipată. Când terminați facultatea să vă schimbați stilul de a vă alimenta!" Dana rămăsese cu mâna întinsă deși Valeriu Popa trecuse la o altă persoană, la alte probleme, la alte situații ce așteptau cu disperare și cu speranță totodată, o confirmare că nu este totul pierdut. După câteva momente, Dana a început să mă împingă să întind și eu mâna pentru a vedea ce probleme de sănătate am, fusese

impresionată profund de cele auzite, cu puțin timp înainte tocmai îmi povestea că are probleme din ce în ce mai mari cu digestia.

Valeriu Popa era în fața mea, dacă întindeam mâna aș fi fost următorul pacient consultat, dar nu am putut face nici o mișcare, am rămas imobil, paralizat de emoție, impresionat profund mai ales de duritatea cu care vorbise omului micuț și grăsuț de lângă mine, care acum îl știam în spatele meu prăbușit pe bordură, mișcat de simplitatea cu care citea interiorul tău, speriat de posibilitatea de a-mi spune ceva ce nu eram pregătit să aflu, îngrozit că altcineva poate ști la fel de mult despre tine, ca tine însuți...

Valeriu Popa a trecut mai departe, încet, încet m-am retras din cercul format în jurul lui. Am plecat tăcuți către casă. Cuvintele pluteau undeva departe de noi, imposibil de ajuns de brațele nevăzute ale minții. Parcul rămăsese în urmă, dar în aer plutea mirosul florilor de primăvară. Întâlnirea a schimbat totuși ceva în interiorul meu, am simțit încă de atunci o îndoială privind judecata pripită că aura creată în jurul acelui Om era doar o exagerare venită din partea câtorva pacienți. Încet, încet am aflat că revista Flacăra și Adrian Păunescu au încercat pe vremuri să scoată la lumină acest caz uluitor, capacitățile extraordinare ale lui Valeriu Popa, eram mirat că într-o societate în care banii deveniseră valoare supremă, el practica tratamente și consultații gratuite, și nu voia să primească nici măcar o floare.

Acordam o tot mai mare atenție acestei teme, și poate tocmai de asta am reușit să fim prezenți la ceremonia de lansare a cărții scrisă de medicul Octavian Popescu - „Valeriu Popa - mit sau adevăr", să primim un autograf de la autorul ei și, spre bucuria noastră și de la cel ce făcea subiectul cărții lansate. Această ocazie mi-a permis să port singurul dialog cu „Nenea Omu", dialog care, nu numai că nu l-am uitat niciodată dar peste ani, m-a ajutat enorm la vremea deciziilor importante. Rămași printre ultimii doritori de autografe după festivitate, mi-am permis cu emoție în glas să întreb, ca în cazul în care cineva are probleme grave de sănătate, ce poate face dacă nu îl găsește pe

Valeriu Popa, dacă un pacient se poate vindeca singur, fără terapeut. S-a întors către mine, m-a măsurat scurt și mi-a spus simplu „În cartea asta vei găsi tot ce trebuie, autovindecarea asta înseamnă". Am rămas paralizat, câteva momente am avut impresia că pusesem o întrebare prostească, privirea lui parcă mă înghețase, nu am uitat niciodată privirea aceea pătrunzătoare, vocea fusese însă blândă și atitudinea firească, simplă, ca de la profesor la elev. Mi-a prins bine acea întâlnire, a fost momentul în care mi s-a fixat în subconștient, credința că există o alternativă pentru vindecarea bolilor grave, o alternativă mai grea decât administrarea unui medicament dar mai eficientă decât aceasta. Credința mi-a fost întărită de conținutul cărții, de alte mărturii ale oamenilor care cu timpul au intrat în contact cu el, dar și de o întâmplare petrecută cu puțin înainte de a termina facultatea. Aveam niște prieteni în căminele studențești colegi de facultate care aveau un boxer de 2 ani, cu timpul au remarcat la acesta , o labă din ce în ce mai imflamată. Fiind foarte atașați de animal am mers împreună cu stăpânul la Facultatea de Medicină Veterinară unde am intrat la un renumit profesor universitar care a anticipat că situația este gravă și trebuie operat urgent, lucru care s-a și întâmplat. Reveneam la pansat și eram din ce în ce mai îngrijorați că rana nu mergea spre bine și nici vorbă de vindecare, ci din contră, se agrava aspectul porțiunii operate. Peste ceva timp, profesorul ne-a spus că din păcate probele de țesut după operație au demonstrat că erau specifice unei forme de cancer, că operația a fost tardivă și că din păcate nu se poate amputa piciorul căci rasa boxer nu se poate deplasa în trei picioare și că ne recomandă să lăsăm câinele acolo pentru eutanasiere. Ne-a afectat foarte tare vestea căci exista o relație caldă cu patrupedul respectiv și, aproape în lacrimi, prietenul meu a refuzat să-l lase acolo. În disperare a reușit însă, prin intermediul unui cunoscut, să îl întrebe pe Valeriu Popa ce să facă. Culmea, Valeriu Popa i-a trimis vorbă să-i pună comprese cu foaie de varză. Neavând alternativă, am început să-i punem comprese cu foaie de varză strivită și să continuăm să-i bandajam locul operat. Încet, încet,

am observat că rana începe să se închidă și astfel am obținut o vindecare completă și totală în zona respectivă. Peste un timp am revenit la profesorul din Facultatea de Medicină Veterinară cu câinele în lesă, l-am așteptat să iasă în pauză (am nimerit în timpul unui seminar cu studenții) și i-am arătat că piciorul cățelului este vindecat. A fost foarte impresionat și a mărturisit că nu a văzut niciodată așa ceva, ne-a întrebat ce i-am făcut și i-am povestit istoria cu foaia de varză. A zâmbit, ne-a privit puțin cu ironie, ne-a explicat că așa ceva nu e cu putință și că suntem ingineri și ar trebui să fim mai circumspecți la fel de fel de metode neștiințifice, și că de fapt noi am avut ocazia să vedem o remisie spontană a țesutului care se petrece în anumite cazuri, dar cu o rată probabilistică foarte, foarte scăzută.... A dorit însă să prezinte și studenților și astfel, am intrat la seminar împreună cu câinele, unde le-a fost expusă studenților teoria remisiei spontane. Nici vorbă de varza noastră, de alifia de gălbenele. Ne dusesem cu mare speranță că poate câteva cercetări vor scoate la lumină căi de vindecare uitate, că acest caz va fi un început. Am plecat dezamăgiți, că am fost luați peste picior, catalogați ca având gândire copilărească...etc. Sufletul ne era greu și nu ne ieșea din cap imaginea sălii de seminar cu un cal disecat așezat pe o masă enormă în jurul căruia roiau viitorii ocrotitori ai animalelor...

Anii ce au urmat au făcut ca informațiile despre Valeriu Popa să fie sumare, rare și încet, încet, uitarea a pus stăpânire peste experiențele trăite cu entuziasm în ultimul an de facultate petrecut în București. Citisem câte ceva prin ziare, mai văzusem la televizor rare apariții ale dânsului în încercarea de a prezenta noțiuni despre aura corpului, bioenergie, sănătate, auzisem că se înființase o direcție de medicină alternativă la Facultatea Ecologică unde predă și Valeriu Popa. Prin 1997 am citit cu durere despre încetarea sa din viață, fapt care m-a și derutat puțin deoarece știam că era perfect sănătos și nu-mi explicam moartea la o vârstă relativ tânără. Din păcate viața personală în ansamblu nu mi-a fost cu nimic influențată de sfaturile pe care le dădea, le-am înțeles și aprobat întotdeauna, dar mereu m-am gândit că ele

se adresează celor bolnavi și celor gravi bolnavi, categorii de care eram total depărtat, ziceam eu prin atitudinea sportivă și energică cu care eram înzestrat, sănătatea de fier cu care mă lăudam, rezistența la oboseală, la program prelungit etc.

Întâlnirea cu Valeriu Popa și experiențele ulterioare nu-mi rămăseseră decât ca șansă de a fi văzut ceva paranormal cu ochii mei și-mi aduseseră sentimentul că dețin o soluție a unor probleme pe care cei din jurul meu nici nu o bănuiesc. Târziu, mult mai târziu, viața avea să-mi demonstreze că de fapt fusese mult mai mult decât atât...

-Mergi sănătos voinicule!

-Mulțumesc, Sfântă Vineri...

......și uite așa, Ion al nostru, voinicul nostru Ion, mergea pe drumul său tot înainte fără să-i fie frică de zmei, de scorpii, de mări întinse de netrecut sau păduri dese de nepătruns. Știa de la sfântul Valeriu că sunt mulți zmei prin jurul lui că unii dintre ei au multe capete, scot limbi de foc cu care ard strașnic în jur sau scorpii care sub fața de cosânzeană ascund dinți ascuțiți și riduri de piele uscată, dar nu credea voinicul că astea sunt așa... peste tot. Da, existau prin munți pustii și deșerturi sterpe dar nu pe drumul său care părea neted, neted ca-n palmă...

Și creștea voinicul nostru...într-un an cât alți-n trei și toți erau mândri cât de falnic și drept ajunsese...Și când era mai falnic, mai curajos și mai hotărât, iată că-i iese în cale... zmeul zmeilor, ciuma ciumilor, balaurul balaurilor, șapte capete, flăcări pe nări, șuier de crivăț, ochii de fiară, piele solzoasă și neagră, până la ceruri de mare și lat de acoperea tot pământul...

Zmeul zmeilor-spaima spaimelor

După facultate trăiam o viață liniștită la 100 km de București, eram și eu și soția mea angajați la o întreprindere de prestigiu din oraș, posturi convenabile nouă și conforme cu pregătirea noastră universitară, aveam asigurată locuința, aveam și o mașină aproape nouă. Nemulțumiți de realizările personale și

ale societății în ansamblu comparativ cu așteptările noastre post revoluționare, ne gândeam tot mai serios să emigrăm în Canada și linia asta ne preocupa din ce în ce mai mult. Pe neobservate însă, devenisem din ce în ce mai corpolent, stare lăudată de cei din jur și înțeleasă ca expresia unei armonii familiale. Nu remarcăm însă că de la o greutate constantă în timpul liceului, facultății de 65-70 kg, ajunsesem acum la cca 100 kg, era evident că ne aflam într-o perioadă în care rația alimentară de dinainte de 1989 fusese înlocuită cu abundența din magazinele alimentare care, deși catalogată scumpă era totuși la îndemâna posibilităților noastre financiare. Mare parte a existenței o dedicam serviciului și bineînțeles eram convins că lucrul cel mai important în viață este să ai o slujbă, adică un salariu din care să-ți construiești universul tău propriu. Condițiile în care lucram erau legate direct de mediul de producție și astfel eram nevoit deseori să stau în spații friguroase sau imposibil de încălzit datorită anvergurii lor. În aceste condiții, răcelile erau frecvente, dar evident, noi, generația tânără și tenace nu luam în seamă aceste mici neplăceri apărute și le depășeam cu ajutorul câtorva medicamente, sau pur și simplu „le duceam pe picioare".

Astfel că, la sfârșitul anului 1997, vremea friguroasă îmi aduce o răceală destul de puternică pe care o depășesc în condițiile de mai sus, dar care se întinsese pe o perioadă destul de lungă, și care lasă în spate o tuse ușoară. Încă din anul 1995 aveam o senzație ciudată în momentul când aduceam umerii spre în față brusc, apărea o senzație de tuse ușoară, senzația o puneam pe seama unor indispoziții mai vechi în zona toracică, multe urmare a unor căzături din activitățile mele sportive (schi-alpinism). Deoarece eram neliniștit cu privire la tusea ce parcă nu se estompa, apelez la o radiografie care aduce la lumină o inflamare în zona mediastinală posibilă datorată răcelii sau altui proces inflamator. Mi se prescrie o medicație antiinflamatoare și mi se recomandă să revin la începutul anului 1998 pentru a vedea dacă e cazul efectuării unor noi investigații. Sărbătorile de iarna trec bine, aproape uitasem povestea, doar tusea mai îmi amintea

că ceva acolo nu este în regulă, tratamentul mergea simplu, câteva pastile pe zi. După sărbători totuși, am remarcat că nu a apărut nici o îmbunătățire privind tusea, care era din ce în ce mai seacă și se contura o senzație de parcă ar exista ceva în gât care mă forțează din când în când să tușesc. Începuse să mă cuprindă neliniștea și mă miram că există așa incertitudine la cabinetul medical căruia mă adresasem, așa că am hotărât să mă ocup de definitivarea analizelor, astfel a început o perioadă de drumuri la spital, centre de recoltare sânge, radiografii, etc. Din păcate, noile date nu erau deloc mai bune decât cele precedente și o doză de îngrijorare începeam să simt peste cuvintele liniștitoare venite și din partea medicilor de spital, și a medicului de familie. Se contura tot mai posibilă trimiterea la București unde să fie amplificate investigațiile prin metode specifice. Așa se face că, începând cu lunile februarie-martie 1998 iau legătura cu Spitalul Filaret, Spitalul Fundeni unde se conturează ca fiind o problemă gravă de sănătate și se recomandă urgentarea analizelor și obținerea unui diagnostic la centrul de Hematologie Fundeni. Deși specialiștii pneumo-ftiziologi din Spitalul Filaret îmi sugerau să îmi doresc să fie sarcoidoză (o boală ce duce lent la fibrozarea plămânilor), în urma unor analize dedicate, cade și acestă posibilitate indusă de faptul că lucrasem într-un mediu cu pulberi timp de câțiva ani. Destinația finală este astfel Spitalul Fundeni - Clinica de Hematologie, unde încep colaborarea cu șeful clinicii și medicul asistent al acestuia ce conducea la rândul lui câteva saloane de pacienți - un tânăr amabil cu câțiva ani mai mare decât mine.

Trebuie să mărturisesc că odată cu trecerea timpului, spaima care mă cuprinsese creștea în intensitate, senzația că era ceva mai grav decât mă așteptam pusese stăpânire pe mine și cel mai ciudat sentiment care mă cotropea era iminența morții.

Pentru mine numele spitalului Fundeni era asociat unui sfârșit de drum, înțelegeam că era ceva grav odată ce eram ajuns acolo și întrezăream aceeași îngrijorare ascunsă de masca,

bunăvoinței și înțelegerii pe fața celor apropiați mie, soție, părinți, prieteni.

Din păcate, în acest răstimp, se agravase și starea mea generală, dispăruse pofta de mâncare, începuseră transpirațiile nocturne și stările subfebrile, o stare de somnolență și oboseală accentuată, multe din acestea le puneam pe baza frământărilor și agitației ce se stârnisera în jurul meu odată cu apariția problemelor de sănătate.

Ajunsesem la finalul analizelor care, prin tomografia computerizată, au adus o imagine clară a spațiului mediastinal. Zona era cuprinsă de ganglioni inflamați care făceau din ce în ce mai grea destinderea plămânilor la inspirație, o parte din ei compresau zona inimii cu influențe în funcționarea acesteia (influențe pe care eu nu le-am simțit niciodată). Interpretarea acestor imagini a adus ca aproape clară prezența unui limfom. Habar nu aveam la vremea aceea ce era limfomul dar imediat am început să mă documentez. Tensiunea emoțională a crescut din ce în ce mai mult odată cu descoperirea în tratatele de medicină a adevăratei fețe a bolii, variatele forme și tratamentele recomandate - chimioterapie, radioterapie. Mulți m-au întrebat cum de nu m-am prăbușit aflând că, din nefericire, sunt cele mai multe șanse să fie vorba de un cancer ganglionar, mai degrabă decât o simplă răceală și mi-a fost greu să le explic că undeva, în adâncul sufletului am simțit că oricât ar fi de greu diagnosticul, nu e totul pierdut, mai există o cât de mică șansă atunci când toți zic că nu se mai poate face nimic. Și toți din jur ziceau că e târziu și nu se mai poate face nimic. Trebuia să mă operez urgent, să slăbesc presiunea asupra inimii, plămânilor și proba de țesut era necesară pentru a se preciza forma de limfom și tratamentul adecvat. Discuția finală s-a purtat în cabinetul șefului clinicii de hematologie unde, la analiza rezultatelor, acesta a spus „e atât de clară situația că aceste filme (CT) pot fi subiect studenților mei la examene..." apoi mi s-a explicat că fără o intervenție chirurgicală imediată e posibil să mor în urma unui atac de cord sau stop respirator, că evoluția a fost explozivă și starea mea s-a agravat

accentuat în numai câteva luni, și că termenul maxim de supraviețuire era de maxim 2-3 luni. Analizele sângelui erau și ele slabe de tot, nivelul limfocitelor era mult depășit iar VSH mărit corespunzător. Am întrebat dacă există risc și mi s-a spus că risc există și când mergem pe stradă dar că după operație sunt cazuri care, cu tratament corespunzător, au supraviețuit și 5 ani. Mi s-a mai spus că datorită poziției masei tumorale operația nu va putea să elimine decât maxim 80% din țesutul cu pricina, restul neputând fi îndepărtat. Mi s-a mai spus că operația reprezintă un pas mare, odată identificat tipul de limfom se poate stabili tipul de tratament, altfel nu se poate face nimic. Am rămas destul de încurcat ca urmare a discuției respective, practic eram debusolat și-mi venea să plâng când mă gândeam în ce situație mă aflam. Tot eram întrebat dacă nu e și cineva din familie cu care să vorbească, asta mai ales că eu nu prea păream cooperant și nu prea ascultam cu atenție sfaturile pe care le primeam. Ulterior mi-am declarat hotărârea de a nu merge la operație și în ultimă instanță am refuzat și o prelevare de probe de țesut efectuată cu ajutorul unei sonde, ghidată sub un ecran radiografic. Aceste discuții și optica mea privind etapele de urmat au nemulțumit medicii din Spitalul Fundeni, făcându-i să simtă că, deși par o persoană inteligentă, sunt greu de convins de gravitatea bolii și necesitatea unor intervenții rapide. Pe de altă parte, poate făcusem greșeala ca de-a lungul timpului să le explic că în toată această perioadă am început căutările unor căi alternative de vindecare așa cum s-a mai întâmplat la boli grave, bazate pe natură, plante, etc. Pentru că în realitate asta se întâmpla, este evident că pe zi ce trecea realizam în ce situație mă aflam, boala era foarte gravă, Valeriu Popa nu mai era să-i cer ajutorul, alți terapeuți nu știam să aibă aceleași capacități. Mă apucasem să citesc pe unde găseam cărți de vindecare pe căi alternative. Găsisem tratamente prin legume și fructe, iar când am găsit acolo și recomandări pentru limfom, am început imediat să beau sucuri de sfeclă roșie. Renunțasem și la carne și mă hotărâsem să nu mai mănânc decât hrană vie, asta împotriva recomandării să mănânc cât mai multă

carne pentru a atenua starea de slăbiciune de care mă plângeam. Aceste fapte le-am adus și la cunoștința medicilor, care au zâmbit și mi-au zis că sunt naiv și că la ce am eu în piept o să ajung în situația în care și operația o să fie tardivă...

Practic, simțeau că pierd timpul cu mine și mi-au dat de înțeles că, în cazul în care vreau să mă sinucid să-mi văd de drum, că acolo mulți bolnavi au nevoie de ajutorul lor calificat. Au fost foarte atenți cu mine și grijulii, dar i-am dezamăgit că mereu amânam data operației și nu înțelegeau cum un om educat și inteligent ca mine, poate crede în soluții minune cu ceaiuri și preparate făcute de babe... Pe de altă parte, îmi spuneau că au avut o groază de cazuri de pacienți care, refuzând intervenția și apelând la tratamente alternative, au evoluat spre rău foarte rapid până în situația în care, deși implorau ajutorul cu lacrimi în ochi, nu s-a mai putut face nimic. Cu excepția soției mele, care a fost de acord cu mine în toate situațiile, o poziție oarecum asemănătoare primeam și din partea celor apropiați mie, prieteni, colegi, rude, care nu înțelegeau de ce vreau să mă sinucid în loc să urmez tratamentul corespunzător. Fiecare făcea asta din dragoste față de noi și din dorința de a mă ajuta, așa cum înțelegeau ei calea spre bine.

Am reușit să amân astfel timp de 3 luni operația, ajunsesem în vara anului 1998, depășind prognosticul medical sumbru, dar în tot acest timp nu stătusem deloc degeaba. Acumulasem multe cunoștințe despre vindecări prin natură, fusesem la un consult bioenergetic (o terapeută de peste Prut dar care îl cunoscuse pe Valeriu Popa), unde mi se confirmase că am o stare energetică proastă, dar că nu e finală și că prin mine însumi pot depăși situația, adoptasem o alimentație bazată pe hrană nepregătită termic și mai țineam cu sfințenie și o cură de ceaiuri recomandată de o specialistă în dezintoxicarea organismului din zona Banatului. Practic starea era staționară, nici nu se îmbunătățise cu mult, dar nici nu se agravase, ceea ce îmi dădea speranțe și mă făcea să fiu încrezător în viitor. Eram frământat de întrebări, nu știam dacă fac bine ceea ce fac, dacă nu

o să ajung mai rău și să devin o problemă pentru familie și pentru cei apropiați și dragi mie. Studiasem cu seriozitate tratatele de medicină cu privire la formele de limfoame și tratamente, dar și mai temeinic studiasem cartea lui Valeriu Popa, iar discuțiile cu pacienții lui de atunci, din 1992, îmi reveneau tot mai puternic în memorie. De multe ori m-am întrebat de ce nu am acceptat de la început metoda Valeriu Popa, adică postul cu apă distilată și metoda de alimentare ulterioară prezentate în carte, ceva însă m-a făcut să-mi fie frică, mi-a lipsit puterea de a încerca, mi se părea o metodă radicală, mi-a fost frică să nu mor în timpul postului, mi se păreau mult mai blânde metodele cu ceaiuri și sucuri de legume, totuși varianta o păstram ca un „As" în mânecă, pentru o încercare finală în cazul în care spusele medicilor cu agravarea bolii s-ar fi adeverit. Îmi făcusem eu socoteala că dacă va fi așa cum zic ei și va fi din ce în ce mai rău, o să încep metoda Valeriu Popa, și apoi dacă o fi să mor, mor mai repede fără să mă mai chinui cu operație și chimioterapie. În interior eram 100% convins că pe linia medicală nu există în cazul meu șanse de supraviețuire, deși prietenii medici și apropiații încercau să mă convingă că greșesc și exagerez. Pe de altă parte, mi-era și o frică groaznică de operație, anestezie, durere, salon de spital și tot ceea ce însemnă asta. Deși la momentul acela a fost o poziție de neînțeles pentru cei din jur, am ales să am încredere în mine decât în specialiștii care îmi ofereau până la cinci ani de viață și un diagnostic foarte clar. Așa cum eram format, poate puțin cam naiv și cu multă încredere în oameni, mă așteptasem ca în relația cu instituțiile medicale să fiu acceptat cu modul meu propriu de a vedea lucrurile și să fiu sprijinit cu supraveghere medicală pe timpul încercărilor pe linia terapiilor alternative. Acest lucru, din păcate, nu s-a întâmplat și pe undeva lipsa suportului din partea medicilor implicați în caz și poziția acestora total opusă, mi-au adus o intensificare a trăirilor, frământărilor, judecăților și stărilor de incertitudine pe care le-am trăit în tot acest timp. Din fericire pentru mine, ei însă nu-mi doreau cu nici un chip răul ci, dimpotrivă, doreau să mă ajute așa cum știau, cum învățaseră,

din păcate erau doar expresia unui sistem educațional imperfect, pentru care jurământul lui Hipocrate nu este decât o tradiție ce însoțește terminarea studiilor medicale.

- Ce cauți pe aici voinicule, mâncate-aș viiiuuu, șuieră Zmeul Zmeilor, Balaurul Balaurilor...?
- Ba ce cauți tu în drumul meu, Spaima Spaimelor? Ia dă-te la o parte și du-te în fundul pământului că de nu, oi cunoaște ascuțișul sabiei mele...zise Ion voinicul, trăgând aer în piept și înălțând fruntea către namila ce-i stătea în cale...și cu iuțeala fulgerului îi reteză unul din capete, care se rostogoli în vale, lăsând în urmă dâră de sânge negru.
-„Doamne Dumenzeule, ajută-mă să înving pocitania" strigă Ion către cer, căci se vede treaba, nu era lucru de glumă, mai erau șase capete și dihania țipând de durere se năpustea asupra voinicului cu forța unei vijelii dezlănțuite.... Dar Dumnezeu nu-L auzi, nu îi cunoștea vocea, pentru că nu-L auzise până acum niciodată, nu-L auzise niciodată pentru că Ion nu vorbise niciodată cu El. Așa că și-a văzut mai departe de treburile Lui. Dar lupta devenea mai aprinsă, și când văzu Ion că ea devine pe viață și pe moarte iar Dumenzeu cel care, știa el, te ajută atunci când ai nevoie nu-i dădea nici un semn, începu să strige cu disperare „Doamne Dumenzeule iertare....... Sfinte Petre, ajută-mă să înving pocitania asta, Sfinte Petre ajută-mă..."

Și Sfântul Petre, care auzi ceva, ceva din depărtare, își aruncă privirea spre înălțimi și cu supunere zise: „Pot Doamne oare să scap mielul din gura lupului flămând?"

Lupta cu zmeul

La mijlocul lunii august 1998 așteptam cu nerăbdare ca în fiecare săptămână ziarul Formula As. Surpriză de proporții, în acel număr este prezentat Petre Anca, un terapeut ce continua linia inițiată de Valeriu Popa și care, spre mirarea mea, locuia în același oraș cu mine. De profesie militar, domnul colonel Anca

fusese el însuşi pacient al lui Valeriu Popa, avusese un cancer pulmonar, operat şi cu şanse mici de supravieţuire. Dovadă vie pentru mine că se poate, acum după aproape 10 ani era încă în serviciu (serviciu militar!) şi îşi manifesta disponibilitatea de a ajuta pacienţi cu probleme grave de sănătate. Nu pot explica în cuvinte ce bucurie am simţit când am citit articolul, am ştiut din primele momente că era omul de care aveam nevoie, omul pe care să-l întrebi orice te frământă, iar răspunsul lui să se bazeze pe experienţa sa şi nu pe cele scrise în cărţi şi învăţate pe de rost. Am pus urgent mâna pe telefon şi am obţinut o programare. Simţeam în interior că întâlnirea este providenţială şi i-am spus soţiei că sigur o să-mi recomande post cu apă distilată aşa cum recomandă şi Valeriu Popa.

De la început m-a surprins ceva, mi-a fixat consultaţia luni la ora 17,07. Ştiam multe despre viaţa militară aşa că nu m-am mirat prea tare, dar sincer nu mai auzisem niciodată de o aşa ora de întâlnire. Mi-am propus să respect ora stabilită şi în plus am ţinut un fel de post sâmbăta şi duminica adică în aceste două zile nu am consumat decât puţin suc de legume, mă gândeam eu să fiu mai „uşor" la întâlnirea mult aşteptată. La ora 17,00 am ajuns în faţa uşii apartamentului şi am aşteptat cu ceasul în faţă să se facă 17,07. Când secundarul a bătut al şaptelea minut am sunat la uşă. De după aceasta s-a auzit un „Da" şi am intrat. În faţa mea la un birou, se afla colonelul Anca, la prima vedere mi-a părut mai slab decât în fotografia din Formula As, dar cu o voce caldă m-a invitat să iau loc. Eram pregătit psihic să primesc cele mai dure replici, ştiam cât de direct era Valeriu Popa şi mă aşteptam ca şi continuatorul lui să aibă aceeaşi atitudine, aşa că m-a mirat vocea caldă, prietenească cu care mă întâmpinase. Am încercat să spun câteva cuvinte despre problemele mele de sănătate, dar m-a oprit şi mi-a zis să aştept puţin. S-a apropiat de mine şi m-a rugat să pun puţin mâinile pe genunchi. Eram atât de emoţionat, mi-era atât de frică de ceea ce-mi va spune încât am închis ochii şi am început să spun Tatăl Nostru, totul însă nu a durat decât câteva secunde, după care şi-a reluat locul la birou şi mi-a zis: - „Aveţi

ganglionii tumoraţi în mediastin, probleme cu genunchiul stâng (un început de osteoporoza), colonul descendent, colecistul, ochiul stâng, ceva probleme cu circulaţia, prostata. Eram mut de uimire, nu-mi venea să cred ce potrivire perfectă cu problema mea majoră şi ce înşiruire de afecţiuni apropiată de ceea ce simţeam în restul corpului meu. Nu ştiam nimic despre colecist, colon, prostată, circulaţia era proastă, cel puţin cea periferică, genunchii erau cu probleme mari, ochiul la fel, nu mai vedeam la televizor scrisul prea bine, iar despre ganglioni era clar. L-am întrebat ce se poate face şi mi-a zis că sunt două căi, una mai uşoară şi una mai grea. I-am răspuns că nu mă interesează decât cea grea şi mi-a spus că este vorba de post cu apă distilată 21 zile. L-am întrebat când pot începe şi mi-a spus că atunci când o să fiu pregătit. I-am spus că sunt pregătit şi el a zis că în cazul ăsta să încep, daca aşa mă consider. În cursul discuţiei am reuşit să îi povestesc pe scurt că l-am cunoscut pe Valeriu Pop a şi că am încredere în metoda asta. Atunci mi-a spus „Va fi bine!" şi fraza asta mi-a revenit de multe ori în minte, mai ales atunci când mi-a fost greu şi aveam îndoieli. Bineînţeles, ca orice bolnav, am întrebat de la ce mi se trage toată boala şi mi-a spus că undeva, la 3 ani, am avut o răceală de o săptămână cu febră mare, apoi tot o problemă mai gravă, posibil o răceală, am avut-o în 1986. Aceste două evenimente au declanşat un proces lent acolo undeva în mediastin. I-am spus că ştiu că în copilărie am avut o internare cu „Salvarea" din cauza unei febre mari, se pare am făcut o convulsie febrilă, dar că în 1986 nu ştiu de ceva răceli, deşi am fost în armată şi e posibil din cauza condiţiilor mai grele de acolo să fi suferit ceva în acest sens. Târziu mi-am adus aminte ca în 1986 fusese şi explozia de la Cernobâl care pe mine mă prinsese pe munte, fără să aflu că nu trebuia să te expui în acele zile, nu mi-am propus să elucidez asta, dar aşa a rămas o supoziţie şi legătură posibilă cu acest eveniment. Din curiozitate, cândva, am întrebat-o pe mama la ce vârstă am fost internat cu temperatură şi mi-a spus că pe la 3 ani am stat în spital mai multe zile cu temperatură foarte mare, dar nu mai ştia sigur.

Întrevederea s-a terminat destul de repede și am concluzionat că o să-l sun către sfârșitul postului pentru a-mi da îndrumările necesare următoarei etape. Am ieșit din apartament și, spre surprinderea mea, la ușă era un coleg de serviciu cu soția care așteptau probabil ora de întâlnire, eram surprins că mi se păruse că întâlnirea mea decursese natural, fără sentimentul că urmează o altă programare, și finalul ei a părut firesc, nu condiționat de o altă oră. A doua zi am aflat la serviciu că de fapt colegul meu mersese pentru mama soției care, fiind netransportabilă dar suferind de un cancer digestiv, a dorit să știe ce recomandări ar primi. Interesant pentru mine a fost că, în acest caz, pentru diagnosticul mamei a fost suficientă prezența fetei. Începusem să mă mir din ce în ce mai mult de capacitățile omului pe care abia l-am întâlnit și, cu aceste întâlniri de bun augur, am intrat în post total de 21 de zile în ziua următoare.

Nu aveam o stare generală prea bună la intrarea în post, dar nici prea rea. De fapt, nu avem poftă de mâncare, simțeam jenă în piept la respirație și se auzea un vâjâit la expirația puternică, dar nu mai aveam transpirații nocturne și stările subfebrile se răriseră. Datorită stilului de viață adoptat de câteva luni și probabil și bolii, slăbisem la 70-75 kg și deja vechile haine îmi erau cam mari. Faptul că nu aveam poftă de mâncare cred că m-a ajutat și am perceput postul ca un lucru firesc, nu ca o privare de alimentație. Am reușit ca primele 10 zile să merg la serviciu, unde m-am ocupat de organizarea unei expoziții la Cluj. Ca o măsură de siguranță m-a însoțit și soția mea, dar nu a fost nici o problemă, totul a decurs normal, am avut șansa să stau la o foarte apropiată prietenă care, medic fiind, îmi dădea tot concursul, acceptând la un moment dat calea pe care o alesesem și respectându-mi alegerea. Aici nu am avut decât un mic motiv de îngrijorare căci, făcând o analiză de rutină, prietena mea se cam sperie deoarece glicemia era foarte mică și era destul de încurcată, la valoarea respectivă ea administra perfuzii cu glucoză. Ne era cam teamă de depășirea unei bariere glicemice, știam și noi că este un pas ireversibil, așa că în a 10-a zi de post l-

am sunat pe Colonel cu întrebarea ce să fac, deoarece sunt în situația respectivă. M-a ascultat și m-a întrebat pe ce aparat s-a făcut analiza, i-am zis că pe un spectrofotometru electronic, el mi-a zis că aparatul a greșit și că să-i dau înainte și să nu-mi fac probleme. Azi consider că acela a fost momentul crucial al luptei mele, din acel moment am simțit o încredere oarbă că merg pe drumul cel bun, mi-am recăpătat tonusul măcinat de remușcări și întrebări, și parcă am simțit că m-am ridicat de la pământ atingând cerul cu fruntea.

I-am promis bunei noastre prietene că o să încetez în 3 zile (i-am spus că postul e doar de 14 zile) și terminând manifestarea, am plecat acasă la părinții mei, iar soția s-a reîntors la serviciu în orașul în care locuiam. Am continuat cele 10 zile de post alături de mama și tatăl meu, îngrijorați și ei de starea în care mă aflam, dar care mi-au dat tot concursul pe durata postului. Ultimele zile erau mai grele, mă deplasam mai lent, începusem să văd că nu mai pot traversa strada în ritmul în care îmi doream, deși mașina se apropia văzând cu ochii, nu mă mai întâlnisem cu aceste sentimente de neputință, plimbările trebuia să le reduc căci nu mai puteam sta în picioare, eram puțin alarmat că slăbisem cam 15 kg și deja hainele atârnau pe mine. La sfârșitul celor 21 de zile am plecat singur către București și apoi către orașul meu, un drum de 250 km pe care am condus singur o Dacia 1300 a socrului meu cu care eram. Ba chiar, la București, am oprit și, cu soțul verișoarei noastre, am vizitat Salonul Auto București, manifestare pe care nu voiam să o pierd căci sunt pasionat de autoturisme și, spre deosebire de lunile precedente când vedeam viitorul cam negru, acum începusem să întrezăresc lumina unei noi dimineți. Am vorbit puțin cu domnul Colonel Petre Anca, am primit noul regim și am amintit că am slăbit cam tare. Dânsul însă mi-a spus că e bine că am slăbit, dar că nu s-a terminat și în regimul nou primit o să continui să slăbesc, dar să nu îmi fac griji că o să pun la loc totul, dar o altă calitate de material. Am continuat să merg la serviciu, știam de la Valeriu Popa că nu trebuie să te izolezi ci să lupți să rămâi integrat printre

oameni. Noul regim era cu o masă pe zi dar practic nu era decât o salată cu o componență foarte precisă. După primele zile din acest nou regim, care știam că urma să dureze 45 zile, a apărut senzația de foame și, fapt îmbucurător pentru mine, în urma postului dispăruse starea de jenă la respirație, aproape că nu-mi dădusem seama, dar la un moment dat am avut o revelație că nu mai simțeam greutatea în piept. Faptul ăsta parcă mi-a dat aripi, pe de altă parte, mi se părea masa zilnică din ce în ce mai mică, începusem să pun cu cea mai mare lingură legumele sau să savurez timp de 20 minute o simplă linguriță de polen cu miere, îmi venea să mai pun câteva semințe de dovleac în plus la una din mese (semințele erau numărate) dar conștientizam că nu mi-aș face decât rău, și astfel nu am încălcat niciodată ceea ce scria în indicațiile primite. Știam de la Valeriu Popa că o greșeală te poate costa viața, așa că nu voiam să risc acum când vedeam sorți de izbândă pe drumul pe care mergeam. Începusem să număr ca în armată zilele rămase până la sfârșitul regimului și eu, cel care nu puteam să văd în față mâncare acum câteva luni, începusem să fac planuri de rețete de hrană vie, prăjituri și mâncăruri preparate fără foc, pe care să le pregătesc când o să termin dieta aceasta strictă. Continuam să slăbesc și paradoxal, începuseră să fie largi și hainele soției mele cu care umblam în ultimul timp. Mi-amintesc că la baia zilnică de plante pe care o avem în regim, mă așezam pe palme căci altfel mă dureau oasele bazinului la contactul cu cada. Eram amuzat căci, în copilărie, datorită constituției mele firave, sora mea îmi spunea „țânțarul", acum mă uitam în oglindă și zâmbeam, gândindu-mă cum mi-ar mai fi zis acum dacă m-ar fi văzut... Ajunsesem la 52 kg.

A trecut încet, încet, perioada de 45 de zile, am primit noul regim alimentar, era incredibil, aveam alimente din care puteam să mănânc cât voiam, aveam cereale, lactate, ceva legume și fructe, începusem să fac ceva preparate, soția mea mai gustă curioasă din ele și se miră că nu erau rele, doar puțin neobișnuite, învățasem cum se combină alimentele, acum experimentam, masa presupunea liniște, masticație îndelungată, rezultatele erau

incredibile, digestia era perfectă, fără balonări, gaze, eructații, senzații de greutate, arsuri. Nimic din tot ce știam până atunci că sunt firești pentru omul de azi. Mâncam cereale încolțite și multe salate de legume, mâncam fructe și miere, adusesem în alimentație uleiuri presate la rece și condimente, lucruri de care înainte nici nu știam că există... Viața începuse să vireze din negru - gri într-o nuanță ceva mai veselă, parcă semăna a puțin roz, dar încă nu putem să fiu sigur...

Și atunci voinicul îl ridică pe zmeu la cer și când îl coborî, îl înfipse în pământ până la gât, apoi, cu o mișcare iscusită, îi taie capul ce acum se rostogoli alături de celelalte șase într-o baltă de sânge negru...

„Mulțumesc Doamne, Mulțumesc Sfinte Petre, mulțumesc pentru ajutor!" zise voinicul Ion și își șterse sudoarea frunții cu podul palmei ...

Oamenii orașului îl priviră cu teamă, așa un om simplu să-l învingă pe zmeu? Nici cămașa lui nu avea borangicul cel mai ales, cizmele păreau cam vechi iar spada, spada aceea era cam ruginită și parcă puțin știrbă...Oare așa poți învinge un zmeu? Înțelepții îi șoptiră regelui că poate zmeul dormea sau cine știe prin ce vicleșug l-a ademenit, dacă voinicul ar fi fost un viteaz ar fi auzit sigur în cântece sau în sunetul trâmbițelor, ar fi avut o armată cu el și un slujitor care să-i țină spada, sau altul să-l ungă cu uleiuri înmiresmate...dar așa... Singur? Zmeul era fioros, toți știau asta, că zmeul nu poate fi învins, dacă s-ar fi putut ar fi făcut-o ei, neamuri de regi, cu armate înveșmântate în fier și coifuri lucitoare...dar așa ceva nu se putea, căci zmeul așa se născuse - de neînvins, și toți știau asta, tăceau, îndurau și dădeau la soroc cele de trebuință lui, pe fratele cuiva sau sora altcuiva, pe tatăl unuia sau altuia, ba mai curând zmeul începuse să poftească trup de copil și chiar os domnesc mai cerea uneori.

Alături de Petre Anca

În luna decembrie 1998 am hotărât să mergem la Cluj, la prietena noastră, ocazie cu care să facem eventual și un control medical mai mult de curiozitate, căci altfel nu aveam motive de îngrijorare, începusem să iau în greutate, începusem să mănânc mult mai variat, începuse o revenire ușoară fizică, nu mă mai simțeam așa slăbit și nici nu mai simțeam nevoia să dorm mai mult decât normal, respirația devenise normală, pofta de mâncare se păstra la un nivel acceptabil. Am reușit să ajungem la clinica de oncologie unde, printr-o intervenție a ei, am făcut ceva analize, în mare radiografii și ceva analize de sânge, spunându-le totuși că la București ar fi existat, așa, în urma unor analize de rutină supoziția de limfom. Mare ne-a fost bucuria când, la interpretarea rezultatelor, echipa din Cluj a declarat scris negru pe alb „interior toracic în limite normale" și ne-a spus să ignorăm acel diagnostic prezumtiv cumplit căci posibil a fost o încurcătură de filme sau cine știe ce, și să mergem liniștiți acasă. Plângeam de bucurie și ne îmbrățișam unii cu alții, l-am considerat atunci cel mai frumos cadou de sărbători... L-am sunat pe Colonel și i-am zis că am ieșit bine la radiografii. La ultima întâlnire îl întrebasem dacă are ceva împotrivă să fac o radiografie la Cluj și el a zis că nu, dar îmi sugerase că va fi bine. Am petrecut un Crăciun fericit și am reușit să-i mai înveselesc pe cei apropiați care, apreciindu-mă după greutate și aspect - paloarea feței, nu mai sperau într-o revenire. Eram foarte bucuros și, pe zi ce trecea, încercam să citesc cât mai mult despre căi de vindecare pe linie naturală, despre diverși terapeuți, curente, metode de vindecare, terapii.

Cel mai important lucru în acele momente a fost conștientizarea faptului că victoria obținută până atunci, influența într-o măsură foarte mică, soarta războiului. Studiasem multe cazuri de pacienți care, după această etapă, au revenit la viața anterioară și pentru care, inevitabil, au revenit și problemele după o perioadă de timp. Simțindu-mă din ce în ce mai bine, mi-am permis să-l întreb pe domnul Petre Anca dacă ne putem gândi la

plecarea în Canada, dânsul ne-a spus că discutăm asta după 3 ani de tratament. Asta mi-a dat de gândit și am realizat atunci că nu poți fi sigur de victorie decât după o durată mai mare de timp, altfel oricând o greșeală, o situație din viață poate răsturna echilibrul obținut și poate duce la un dezastru. Eram foarte marcat de atitudinea blândă, calmă, caldă pe care o avea domnul Anca față de pacienți. L-am întrebat de ce asta, și de ce nu seamănă cu atitudinea lui Valeriu Popa, mi-a spus că el însuși a fost pacient și simte că o atitudine mai blândă poate încuraja pacienții față de una severă, care selectează de la început pe cei doritori să lupte pentru victorie. Dorea să le mai ofere o șansă celor care încă mai au îndoieli, care nu se pot regăsi și mobiliza, nu voia să-i respingă din start pe cei fără entuziasm, dorea să încerce totul pentru a-i ajuta. Mi-a plăcut mult asta, deși i-am zis că în cazul meu să fie dur că am tendința de a mă „culca pe o ureche" și trebuie să fiu scuturat din când în când. Treptat, m-am obișnuit cu metodele pe care le practica, mă mirase mult la început cum putea, pe o fotografie, să consulte un pacient care se află la mii de km depărtare, nu înțelegeam fizic cum poate fi explicată asta. Cu timpul am mai citit prin cărți că omul are un corp energetic ce se păstrează cât este viu și dispare la moartea fizică, așa pe undeva am început să simt că există o legătură între fotografie și acel corp energetic. Mi s-a părut interesant că informația se actualizează secundă de secundă făcând posibilă diagnosticarea la zi, chiar și cu o poză veche. Asta am experimentat-o chiar eu, căci, încet, încet nu am mai ajuns să mă întâlnesc la consultație fizic, ci numai pe fotografie mi se aprecia starea și mi se prescria un nou regim. Aveam surpriza la telefon să mi se spună: „Ce ai făcut, ai mâncat smântână multă?" eu recunoșteam: „Da, cam jumătate de borcan odată, dar cam cât trebuia, căci eu am văzut în regim smântână și am mâncat pe săturate...?", „Păi trebuia cam o lingură pe zi!", sau altădată mă întreabă: „Câte curmale mănânci?" eu zic „Ajung și la un pachet pe zi, că sunt foarte bune, e mult?", „Da, nu trebuie să mănânci mai mult de 3 pe zi!".

Am avut parte de multe surprize alături de acest minunat Om, de la început m-a impresionat că nu lua bani de la pacienți pentru consultație, pentru ajutor, cel mult ruga să i se plătească carburantul sau biletul de tren când se deplasa la pacienți netransportabili, uneori chiar și în colțurile țării. Asta nu văzusem decât la Valeriu Popa și mi s-a părut remarcabil că poți păstra această nobilă idee într-o societate frământată de probleme financiare. Mai mult decât îndrumător pentru sănătate, devenise un membru al familiei, îl puteam întreba orice legat de problemele mele personale, oricând avea un sfat bun de dat, îl simțeai aproape la greu și niciodată nu mi-a înșelat așteptările. Avea răbdare mereu să-ți răspundă la orice întrebare, multe dintre ele puerile; azi mi-ar fi rușine să ocup timpul cuiva cu ele, la vremea aceea erau frământări interioare și el înțelegea asta, nu te respingea niciodată.

Anii au trecut pe nesimțite, în general la 45 de zile schimbam schema de tratament, nu era numai regim alimentar, era mult mai mult, ceaiuri, băi de plante, masaje în diverse părți ale corpului, comprese, administrarea de diverse tincturi, macerate de plante, diverse cure de la cele cu legume și fructe la cele cu petrol brut sau dublu distilat. Unele din ele le găseam ici și colo prin cărțile pe care le citeam, altele nu le-am găsit niciodată. Niciodată nu știam și nici nu-mi puneam problema să știu care e destinația lor, încercam să respect punct cu punct ceea ce scria acolo și atât. Înțelegeam că e complicat să lămurești fiecare bolnav că baia respectivă este pentru o afecțiune osoasă care încă nu e manifestă, dar undeva în corpul energetic ea se vede foarte clar și prin terapie corespunzătoare poți preveni apariția ei. Nu mi-am pus niciodată problema de unde știe Colonelul ce trebuie și ce nu în tratament , de unde are informațiile și cum le primește, dacă se înșeală sau nu. Nu am gândit asta la Valeriu Popa cu care am avut o întâlnire scurtă, cum aș fi putut face asta la domnul Anca, alături de care am depășit încercări grozave? De multe ori mi-am imaginat cât de greu ar fi ca într-o lume a oamenilor fără vedere să încerci tu să

explici ce înseamnă a vedea, să zicem, drumul pe care el numai prin pipăire, îl controlează, iar groapa în care era să cadă o simte doar când se afla pe buza ei deși i-ai spus că o să o întâlnească în curând... Iar el te întreabă de unde ai știut, cum poți face asta, ce înseamnă „a vedea"? Când am înțeles asta, am renunțat să mai caut anumitor lucruri explicații perfect argumentate științific (deși formarea mea impunea asta), am înțeles că, la nivelul actual al cunoașterii, nu există posibilitatea demonstrației, suportului teoretic ce poate însoți aceste manifestări. Și am mai înțeles ceva interesant că negând, abandonând, îndoindu-te și căutând explicația pentru fiecare acțiune ce ți se recomandă, cel care poate pierde ești numai tu. Pentru cei sănătoși asta nu înseamnă prea mult, dar pentru cei suferinzi pierderea unei mici bătălii poate însemna pierderea războiului.

Am simțit de-a lungul timpului că întâlnirea cu acest Om, a fost o șansă acordată mie de către Divinitate de care am profitat pe deplin nu numai eu dar și familia mea, cei apropiați nouă, colegi de serviciu, prieteni de peste mări și țări. De la frământările specifice debutului bolii: „Doamne de ce tocmai eu ?", am reușit peste 7 ani să spun cu toată convingerea: „Mulțumesc Doamne pentru darul primit !".

Astăzi lucrurile sunt așezate toate la locul lor, puțini din jur își mai aduc aminte de vremurile acelea, oamenii se schimbă și ei, unii au plecat, alții vin în jurul tău. Familia s-a mai lărgit puțin căci între timp, un pitic năstrușnic, ce ne înveselește viața cu zâmbetul lui, a apărut alături de noi. Viața merge înainte, mai calmă sau mai agitată, cu suișurile și coborâșurile ei. Au rămas prin dulapuri haine mai mari, mai mici, le mai văd uneori și zâmbesc amintindu-mi de începuturi. Din viața mea s-au mai pierdut oameni dragi, unii apropiați, alții aproape necunoscuți, fiecare a lăsat ceva în urmă, un exemplu, o învățătură, alții au mai intrat în universul meu și au devenit prieteni de nădejde, au meritat asta, au reușit să învingă, și-au dorit asta și au reușit, au demonstrat și ei că „se poate", că niciodată nu e totul pierdut, că exista o cale, o soluție.

Am reuşit să înţeleg un lucru important, deşi am aşteptat 7 ani să pătrund misterul, deşi am plâns şi am suferit enorm, deşi am sperat şi am fost dezamăgit, deşi am avut nereuşite şi frământări, într-un final am înţeles că:

„Viaţa este scurtă, frumoasă şi merită trăită. Dar nu oricum!".

Abia atunci am ridicat ochii spre cer şi am spus cu glas tare:

„Mulţumesc!"

Pentru voinicul Ion însă nu prea conta ceea ce spuneau despre el înţelepţii regelui, nici nu văzuse că cizmele erau cam strâmbe, poate de atâta umblat se gândea el, nici spada nu ştia că era puţin ruginită, poate de la apele ploilor sau de arşiţa soarelui, îşi spunea. Pentru el inima râdea şi de asta ochii lui nu vedeau nimic rău. Simţea că cei din oraş îi sunt dragi şi nu îi păsa de zvonuri, nu voia nimic de la ei, iar dacă la rândul lor nu cereau nimic de la el înseamnă că nu înţelegeau ce bogăţie ducea cu el, mai mare decât aurul pământului, mai însemnată decât perlele adâncurilor, mai strălucitoare decât nestematele cerului. Ei nu ştiau că odată zmeul răpus, lacătele ferecăturilor săriseră ca prin farmec şi din adâncuri de temniţă, ca o mireasmă purtată de vânt îl ajunsese comoara mult visată. De fapt, cei din oraş nici nu ştiau că zmeii fac asta, că întotdeauna ei ascund ceva nespus de frumos, o cosânzeană, o apa vie. Adică auziseră asta demult, demult în poveşti, dar erau numai nişte poveşti, cine credea în ele? Credeau că viaţa este aşa pentru că aşa trebuie să fie, se obişnuiseră cu asta, se revoltau, se împăcau, se îngrijorau şi se linişteau la fel de repede. Ştiau că nu se poate face nimic, trebuie să faci aşa cum fac toţi, trebuie să respecţi regula. Dar dacă regula era scrisă de zmei? gândi Ion, într-un târziu.

Se făcuse noapte. Oraşul rămase singur în întuneric, departe, tot mai departe, voinicul pornise la drum, pentru el timpul nu stătea în loc. Ştia bine ce are de făcut, va întâlnii poate un alt oraş, poate va fi dimineaţă şi oamenii vor vedea pe Lumină altfel lucrurile, ştia că soarele este prietenul lui chiar dacă îi arsese un pic cizmele şi-i aurise puţin spada. Ştia că unii vor fi

alături de el, vor înţelege cât de minunat este să încerci să pătrunzi Adevărul. Ştia şi că alţii îl vor privi cu dispreţ dar nu-i păsa, chiar şi aceştia îi vor fi dragi pentru că inima lui cunoscuse Iubirea.

Deşi era bogat cum nu fusese niciodată, cizmele lui vechi lăsau urme strâmbe în colbul cărării. Timpul se legăna lent către dimineaţă şi în bezna pustiei, spada lui tocită scăpără ca o luminiţă.

Şi a trăit voinicul ani mulţi şi îmbelşugaţi, că de n-ar fi trăit nu v-ar mai fi povestit...
Iar eu am încălecat pe-o şa şi v-am spus povestea mea....

Dedic această poveste celor care cu ştiinţă sau fără să ştie au fost rotiţele închipuirii ei: Petrică, Dana, Filo, Luiza, Gabi, Sorin, Dragoş şi Mihaela, Gigi, Cipi, şi nu în ultimul rând, Mamei mele.

Ionuţ Don
2004

Măcar şofer

Să-l vedeţi acum pe Ionuţ, construind singur casa, schiind, mergând pe bicicletă, bucurându-se de fiecare traseu montan, conducând maşina sute de kilometri într-o singură etapă. Pentru că a vrut, pentru că se consideră un om normal şi nu un bolnav, pentru că şi-a schimbat priorităţile în viaţă, pentru că a ales VIAŢA.

Acum câţiva ani mi-a spus:

- Domnule colonel, dacă nu eraţi dumneavoastră, eu astăzi nu mai eram!
- Ioane, faci o mare greşeală, nici un om nu trebuie situat înaintea lui Dumnezeu, dacă nu te-ar fi ajutat Domnul eu nu puteam face nimic. Eu nu vindec pe nimeni, şi nici un om nu poate spune că vindecă pe un altul, pentru că în afară de Iisus, nimeni nu o mai poate face, NICIODATĂ.
- Iertaţi-mă!
- Bine, fie, dar niciodată să nu mai gândeşti şi să te exprimi aşa...

Odată, mă întreabă:

- Eu şi cu Dana ne dorim un copil, când credeţi că o să putem avea această bucurie?
- Din acest moment, timp de 3 ani nu discutăm acest subiect,
- Bine, am înţeles, şi mai este ceva dar să nu vă supăraţi pe mine. Sunt atât de fericit că trăiesc, că mă pot bucura de orice încât, dacă vreodată veţi avea nevoie, măcar de un şofer, eu aş vrea să fiu acolo, numai să stau, să fiu cât mai mult în preajma dumneavoastră.
- Să lăsăm timpul să hotărască, Ioane!

Acum, la început de an 2005, am fost cu Ionuţ să vedem o potenţială locaţie pentru microclinică. La întoarcere îmi spune

- Gata, dacă accepţi să vii aici, şi eu şi Dana lăsăm serviciul, vindem apartamentul, ne mutăm aici, numai să fim lângă tine!!!

Acesta zic şi eu devotament.

Autorul

8

Nu regret nimic

Nume: Bălaşa
Prenume: Vasilica
Data naşterii: 28.07.1947
Domiciliu: Constanţa
Profesia: inginer
Diagnostic: Otoscleroză

Acum, când am învins boala, ştiu că mintea şi trupul sunt în strânsă legătură, interacţionează şi se influenţează reciproc. Însănătoşirea fizică m-a eliberat de gândurile negative, iar stresul îndelungat, autostresul, alături de o alimentaţie greşită sunt factorii principali care au condus la îmbolnăvirea mea. Ani de zile nu mi-am exteriorizat nemulţumirile, nu am acţionat pentru înlăturarea lor. Mai mult mi-am făcut singură rău gândindu-mă obsesiv la unele situaţii conflictuale. Există metode de atenuare a stresului psihic: autosugestie, meditaţie, comunicare, etc. Boala mea a debutat la începutul anului 1999, probabil în urma unui şoc nervos, prin scaune lichide care s-au ameliorat puţin cu medicamente puternice, regim dietetic. Până în vară am slăbit treptat cam 20 de kg, muşchii se topiseră, pielea se lăsase pe tot corpul. Eram în permanenţă obosită şi somnolentă, făceam eforturi la mers, mă durea foarte tare spatele, nu puteam duce mai mult de 1–2 kg decât pe distanţe scurte. Mă deshidratam, sărurile minerale, vitaminele plecaseră din organism şi nu mai asimilam altele deoarece toate organele abdominale erau nervoase, refuzau să funcţioneze normal. Cred că îmi cedase sistemul nervos

vegetativ. Afecțiunea de care suferеam nu a fost ușor de diagnosticat. La început am primit tratament pentru colon iritabil, vezică biliară prea activă și pentru ușurarea digestiei. În anul 2000, la intervenția unei surori îngrijorată de starea mea de slăbiciune, am trecut la alt medic de familie, cu mai multă experiență. Mi-a făcut mai multe investigații medicale, m-a tratat de giardia, doar probele digestive n-am putut să le fac deoarece trebuia să mă internez în spital și mă simțeam prea slăbită fizic și moral. În final, în luna octombrie am ajuns la un medic endocrinolog, care mi-a stabilit diagnosticul: tetanie neurogenă, hipoanabolie persistentă. Între timp, în luna iunie 2000 m-am prezentat la cabinetul din Fetești condus de domnul Petre Anca. Consider că nu întâmplător am fost îndrumată pe această cale naturalistă de refacere a sănătății, la momentul potrivit. O vecină și totodată prietenă, Eugenia C, m-a luat cu ea la biserică să particip trei duminici la rând la slujba pentru sănătate de la sfârșitul liturghiei. Ultima dată am fost foarte emoționată, lacrimile îmi curgeau șiroaie pe obraji. Atunci am știut că sunt iertată pentru slaba mea credință și că voi fi ajutată. În acele momente am găsit credința adevărată, mi s-a relevat puterea rugăciunii pornită din inimă. După o săptămână am plecat la Fetești, orașul meu natal, să-mi vizitez rudele apropiate. De îndată ce m-a văzut fratele meu a hotărât că trebuie să merg în locul lui la domnul Petre Anca și a plecat imediat să schimbe programarea pe numele meu. Am aflat doar că este colonel și că tratează bolnavii, mai mult nu știam. Mai târziu, după ce m-am documentat despre metoda sa de tratament, din articolele apărute în revistele Formula As și Medicina naturistă, mi-am dat seama că această cale reunește cele mai bune principii naturaliste pentru recuperarea și păstrarea sănătății. Fiind o admiratoare a regretatului Valeriu Popa (aveam toate articolele cu interviurile din revista Flacăra), am fost convinsă că este cel mai bun tratament naturalist, astfel că mi-am propus de la început să-l urmez întocmai pentru a obține rezultate. Unii bolnavi au renunțat pe parcurs, li s-a părut prea greu, nu s-au informat suficient.

Din ceea ce am citit despre domnul Petre Anca și după ce am văzut cabinetul de consultații, am știut că a fost ales și înzestrat cu proprietăți bioenergetice ca să ajute bolnavii și mă bucur că a vrut să îndeplinească voia lui Dumnezeu. Mi s-a arătat această cale de însănătoșire prin credință, de aceea am avut încredere și speranță că voi ajunge la un final fericit. Când am aflat diagnosticul, nu m-am temut că aș fi în pericol, dar surorile au fost alarmate de medicul de familie că s-ar putea să mor dacă mai slăbesc. Domnul Petre Anca le-a liniștit și le-a spus că abia când voi ajunge la 35 kg vom discuta această posibilitate. Cel mai puțin am avut 38 kg, după ce am început tratamentul naturalist nu am slăbit sub această limită. Nu m-a preocupat greutatea corporală, am vrut doar să fiu iar sănătoasă. La prima consultație mi s-au găsit două nivele de stres pe sistemul nervos central, disfuncție digestivă, pelviană, hepatobiliară, tiroidiană, auditivă bilateral, a coloanei lombare și sacrale, constipație gradul I, carențe de Ca, Mg, Zn, Fe. Mi s-au interzis alimentele dăunătoare: cafea, alcool, sare, zahăr, pâine albă, lapte dulce, carne, margarină, sucuri sintetice, borșuri, prăjeli, albuș de ou, cacao. Am primit tratamentul naturalist pentru întărirea funcției rinichilor și ficatului, organe responsabile în procesul de eliminare a toxinelor. După două luni, în august 2000, nu mai am voie să consum carne de pasăre, dar în schimb primesc pește oceanic. Continui terapia cu ulei, cu grâu încolțit. Sunt luate măsuri de îmbunătățire a digestiei, de combatere a anexitei, constipației, de remineralizare a oaselor și mușchilor, de reglare a activității tiroidei. Am mai multă energie după ce efectuez băile complete cu cimbru, masajul abdominal, umblatul desculță pe pietrișul umed zilnic, timp de 4 luni. În luna octombrie 2000, când am fost la medicul endocrinolog pentru stabilirea diagnosticului, glanda tiroidă a fost găsită sănătoasă. Am învins hipertiroidia (lipsă de aer, palpitații, sete accentuată) cu exerciții de respirație ritmică, recomandate de domnul Petre Anca. La sfârșitul aceleiași luni, trec la un regim alimentar uzual, care îmi permite doar 10 alimente printre care: pește oceanic, carne de

pasăre de curte, lapte bătut, iaurt, orez, cartofi. Acest regim durează un an de zile. În această perioadă, organismul meu a primit vitaminele necesare la început sub forma de sucuri de morcovi și sfeclă roșie, apoi din produse apicole energizante: polen, apilarnil, miere, lăptișor de matcă și vitamine în capsule. Nu-mi lipsesc masajele zilnice la tălpi și abdomen, terapiile cu ulei și grâu încolțit..Am efectuat multe proceduri hidroterapeutice calde: băi de aburi la picioare cu pelin, la cap cu sunătoare și talpa gâștei, băi de șezut cu coajă de stejar, coada calului. Cele reci se referă la: broboada (șalul), mers în apă rece până la pulpă, băi de cap. Am făcut instilații nazale, gimnastică medicală pentru insuficiență circulatorie cerebrală. Am băut ceaiuri diuretice, mineralizante, sedative: hamei, sunătoare, talpa gâștei. Ceaiul de armurariu mi-a liniștit ficatul nervos, cel de angelică a ajutat la dispariția greții, amețelilor. Am prăjit carne pentru cei din familie și din cauza mirosului am avut grețuri și aciditate la stomac și mi s-au interzis supele și bananele. Am început să prind putere, să se întindă pielea pe corp, organele abdominale au revenit la forma inițială. Compresele frontale și hepatice, apa de argilă, oțetul de mere și miere de albine au contribuit la îmbunătățirea asimilării hranei, la eliminarea toxinelor. Pentru urechi – tratez o otită mai veche – am efectuat o serie de proceduri cu uleiuri din plante, usturoi, urină proprie. În luna octombrie 2001 am primit primul regim numerotat, cu foarte multe produse și cu restricții la carne și lactate. Suplimentar am primit: tinctură de propolis, ulei de pește, drojdie de bere uscată. Am repetat acest regim deoarece nu am înțeles indicațiile date. Îmi masez zilnic palmele și tălpile fiindcă am extremitățile reci. Continui procedurile pentru urechi, terapiile cu ulei și grâu încolțit, fac multă mișcare. Beau ceaiuri diuretice și-mi pun comprese renale. Recuperez băile de șezut cu coajă de stejar și coada calului, băile cu aburi de sunătoare la cap pe care nu le-am putut efectua vara trecută din cauză că n-am suportat căldura, tot corpul era fierbinte, venele se umflaseră. În urma acestui regim s-a îmbunătățit tranzitul intestinal, a mai trecut din oboseală, somnolență, a revenit pofta de mâncare. În

luna aprilie 2002 efectuez pentru prima dată cura cu legume mixtă, compusă numai din fructe, crudități și lactate. Regimul care urmează conține cereale, multe legume, câteva fructe, ulei de pește, untură de pește, kefir. Am reușit să prepar singură kefirul proaspăt, în fiecare zi. Îmi pun comprese occipitale cu bitter suedez, continui terapia cu ulei. Urechile mi se desfundă, încep să aud mai bine. Obosesc doar la efort fizic mai mare și din cauza căldurii. La consumul crudităților am doar ușoare balonări intestinale, dar nu-mi fac rău. Primesc iar lactate în regim (fără iaurt). După ce am slăbit la cura cu legume mixtă, acum iau 4 kg, proporțional. Arăt mai bine, am făcut mușchi, sunt mai liniștită.

În octombrie 2002, după 3 zile de post total urmez cura cu struguri. Greața și amețeala sunt ușoare, sporadice. La cura cu struguri m-am simțit foarte bine, sunt mai vioaie, mai puternică, pot duce 6-7 kg pe umăr, cu toate că am slăbit 2 kg. S-a scurtat timpul de somn la 7-8 ore, s-au atenuat ridurile feței, obosesc mai greu și fac mișcare 4 km pe zi. După cura cu struguri am urmat un regim cu cereale, câteva legume, lactate, pepeni, fructe dulci și oleaginoase, cafea de cicoare. Am continuat masajele, compresele, procedurile pentru urechi. Ianuarie 2003. În mod deosebit, regimul cu multe fructe dulci autohtone, citrice, sucuri de fructe, lapte dulce de capră, smântână cu măsură. Urmez o terapie cu decoct din rădăcină de iarbă mare, foarte amar, care mă obligă să fac imediat mișcare, cu respirații adânci. A crescut pofta de mâncare, s-a îmbunătățit psihicul, am curaj să înfrunt iarna. Nu suport unele mirosuri, cum ar fi cele de vopsea, țigară, prăjeli, m-a durut puțin ficatul, semne că este curat, se regenerează. Beau din nou ceai din salvie, parcurg ușor cei 5 km recomandați cu mici pauze. În luna aprilie 2003 țin iar cură cu legume mixtă, fac altă serie de clisme. Regimul are multe verdețuri, condimente, fructe uscate, proteine vegetale și animale (iaurt, brânză dulce), ceai de urzică, polen. Printre alte proceduri am cămașa udă, gimnastică medicală pentru circulația sângelui. Nu abandonez masajele, în special la tălpi și compresele pe ficat, rinichi, occipitale. Următorul regim este fără proteine animale, cu multe

legume, verdețuri, cereale, fructe dulci, miere, cafea de cicoare. La aceste regimuri m-am săturat cu mâncare mai puțină, s-a reglat scaunul zilnic, am mers mai repede. M-am simțit bine. După 5 ani am făcut plajă și baie în mare.

În luna septembrie 2003 primesc un regim mixt cu sucuri de legume și fructe, multe verdețuri, legume, lactate (fără iaurt), cereale. Altă serie de clisme în noiembrie 2003 și un regim care permite gălbenuș de ou fiert, brânză dulce, supă de legume, de ridichi, roșii, gutui, pe lângă alimentele obișnuite. De data aceasta am făcut puțin abuz de brânză dulce, orez, ceea ce a avut ca urmare constipația. Nu am băut toate cănile cu ceaiuri, n-am masat zilnic tălpile deci mi-am îmbolnăvit rinichii. Nu voiam să greșesc, dar s-a întâmplat și trebuia să fiu mai atentă. Am primit tratamentul corector în luna februarie 2004 când am fost la consultație. Am urmat un regim care a introdus în alimentație rădăcinile de pătrunjel și țelină, măslinile dietetice. Se exclud lactatele. De acum nu mai las să treacă nici o zi fără masajul tălpilor și terapia cu ulei. Beau ceaiuri diuretice și laxative, suc de morcovi cu varză roșie. Îmi pun comprese renale, efectuez și terapii ajutătoare: cu semințe de in, cârnatul de smochine, tinctura din semințe de țelină, pulberea de busuioc, aburi la cap cu coada calului. S-a rezolvat retenția de urină și constipația, nu mai gândesc negativ. A trecut somnolența din timpul zilei, dar seara sunt puțin obosită și mi-e somn mai devreme de orele 22. N-am dormit niciodată ziua, nu pot. Din luna mai 2004 efectuez clisme, cu mici pauze, între regimuri până la sfârșitul anului. Regimul nu este prea încărcat, permite toate produsele lactate (iaurt, lapte bătut, brânză dulce), lapte de bivoliță și este îmbunătățit cu leurdă, urzică, flori de salcâm. Beau ceai de angelică și vin preparat din ea. Am primit terapii pentru urechi fără întrerupere. Aud convorbirile telefonice locale când nu sunt obosită. Atunci aud zgomote, vâjâieli. Sufăr de otoscleroză bilaterală de 30 de ani, dar pe măsură ce se îmbunătățește sistemul nervos, se îmbunătățește și auzul. La clisme s-a mărit timpul de menținere a lichidului în colon la 14 minute. Limba este mai puțin încărcată,

abdomenul mai tare, mănânc mai puțin la prânz, a dispărut somnolența de seară. În luna iulie 2004 fac altă cură de legume, continui cu clismele. Regimul este ușor, cu multe fructe, lapte acru, legume verzi partea aeriană, supă de fasole păstăi, orez, ceaiuri. O terapie cu vâsc reglează circulația sângelui în întregul organism. La început a fost mai greu fiindcă a scăzut tensiunea la 9,6 și am avut ușoare amețeli, greață și dureri de cap. Apoi au trecut, tensiunea a revenit la normal – 110/75. Clismele au devenit mai suportabile, lichidul evacuat este mai consistent. Am suportat bine căldura verii, sunt mai vioaie, s-au întărit mușchii. Limba este roz închis, se curăță ușor. Octombrie 2004 – primesc 3 zile de post total urmate de 14 zile cura cu struguri. De data aceasta, am avut toate simptomele unui post total: vomă, amețeală, greață, dureri în colon mai puternice, ușoare frisoane, palpitații, tulburări de echilibru, de vedere, de auz, oboseală, putere fizică scăzută, dureri de ficat. La început au fost mai pregnante, apoi s-au atenuat treptat în perioada de revenire din cadrul regimului ce a urmat, cu ajutorul mișcării și a respirației ritmice. La eliminarea toxinelor din organism au contribuit și băile cu flori de fân, sucul de dovleac cu usturoi, care a curățat foarte bine colonul. În timpul regimului an consumat pește oceanic, lapte acru, păstârnac, proteine vegetale, condimente, multe legume, verdețuri, fructe proaspete și uscate. Am băut ceaiuri de isop, cimbrișor, coada calului. Acum pot mânca și alimente mai greu de digerat, organismul meu le-a acceptat pe rând, după cum au fost dirijate prin tratamentul naturalist. Toate organele își îndeplinesc funcțiile, pot spune că am renăscut. Am avut răbdare, voință să respect regimurile, terapiile, procedurile, știam că sunt date spre binele meu. Dar am făcut și greșeli din cauza oboselii fizice și psihice, neintenționat, fără să mă gândesc la consecințe.

La primele consultații domnul Petre Anca mi-a spus de două ori că am consumat ceva prăjit. M-am mirat, fiindcă știam că nu prăjisem nimic cu ulei pentru mine. De fapt mâncasem câteva semințe de dovleac puțin prăjite care mi-au făcut rău

câteva zile. A doua oară domnul Petre Anca a depistat cauza: mirosul de carne prăjită avea același efect nefast asupra mea ca și carnea prăjită. La începutul anului 2002 am repetat un regim, fiindcă am înțeles greșit completările date. Eram supărată din cauza unui abces la o măsea, pe care l-am învins până la urmă cu metode naturiste inspirate din cele ale domnului Petre Anca: inhalații cu abur de sunătoare și comprese cu bitter suedez, tinctură de propolis. Nu voiam să iau antibiotice deoarece odată m-am intoxicat de la un comprimat de paracetamol, după ce începusem dezintoxicarea prin tratament naturalist. În acest caz domnul Petre Anca a fost autoritar, dar m-a înțeles și mi-a dat voie să repet regimul. Acest fapt m-a impulsionat mai mult pe calea pe care am ales-o. În familie am găsit înțelegere, am fost lăsată să acord prioritate refacerii sănătății mele, atât pe plan financiar cât și în gospodărie unde m-am limitat la strictul necesar. Au fost și perioade mai grele cu oboseală, amețeli, putere fizică scăzută, dar nu am vrut să renunț, am solicitat ajutor și l-am primit de la persoane apropiate: soțul meu, vecina și o nepoată care a stat la mine câteva luni până am mai prins putere. Moral m-au susținut prietenele. Multe momente de încurajare au venit din partea domnului Petre Anca când mi-a spus că ficatul începe să se regenereze, că a dispărut un inel de stres. Altă dată m-a lăudat că respect toate indicațiile, iar recent m-a felicitat fiindcă am dus până la capăt terapia cu vâsc. În vara anului 2003, medicul de familie m-a chemat la controlul anual. Analizele mi-au ieșit bune și foarte bune, iar cele de la urină au fost perfecte. Atunci s-a interesat în ce constă tratamentul naturalist pe care îl urmez și m-a îndemnat să-l continui. Și acest fapt m-a întărit în lupta mea, mai ales că acum au înțeles și surorile mele că sunt pe drumul cel bun. Dar cel mai puternic sprijin l-am găsit în credință. Când simțeam că începe să-mi cedeze voința și nu mai aveam putere să continui, mergeam cu vecina mea la biserică, la slujbe de Maslu cu 7 preoți, dar și la cele obișnuite din cursul săptămânii unde ea ruga un preot să-mi citească din Sfânta Evanghelie. Acum, înainte de a începe procedurile, în fiecare

dimineață mă rog la Dumnezeu să mă ajute și apoi la îngerul păzitor să mă vegheze,

Nu regret faptul că m-am îmbolnăvit, simt că m-am înălțat spiritual, așa m-am apropiat de Dumnezeu. Meritam această lecție ca să dobândesc un trup și un spirit mai curate.

Intenționez să păstrez acest nivel de sănătate respectând principiile naturaliste și tot ce am învățat în acești ani.

Vasilica

9

Adolescentul cu tricou roșu

Nume: B.
Prenume: Maria
Data nașterii: 26.02.1955
Domiciliu: București
Profesia: Economist
Diagnostic: Fibrom uterin

Dacă e ceva ce ne-am dori fiecare este să fim creatori, iar în domeniul bolilor suntem. Cea mai mare parte a oamenilor, conștient sau nu, își construiesc singuri boala. Așa am făcut și eu. Începând să scriu Povestea a trebuit să-mi înving întâi rușinea pentru că mi-am adus boala. Am acantosis nigricans, medicii spun că este o stare precanceroasă, cu simptome care implică o mare parte a organismului. Atâta timp cât boala nu se malignizează, îți poți trăi simptomele cu discreție.

Poveste de suflet... Nici prin gând nu mi-a trecut că scriind, am să rătăcesc prin propriile confuzii, pentru ca apoi să fac eforturi să pun ceva ordine acolo unde de ani de zile domnesc îndoiala și incertitudinea. Din acest punct de vedere, terapia începută acum doi ani continuă și acum, iar Povestea este un instrument de vindecare. Nu cred că vreuna dintre Poveștile care apar în această carte sau oricare dintre poveștile pe care domnul Petre Anca le-a scris sau le scrie în continuare cu mii de pacienți, descriu doar învelișul fizic al bolnavului. Prin terapiile sale, încet, pe nesimțite, organismul își regăsește coordonatele inițiale nu doar pentru corpul fizic, ci și pentru celelalte niveluri care-l alcătuiesc: emoțional, mental, spiritual. Numai că din aceste puncte de vedere, universul omenesc este atât de complex încât e

dificil de spus dacă ești bolnav, în proces de vindecare sau sănătos. Aprecierea nu se poate face cu standarde limitate și grosiere. Iar Povestea vindecării, acolo unde este cazul, se scrie pentru că atât terapeutul cât și omul Petre Anca au disponibilitate pentru sondarea celor mai fragile teritorii. Este mereu vorba despre suflet. Dumneavoastră, care citiți acum această carte, trebuie să știți că deja ați pornit Povestea și că vindecarea deja a început. Inițial am crezut că este improbabil să intereseze pe cineva ce boală am, cum m-am tratat și mai ales ce-am simțit. Ulterior, scriind, am înțeles că au existat multe momente în care aș fi putut spune bolii *nu*, și m-aș fi îndreptat spre sănătate, momente pe care poate unii le trăiți acum, gata să spuneți bolii *da*, îndreptându-vă spre afectarea sănătății. Ne creăm clipă de clipă prin propriile opțiuni. Poate părea straniu și forțat, dar suntem legați prin fire invizibile și cred că ați chemat această carte pentru că ea exprimă opțiunea dumneavoastră profundă pentru sănătate.

Povestea are un auditoriu preferat: obezul, femeia cu fibrom, omul care fuge de viață, egoistul, leneșul, insensibilul și confuzul. Dar oricine este binevenit.

Haideți să facem cunoștință...

Miracolele apar când Dumnezeu e leneș
(*Cartea neliniștii* – Fernando Pessoa)

În copilărie mergeam lângă mama pe stradă țopăind. Consideram baletul ca pe cel mai frumos lucru din lume și credeam că supletea, grația și dinamica nu au voie să lipsească nici unei ființe. Am fost un copil grăsuț. Pe la 5 ani, tata mi-a spus că nu există Moș Crăciun și că părinții sunt cei care aduc daruri copiilor. Acum am 49 de ani și rememorez cu ușurință senzația de lipsă pe care am trăit-o atunci.

Perioada liceului a fost minunată. Aveam Beatleșii în intonație și privire, revista Funigei, în care eram împreună triști, filozofi, bacovieni sau blagieni, dragostea pentru câțiva profesori

extraordinari, pentru literatura devorată și comentată, entuziasm infinit. La vremea aceea, întreaga lume era ca noi și a noastră. Mult mai târziu, după ce au terminat același liceu, pentru că anumite iubiri sunt genetice, cei doi copii ai mei au decis că *în toată lumea asta, în nici o țară, niciodată, nu a putut și nu va putea exista un liceu atât de minunat*[1]. În clasa a VIII-a, profesoara de sport mi-a dat să citesc "La țigănci", a lui Mircea Eliade. Destul de devreme ca să nu mă opun cu rațiunea dresată unui alt tip de realitate și prea devreme ca să nu mă tulbure. Am îndrăgit mereu basmele, întrezărind în ele mai mult decât putea oferi realitatea limpede și răspicată. Îmi doream atunci foarte mult să merg în Tibet, ca și cum asta mi-ar fi oferit pe tavă cunoașterea și spiritul, și îmi doream să văd aurora boreală de la Polul Nord, ca și cum astfel aș fi putut avea lumina.

N-am avut legătură cu doctorii decât rar. Prin clasa a XI-a, am fost trimisă de părinți la Doctorul N., după aproape un an de simptome catalogate de. ei ca nevrotice: în semitrezie mă prăvăleam terifiată într-un gol fără fund, dar reușeam mereu să mă smulg înainte de anihilarea finală, ridicându-mă cu chin în capul oaselor; sau, noaptea, înainte de a adormi, îmi disipam intenționat concentrarea, ca să nu creez, cu groază, o mână. Aș fi văzut-o plutind, albă, complet independentă de mine prin obscuritatea camerei și aveam o frică oribilă că dacă acest lucru s-ar fi întâmplat, ar fi trebuit să reinterpretez realitatea, certitudinile însușite prin educație s-ar fi spulberat, iar locul lor ar fi fost luat de evenimente și relații aleatorii și necontrolabile, nesupuse legilor cu care suntem contopiți. Un alt fel de anihilare! Doctorul N. abia m-a ascultat și mi-a recomandat să mă plimb jumătate de oră seara, înainte de culcare. În timp, simptomele mi-au trecut, mintea a știut să înăbușe trăirile, pentru a proteja entitatea. Așa că nici n-am murit de groază, nici nu mi-am ciobit imaginea despre realitate. Totuși, după câțiva ani, prin facultate, am fost extrem de

[1] I.L. Caragiale, Bucuresti

interesată să citesc despre ectoplastie[2] și despre cele mai dese materializări, acelea de mâini. De atunci mi-am urât mereu teroarea care mă întârziase sau mă îndepărtase de un drum.

Pe vremea studenției, mâncam foarte simplu și mereu identic, cartofi prăjiți cu grătar, beam cafea și fumam Papastratos, învățam mult, citeam mult, mă distram mult și dormeam puțin, pentru că aș fi pierdut din clipe. N-aș ști să ofer și alte recomandări pentru cine vrea să creeze o fistulă anală. Pentru mine acestea au fost de ajuns. M-a operat doctorul C., un profesionist reputat. Asta parcă s-a întâmplat altcuiva, pe care îl ... durea în fund. Mie, în cele cinci săptămâni de spital, mi s-a întâmplat un lucru fantastic: am cunoscut-o pe Mioara, pacientă la neurologie, care îl iubea cu durere pe Nichita Stănescu și-mi recita, între tratamente, din poeziile lui. Era prin 1974, Nichita scrisese deja "Dreptul la timp", "11 elegii", "Un pământ numit România", "Necuvintele"... L-am iubit și eu, pentru prima oară și definitiv. Deși atunci trăia, îl atribuiam deja visului și imposibilității. La externare, i-am spus tatălui meu că m-am simțit bine în spital. S-a supărat ca în fața unei mari indecențe: *Cum poți spune așa ceva, când ai avut atâta de suferit? Viața este foarte grea!* Am înțeles atunci și de multe ori mai târziu, că modul de abordare al evenimentelor, privirea cu care le vii în întâmpinare, este esențial, ne determină invariabil trăirile, pe nesimțite ne determină și stările fizice și este alegerea noastră. Mi-e dor de Mioara. Apoi l-am cunoscut pe Mario, la cursurile facultative de bengali de la Universitate. Profesoara noastră era Amita Ray, scriitoare în trei limbi, bengali, română și engleză, exeget al lui Eminescu și pasionat căutător al interferențelor culturale indo-române. Cu respirația șuierată și ritmică din timpul orelor, de o cultură și înțelegere cu totul ieșite din comun, unic profesor de yoga în Romania la vremea aceea, Mario îmi părea

[2] în parapsihologie, degajarea din corpul unor mediumi a unei substanțe care s-ar materializa pentru a forma anumite părți ale corpului uman, un corp întreg, obiecte diverse.

personificarea misterului și, totodată, cheia către dezlegarea lui. Am rămas prieteni. Dar n-am făcut, constant, yoga, pentru că nu totdeauna visul și dorința sunt dublate de voință și perseverență. Orele de bengali se terminau seara pe la 9, când ieșeam în Piața Universității, printre oameni care se bucurau și trăiau dinamic în limba română. M-am întrebat atunci, nu o dată, dacă liniștea în care desenam caracterele bengaleze atât de grațioase și neobișnuite, era compatibilă cu acea forfotă zgomotoasă și tentantă din oraș. Ce e mai bine, să devii prin trudă și renunțări un înțelept care are acces la cunoaștere sau să fii un om obișnuit care se bucură cu tot sufletul? Poți să trăiești o viață și fără să le îmbini și fără să alegi; nu ești nici înțelept și nici nu te bucuri din plin.

Aveam 28 de ani și era iunie când nu reușeam s-o nasc pe Smaranda, pentru că și atunci făcea tot doar ce vroia ea. În cele din urmă, ne-am străduit dramatic amândouă și am reușit. Pot spune că forcepsul a determinat *începutul unei frumoase prietenii*. După nașterea ei aveam 25 kg în plus față de cele 62 – 64 care mi-au fost mereu prea mult la înălțimea de 1,68. Mă știu începând regimuri de slăbire aproape în fiecare zi de luni, slăbind puțin, apoi îngrășându-mă mai mult, dar cu această ocazie kilogramele chiar o luaseră razna. Aș putea să scot din joben o mulțime de frustrări, incertitudini și tristeți pentru care se întâmplase astfel: Lennon fusese împușcat, nu-mi dominasem fricile, mă uitam în oglindă și nu-l vedeam pe Nichita, întrerupsesem yoga, nu-mi alesesem calea și cea mai mare parte a vieții părea a fi în spate. Dar doar ar suna bine, în fapt eram dominată de papilele gustative. Doamna cu papile! În afară de kilogramele în plus am rămas cu pete maronii la axilă, pe abdomen, în spatele genunchilor. Grasă. Nu, obeză. Care balet? La 30 de ani l-am născut pe Mircea, înainte de termen cu două săptămâni. Îl chema la fel ca pe soțul meu, pe care îl iubeam foarte mult, căruia vroiam să-i semene și astfel să nu-l pierd niciodată. Fără să-mi mai fie frică de alte realități, cu trei zile înainte am visat ora declanșării, ora nașterii, chipul moașei. A

venit delicat și cu discreție, acest celălalt cel mai bun prieten al meu. El e cel care, pe la 15 ani, mi-a spus că pentru o greutate așa mare ar trebui să mă mai înalț. Am rămas cu alte 5 kg în plus. Una peste alta, o femeie *stabilă*, de 94 de kg. Și cu mai multe pete. Cu tulburări glicemice exprimate aproape zilnic prin tremurături care treceau imediat cu ceva dulce care, la rândul său, producea tulburări glicemice care treceau imediat cu ... de asemenea, cu o senzație intensă de corp străin în partea stângă a gâtului. Astfel trăiam, mințindu-mă și ascunzându-mă de mine, muncind la serviciu de dimineață până seara, având grijă de copii, casă și familie. Mai citind câte ceva în puținul timp liber. Înăbușind trăirea de paradis pierdut. În continuare, nimic din ce era de mâncare nu-mi era străin; în plus, cu precizie elvețiană, zi de zi, savuram cafeaua, neapărat fierbinte și dulce. Însă la 94 de kg nu-mi plăcea să ies pe stradă, îmbrăcată cu haine largi, *care mai ascund*, pentru că îmi era jenă de eventuale întâlniri cu foști colegi de liceu sau facultate. Bine, mi-ar fi fost jenă și de mine, dar eu nu eram prezentă. Cel mai rău era la magazin unde, sistematic, mi se spunea: *măsuri AȘA mari nu avem*. Mi-era rușine că încă iubeam baletul iar a dărui iubire ieșea din discuție, pentru că cine și-ar dori-o dinspre o sursă atât de *puternică*? Starea fizică rea potența o stare emoțională deplorabilă. Sau invers. Mă simțeam bătrână. În 2001 n-am mai putut evita insistențele mamei și m-am dus la doctor. Tabloul supleței, grației și dinamicii mele arăta astfel: piatră de 2,5 cm la vezica biliară, microcalculi în sistemul colector al ambilor rinichi și acantosis nigricans. Practic, acantosis nigricans are ca simptome obezitatea, fibromul uterin (al meu avea dimensiunea de 82/92 mm), tulburări glicemice, senzația de corp străin în gât, pete maronii pe zone extinse. Se presupune că boala este declanșată de obezitate. Boala a fost consemnată de endocrinolog. Tratamentul? Conjugat. Endocrinologul mi-a dat hormoni, dermatologul mi-a recomandat unguente, ginecologul m-a avertizat că singura soluție este histerectomia totală, internistul mi-a propus o extragere a vezicii biliare prin laparoscopie și medicamente

pentru reglarea funcționării pancreasului. Specialist în *zonele stângi ale gâtului* n-am găsit. Părea că eram făcută doar din corp. Iar acesta părea făcut din bucățele fără legătură între ele. Fără nimeni, interior sau exterior, care să le lege.

De câțiva ani soțul meu suferea de ciroză, în urma unei hepatite C. Prin comparație, eu nu păream bolnavă, așa încât eram dedicată cu tot sufletul îngrijirii lui. Medicina alopată consideră că se poate trăi cu ciroză cel mult 20 de ani. Au fost medici foarte buni și îngrijire excepțională. În paralel cu tratamentele alopate am aplicat diferite terapii complementare și remedii naturiste recomandate de terapeuți din București sau preluate din cărți de referință. Dar inconsecvent și sporadic. Amintesc aici cu mult respect de regretatul Ion Ladea, doctor în acupunctură, bun prieten din tinerețe, ale cărui *ace* îi opreau lui Mircea episoadele de melenă în două zile. Schimbarea majoră din 1989, adaptarea la realitatea *de după*, câștigarea apartamentului nostru de către foștii proprietari, au determinat o cădere psihică treptată care-și spunea continuu cuvântul asupra stării sale fizice. Încet, încet, noi doi, părinții cei fericiți și atotputernici, rămâneam undeva, departe. Lângă mine, la serviciu, suferea cumplit dar vitejește, Ana. După ce în 1997 i se extirpaseră ovarele din cauza unor chisturi benigne foarte mari, în 2000 i se descoperă un nodul la sân care, în urma puncției, se dovedește a fi malign, stadiul 3B. Urmează schema clasică: cobalto și chimioterapie. Tot în 2000 îl vizitează pentru prima oară, la Fetești, pe domnul inginer Petre Anca despre care citise în Formula AS. Am fost foarte interesată de rezultatele regimurilor și procedurilor recomandate și pe care ea le respecta cu sfințenie. Am văzut schimbarea fizică a unui om care ține două săptămâni de post în timp ce vine la serviciu. Avea o tenacitate formidabilă. Urca zilnic trei etaje pe jos și doar prin ultimele zile ale postului a spus cu sfială că respira cam greu. I-am văzut paloarea pământie la sfârșitul postului, după care am văzut-o înflorind la finalul următoarelor proceduri. N-a ținut permanent legătura cu domnul Petre Anca, dar a urmat continuu calea naturistă, care presupune și multă mișcare și un mod de gândire

pozitiv. În 2002, sub presiunea familiei, s-a operat totuși la sân. Dimensiunea chistului scăzuse la mai puțin de jumătate, chistul avea marginile bine delimitate și stadiul 2. Ana este extrem de credincioasă și aprofundează cu toată ființa această cale pe care și-a descoperit-o începând din 2000. În 23 aprilie 2002, exact în ziua când Ana se opera, am cumpărat din librărie *"Cancerul, boală incurabilă?"* a domnului Col.(r) Petre Anca. În poza de pe copertă, lângă el, era Valeriu Popa, terapeutul și omul despre care ani în șir se vorbise în șoaptă și cu un respect deosebit, pentru rezultatele spectaculoase în tratarea naturistă a unor boli grave în faze finale. Pe când Valeriu Popa se întâlnea cu pacienții în Parcul 23 August, avusesem de câteva ori intenția de a merge la el, de a-l cunoaște și de a afla. Smaranda era atunci mică și avea probleme cu vederea. Nu m-am dus de teamă. Eram sigură că dezordinea din corp, emoțiile și mintea mea îi influențau copilului starea. Pentru că în permanență emitem și receptăm, stările noastre proaste (nervi, tristețe, neliniște, nemulțumire etc), chiar neexprimate verbal, se răsfrâng negativ asupra celor din jur. Și invers, am putea sădi bucuria, chiar tăcând. Știam că în fața lui Valeriu Popa m-aș fi demascat. Adăugând peste toate și lașitatea, mi-am amuțit vocea interioară și mi-am văzut în continuare de treabă, fără să îndrăznesc să merg la el. Atunci, în librărie, răsfoind cartea, citind pasaje la întâmplare, am fost sigură că mie-mi fusese adresată și că ne poate ajuta atât pe mine cât și pe soțul meu. I-am oferit-o, dar de la început l-a enervat titlul, pentru că inițial nu văzuse semnul întrebării de la final. Citise așa: *„Cancerul, o boală incurabilă."* Pentru mine această carte n-a însemnat o rază de soare care mângâie, ci o palmă care pocnește și un sfredel în suflet și creier. Cu o sinceritate care trebuie să-l fi durut, fără autocompătimire, uneori cu duritate, cu o mare disponibilitate pentru a-și împărtăși experiența, cu detalii despre funcționarea organismului, mersul emoțiilor și căutări sufletești pe care le regăseam și în viața mea, Petre Anca parcă spunea: *„Uite cum a fost boala mea și de ce. Uite care sunt cauzele bolilor, aceleași pentru toți. Iată cum mi-am regăsit eu sănătatea*

şi astfel ţi-o poţi regăsi şi tu, doar să vrei să păşeşti pe acest drum. Uite că se poate! Ce mai aştepţi?" Citind-o, am ştiut că hibernarea se terminase şi n-am mai avut linişte. Îmi desfăşuram cu ciudă filmul greşelilor trecute şi aveam speranţa că ele ar putea fi neutralizate. Vroiam să încep cât mai curând. Nu mai vroiam să aştept ziua de luni. Ştiam că era o carte care-mi schimba viaţa.

De aici şi până la sfârşitul Poveştii am să-i spun *carte* iar autorului ei, domnului ing. Col(r) Petre Anca, am să-i spun *PA*, ca ameninţării permanente a unui rămas bun din partea unei stări pentru care, ca să n-o pierzi, trebuie să veghezi continuu.

Organismul este o ţesătură de relaţii interdependente şi în continuă dinamică şi înlăturarea uneia dintre părţile componente modifică întreaga structură. Preconizata histerectomie mi se părea acum şi mai departe de a fi o soluţie. Pentru că citisem *cartea* aveam încredere că organismul poate fi făcut să-şi aducă aminte de informaţiile lui iniţiale, de starea de funcţionare normală. Cu condiţia să ştii să-l recâştigi şi să ţi-l faci prieten. Aşa cum ni se recomandă în *carte*, nu m-am programat la cabinetul de la Văleni decât după o perioadă de 45 de zile în care înlăturasem total din alimentaţie carnea, zahărul, pâinea, prăjelile, cafeaua, alcoolul, tutunul. De la data la care reuşisem să fac programarea şi până la vizita propriu zisă au mai trecut aproximativ două luni. La fel ca astăzi, solicitările erau foarte numeroase şi nu părea deloc simplu să ajungi la consultaţie. În acest timp, doar înlăturând *relele* din alimentaţie, slăbisem 8-9 kg. În aceeaşi perioadă, începusem să urmez cursuri de Qigong. Făceam ceva pentru mine.

Prima vizită a fost în 10 decembrie 2002. Eram cu soţul meu şi cu Smaranda. Pe amândoi îi trăsesem cu greu după mine şi veniseră mai mult din curiozitate. În fond aici trăia un om care îşi învinsese cancerul după ce doctorii îi mai dăduseră patru luni de viaţă, un om care, pe lângă asta, avea şi capacităţi speciale. Îmi stăruia în minte fragmentul din carte în care *PA* povesteşte despre perioada în care îşi *auzea* şi *vedea* de la distanţă colegii şi cunoştinţele. Reacţia lui faţă de aceste evenimente nu fusese de stupefacţie pentru că reuşise o performanţă dincolo de simţurile

obişnuite ale omului, ci doar de nemulţumire pentru că era bârfit, pentru că se făceau presupuneri false despre viaţa lui şi pentru făţărnicia unora. Pentru mine, care percep în spectrul electromagnetic obişnuit, reacţia aceasta era ciudată! Ca şi cum *PA* era obişnuit să circule în neobişnuit, dar nu era pregătit şi dispus să fie înşelat şi bârfit. Am păşit cu multă emoţie şi speranţă în curtea Fundaţiei, încercând să nu scap nici un amănunt. Era o vreme senină, rece, cerul foarte albastru. În curte te întâmpina din iarbă, construit din pietre albe, un *Bine aţi venit*. Lângă intrarea pacienţilor, marcată de o tăbliţă, erau o cuşcă şi un căţel prins în lanţ. Rasă europeană, urâţel, micuţ şi foarte simpatic. Aşa cel puţin părea. M-am aplecat să facem cunoştinţă, a dat voios din coadă, lătrând prietenos. Când am întins mâna să-l mângâi, însă, m-a mârâit şi a sărit să mă muşte. Un terorist pervers. Mai târziu am aflat că Bodo apărase destoinic şi casa şi gradina de la Feteşti; din păcate, înainte cu două zile de Ziua Fundaţiei din 2004, a fost sfâşiat de dulăii lăsaţi liberi ai vecinilor. O crimă într-un ocean de viaţă. De atunci aşteaptă cuminte într-o insulă fericită, unde nu e singur. Cuşca lui e acum goală. Am intrat în sala de aşteptare. Un loc plin de linişte. Elena Dinescu este asistenta colonelului. Foarte plăcută, zâmbitoare, dar deloc relaxată (aveam să înţeleg ulterior câtă rigurozitate se cere pentru a fi în preajma unui asemenea om şi această micuţă doamnă merită din plin felicitări). Este legătura noastră plină de graţie şi promptitudine cu *PA*, pentru orice întrebare sau nelămurire legată de procedurile recomandate. După rezolvarea formalităţilor, a intrat soţul meu, după jumătate de oră, Smaranda, apoi eu. Fiecare exact la ora la care fuseserăm programaţi.

Cabinetul lui *PA* este un sanctuar însorit. Icoane, tabloul cu vulturul şi soarele, pe care l-a pictat el, boluri cu scoici şi melci, aroma beţişoarelor parfumate şi un superb trandafir japonez. Pe tot peretele din stânga e prinsă o etajeră unde sunt aliniate plicurile cu miraculoasele regimuri şi proceduri. Impresia este de ordine, disciplină şi curăţenie, perfecte şi fireşti. Fără efort, ci doar pentru că altfel nu se poate. Lumina soarelui inunda

camera. De undeva, de la mijlocul cabinetului, *PA* m-a întâmpinat cu un surâs cald, ca și cum aș fi fost unicul lui pacient și cel mai bun prieten. Înalt, subțire, structură atletică, cu părul complet alb, fața bronzată contrastând cu ochii albaștri, *PA* mi-a inspirat de la început impecabilitate. La vremea aceea, avea 54 de ani și părea foarte tânăr. Acum are 56 de ani și pare chiar mai tânăr. Mi-am respins gândul la *Portretul lui Dorian Gray*. Ne-am strâns mâna pentru că i-am întins-o reflex, deși în *carte* precizează ce fel de salut preferă, sau, mai bine spus, că nu recomandă salutul prin atingerea fizică, deoarece pentru cine nu știe să se protejeze ea poate fi o agresiune energetică. L-am întrebat ce crede despre afecțiunile soțului meu. Mi-a răspuns: *"Dacă urmează ce i-am recomandat, în trei luni scapă de ascită, dar ficatul... nu știu."* Eram în 10 decembrie, 2002. Abia în noiembrie 2003 medicii i-au descoperit hepatomul[3]. Diagnosticarea, dacă nu-ți propui s-o înțelegi, pare foarte simplă. Iată, și-a trecut ușor, pentru nici un minut, palmele orientate în jos pe deasupra palmelor mele, orientate în sus, fără a le atinge. Mi-a luminat câteva secunde irișii cu o lanternuță. Atât, apoi s-a dus la birou și a început să scrie, în același timp descriind diagnosticul. A spus exact ce știam că am, chiar mai mult. O mulțime de disfuncții (hepatobiliară, digestivă, tiroidiană, renală, majoră pelviană, miocard, coloană vertebrală, sân stâng, cutanată, coxofemurală etc), plus *inima înfășurată într-un strat de grăsime orizontal stg1,2° cu exces colesterol cheratinizat 5,5cm arteră*. N-am auzit în viața mea ceva atât de sfâșietor de dizgrațios despre o inimă. Din cele 17 disfuncții, carențe și tulburări pe care mi le-a diagnosticat, am rămas uimită de diagnosticarea *petei maronii în zona amigdalului stâng*. La ecografia pe care o făcusem în zona gâtului nu rezultase nici o afecțiune, deși aveam de ani de zile senzația de corp străin acolo. Probabilitatea de a *ghici* și cel mai ascuns simptom al bolii era nulă, omul acesta chiar vedea! Prin ce mijloace? Cum ține

[3] În limbaj curent, cancer primitiv al ficatului (Dicționar medical, L. Mănuilă, A. Mănuilă, M. Nicoulin)

minte atâtea disfuncții, de la diagnosticare și până în momentul scrierii pe hârtie? Continuă să *vadă* câmpul energetic al pacientului? Minunea părea aici atât de firească! Am fost extrem de bine crescută și, stăpânindu-mă să-l agresez cu întrebări despre aceste lucruri neobișnuite, l-am întrebat: *Credeți că fibromul ar trebui operat?* Răspunsul a venit instantaneu, pe un ton revoltat: *În nici un caz!* Apoi, scriind, m-a întrebat: *Credeți că puteți ține un post cu apă distilată de două săptămâni?* Am răspuns instantaneu: *N-am venit să negociez!* În răspunsul acela aproape brutal, stăteau să explodeze 20 de ani de hrană nesănătoasă, de lipsă de mișcare, de înăbușire a privirii spre interior, de lipsă de respect pentru orice înveliș al entității mele, de lipsă de încredere, de singurătate de mine, de fugă de înger. Știu că *PA* a înțeles și cuvintele din spatele intonației. A ridicat capul din foaia de diagnostic și, pe deasupra ochelarilor, pentru o fracțiune de secundă, mi-a spus ceva fără a articula vreun cuvânt. Am perceput din intonația privirii că ceva imperceptibil și necuantificabil unea atunci terapeutul de pacient. Peste câteva luni am găsit descrierea acestor trăiri în *Politica experienței* a lui R.D. Laing[4]: *"Momentele realmente decisive în psihoterapie, așa cum știe orice pacient sau terapeut care a trecut vreodată prin ele, sunt imprevizibile, unice, de neuitat, întotdeauna irepetabile și adesea indescriptibile.* Iar în alt pasaj, Laing spune: *Sensul etimologic al cuvântului terapeut este cel de însoțitor. Un terapeut trebuie să fie un specialist în atenție și conștientizare. Terapia merge dincolo de concepția mecanicistă despre sănătate. Ideea terapeutului ca însoțitor pare să implice recunoașterea unui fel de potențial natural de autovindecare inerent organismului uman, o anumită rezonanță între terapeut și pacient ca factor decisiv."* Îmi pregătisem de acasă vreo 20 de întrebări foarte specifice legate de procedurile prezentate în *carte*. N-am întrebat nimic. Mi se părea nepotrivit să-i pierd timpul cu

[4] Ronald David Laing (1927–1989), psihiatru britanic, a scris pe larg despre bolile mentale și, în special, despre experiența psihozelor.

întrebări despre bitterul suedez, apa distilată de la PECO sau orezul vechi. Tot în *carte* am găsit apoi și răspunsurile. Diagnosticul soțului a fost mult mai dur decât diagnosticul medical. Iar recomandarea, pe măsură: trei săptămâni de post cu apă distilată, urmate de prerevenire, regim de revenire, proceduri... Mircea era deja slăbit și a considerat imposibil să reziste unei schimbări atât de drastice a regimului de viață. Poate și pentru că nu citise *cartea*, n-a crezut atunci în această șansă. A continuat să muncească prea mult, să facă demersuri pentru obținerea unui apartament, în condițiile în care prețurile creșteau în fiecare zi, să vină seara acasă foarte obosit, să ia medicamente, să fie mâhnit. Și, la intervale din ce în ce mai dese, să meargă în spital pentru perfuzii întăritoare. Mie îmi recomandase două săptămâni de post, regim de prerevenire, regim de revenire, masaje, comprese... și să emit numai gânduri pozitive. Vizita semănase cu o privire prin tărâmul de dincolo de oglindă, cu un al cincilea anotimp, un vârtej insesizabil care te trage spre esențe. Pe la a treia vizită abia, am înțeles că acest loc e o încercare. Te poți lăsa furat în mrejele lui și atunci el ți se imprimă pe retină, în miezul gândurilor, în centrul palmelor și nu mai ai scăpare, trebuie să te vindeci. Sau te poți opune adevărului său și pleci de fiecare dată la fel cum ai venit.

Postul. Am început postul a doua zi de Crăciun, în 26 decembrie 2002, când masa gemea de bunătăți. Contrar celor recomandate în *carte*, contam pe o perioadă de două săptămâni de vacanță. Îmi scrisesem programul pe ore și activități și îl aveam mereu la îndemână. Din prima zi nu mi-a ieșit nici o clismă. Știam că dacă nu reușesc clismele, toxinele trec în sânge și intoxicarea, deci și boala, se agravează. A doua zi am rugat-o pe doamna Dinescu să întrebe dacă în loc de clismă nu puteam lua un purgativ. A treia zi a venit răspunsul, așa cum era de așteptat: *Faceți și zece clisme pe zi, trebuie să reușească*! Valoarea inestimabilă a cuvintelor! Acel *trebuie* mi-a transmis îndârjire și certitudine. Simțeam că nu sunt singură. Totuși, clisma a început să ... rodească abia din a zecea zi. Când nu mai puteam suporta

nici mirosul furtunului de cauciuc. Iar în a 14-a zi, fără nici o clismă, am avut scaun! Habar n-avem ce purtăm cu noi! În toată această perioadă, Ana, prietena mea, mi-a fost un sprijin inestimabil. Plimbarea zilnică era turul Herăstrăului de la pasărea de metal până la calea ferată și înapoi, prin aleea cu trandafiri, adică 6,3 km. Un traseu foarte frumos, plin de iarbă, copaci și flori, pe lângă lac, printre pescăruși. Cele mai multe ture le-am făcut împreună cu fratele meu, Nică, și soția lui, Roxana. Acolo fiecare pas construia un drum iar vorbele spuse însemnau comunicare. Timp de 20 de ani, aproape în fiecare weekend ne chemaseră la plimbare și de fiecare dată i-am refuzat, pentru că făceam mâncare sau alte treburi gospodărești..Timp de 40 de ani fratele meu făcuse sport, aproape zilnic. Toată viața, chiar și acum, la 80 de ani, tatăl meu a făcut sport, aproape zilnic. Mama mea mersese zi de zi la serviciu doar pe jos, indiferent de anotimp, toți fiind *bolnavi* de mișcare. Mircea, soțul meu, fusese în lotul național de juniori la volei, ne bătea pe toți la tenis de câmp și-i plăcea muntele. Exemplul lor nu m-a convins, m-am lăsat convinsă doar de roadele celor 20 de ani de gătit, treburi gospodărești și uitare! Contează în ce alambic se face apa distilată. Apa distilată în alambic de metal are gust pronunțat și rău de metal. Apa distilată produsă în alambic de sticlă e suportabilă. Procedurilor de dimineață, terapia cu ulei, cu mălai și cu sare, le adăugasem raclajul limbii cu o spatulă mica de lemn și tragerea de apă călduță cu sare pe nas și scuiparea apoi pe gură, un procedeu pe care îl practicasem cu multă vreme în urmă. Curăță foarte bine zona nas - gât. Mai bine decât Olynth-ul, dar desigur, e mai puțin comod. Nu pot accentua suficient cât de bine te simți când respiri nestăvilit! În această perioadă am avut ciclu. Apoi, așa cum scrie și în carte, ciclul mi s-a întrerupt revenindu-mi cât se poate de normal peste patru luni, și continuând la fel de normal și regulat. Mi-am ars pielea cu compresele cu bitter și de aceea le-am înlocuit cu comprese cu varză. Toate compresele erau foarte incomode. Totuși, un brâu elastic cu arici mai simplifica din fixarea compresei pe zona dureroasă. În timpul

postului am avut arsuri pe esofag, vomă, dureri și înțepături în zona hepato-biliară, dureri în zona pelviană, eliminare de mucozități, spre final chiar purulente, saliva din ce în ce mai abundentă, spre final eram lipsită de vlagă, încât a trebuit să scurtez plimbările; doar datorită abnegației infinite a mamei mele, care mă încuraja continuu, n-am renunțat la ele; făceam ture scurte într-un ritm de melc, uneori nu puteam face nici automasajul, nici compresele, pur și simplu eram obosită. În toată această perioadă, familia m-a ajutat enorm. Nicicând nu mi se arătase atâta tandrețe. Dar nu mai jucam femeia puternică, încercam să mă joc pe mine. Chiar e bine să ai un repertoriu mai variat! Într-o seară, Ana, prietena mea, m-a tulburat spunându-mi *Rugăciunea inimii*. A fost o vibrație foarte profundă, de parcă cineva nevăzut era cu noi. Nu a fost prea ușor. Oare cum rezistase *PA* trei săptămâni de post și reușise apoi să conducă mașina până la București, la Valeriu Popa și înapoi? Oricât de fidel ar fi descrisă, starea unui om amenințat de curmarea vieții nu poate fi înțeleasă decât de cine trece prin chinuri asemănătoare. Ai putea înțelege câte ceva, dacă nu compari starea ta cu starea lui, ci doar încerci, plecând din tine, să simți ce simte celălalt. Iar dacă știi exact cum e suferința celuilalt, pentru că ai trecut prin ea, atunci poți simți compasiunea. Faptul că *PA* își dedicase viața sănătății oamenilor era modul său de a mulțumi pentru viața recâștigată cu dârzenie de general. Dăruia la rândul său, la fel cum făcuse terapeutul și mentorul său, Valeriu Popa. Ce fantastic ar fi ca fiecare dintre cei scăpați de sub spectrul amenințării să povestească și altora despre rezultatele căii naturiste, atât de frumoasă (pentru că repune omul în armonie cu natura și cu sine), atât de puțin costisitoare și atât de sigură! Atunci lumea ar deveni mai sănătoasă și mai bună. Apa distilată devenise de nesuportat, spre sfârșit reușeam cu greu să beau 1 litru. În a noua zi parcă s-ar fi diminuat senzația de corp străin în gât. Nu mi-a fost nici o clipă foame sau poftă de ceva. Fără dubiu, fără abatere, cu o hotărâre care nu-mi era proprie și n-avea nici o legătură cu strădania, știam că n-am cale de întors orice s-ar întâmpla. Într-un loc în *carte*

scrie că pentru a-ți recăpăta sănătatea e suficient să ai dorință, voință și gândire. Totuși, privind în spate la această perioadă, nu-mi pot aminti nici dorința, nici voința și nici gândirea. Pur și simplu declanșasem întâmplarea unor lucruri în acest fel și aveam certitudinea că ce făceam pentru mine era în perfectă rezonanță cu mine. Nu mai era nimic contradictoriu sub această certitudine, la nici un nivel al ființei mele. Nu știu să spun dacă aceasta este o referire la credință. Orice simptom am avut în cele 14 zile de post, faptul că absolut zilnic am slăbit semnificativ, a fost o mare bucurie. Practic, de la 82,100 am ajuns la 72,600. Cu fiecare kilogram pierdut se mai dezlipea un strat de pâclă de pe creier, vedeam mai limpede că acesta e drumul corect, că mă voi vindeca și că mă întorc astfel spre mine. *PA* mă asigurase că în timp îmi vor trece toate simptomele bolii, inclusiv fibromul și petele de pe corp. Trebuia doar să respect recomandările și să am răbdare. Foaia de hârtie pe care este descris Regimul nr. 14, adică postul cu apă distilată, are ca dimensiune lățimea colii A4 și o înălțime de 1 cm. O fițuică foarte îngustă pe care sunt scrise 3 rânduri. Atât. Dar cu ce efect!

Prerevenirea, ca un post mai mititel, a durat 7 zile. O lingură de orez fiartă în 500 ml de apă a făcut o supă cu un gust de neuitat! Redescopeream simțul gustului cu papilele mele cele noi! În rest, aceleași interminabile simptome, la care se adăugase dificultatea de a îndoi degetele. Începuse să pară croaziera unui transatlantic într-o apă prea puțin adâncă, croazieră al cărei sfârșit nu-l întrezăream. Dar n-aveam nici o grabă. Sărbătorile de iarnă trecuseră. Trecuse și vacanța. Mă dusesem deja la serviciu și-i speriasem pe toți. Aveam cu 12 kg mai puțin decât mă văzuseră înainte de post și o paloare rea. Mă îmbrăcasem într-un taior negru, chiar prea potrivit cu paloarea. Colegele m-au felicitat pentru că slăbisem, dar se uitau la mine ciudat și nu păreau să se simtă firesc. O singură colegă, directă și simpatică, mi-a spus că arăt groaznic, m-a întrebat dacă mă simt bine și mi-a urat sănătate. În prima zi am plecat acasă după două ore. În acea perioadă nu spusesem nimănui la serviciu că țin post, că sunt

îndrumată de un bioterapeut. Îmi păsa de părerea lumii. Bănuiam că m-ar fi judecat ca pe una care a fost la vrăjitoare pentru descântece. Atât de cotropiți suntem de prejudecăți. În acest caz erau prejudecățile mele. În timp, s-a dovedit că am greșit. Toate persoanele cu care am vorbit ulterior au fost extrem de interesate de regimuri, de rezultate, de terapeut, de *cartea* lui *PA*, de cazuistică și de succesele pe care le înregistrează. Lumea este mai deschisă decât ne imaginăm.

În 15 ianuarie 2003 era ziua nașterii Poetului și **a doua vizită la Văleni.** Am fost împreună cu soțul meu, fără ca el să fi fost programat. Se simțea mai bine ca mine, eu eram complet fără vlagă, n-aș fi putut conduce. *PA* m-a întâmpinat de la jumătatea cabinetului, spunând: *"Arătați excelent energetic!"* M-am bucurat mult să aflu că arăt mai bine decât mă simt. Am citit pe chipul lui satisfacția că încă un pacient reușise să treacă de perioada de probă. Atunci nu știam, ulterior m-am convins că există doar perioade de probă. Mi-a spus să nu mă sperii dacă mă va durea mai tare uterul, dimpotrivă, să mă bucur, și mi-a făcut câteva recomandări pentru regimul de revenire. L-am întrebat despre transferul energetic. Știam din *carte* că nu făcuse transfer energetic decât de două ori, în situații excepționale, și că se ferea. Asta, însă, fusese demult. Acum, mi-a spus că face transfer energetic tot timpul, și de aproape, și de la distanță. Seara, între 21,00 – 21,07 face transfer energetic pentru toți pacienții lui care acceptă. În timp ce vorbeam mă simțeam deja mai bine. La plecare, mi-a dat o casetă audio pe care se înregistrase cu considerente despre atitudinea în viață. Nu știu dacă binele pe care-l simt ascultând-o aparține infuziei de energie de la distanță sau autosugestiei. Ce importanță are, atâta timp cât ascultând-o sau chiar doar auzind-o, mă simt mai bine? De ce n-ar accepta unii pacienți transferul energetic? Aș vrea să spun că în timpul postului am fost foarte interesată dacă mi se întâmplă la fel ca lui *PA*, să *aud* de la distanță sau ceva asemănător. Ei bine, nu mi s-a întâmplat. Într-adevăr simțul gustului mi se acutizase. Ce toxine

ar trebui înlăturate ca să percepem mult mai acut și cu restul simțurilor noastre? Cum arată acea clismă? Și depinde de noi?

Regimul BG, de revenire, durează 45 de zile. Știam din *carte* că BG vine de la boli grave. Pe parcursul diferitelor recomandări am vrut să aflu de la ce provin celelalte prescurtări: Terapia G-00, Terapia G-01, Terapia Mt, Terapia CG-1, Regim 132 CR, Regim 96 ST, Terapia H-5 etc. Oricâte diversiuni am făcut, doamna Dinescu a păstrat o tăcere de citadelă iar pe *PA* nu-l poți întreba și a doua oară ceea ce nu dorește să-ți împărtășească. Oricum, dacă analiza medicală nu o confirmă anterior, *PA* nu spune pacientului că percepe o boală gravă în câmpul său energetic. Așa că am rămas presupunând că Mt vine de la metastază sau de la mărire tumoare și nu m-a contrazis nimeni. Din punct de vedere alimentar Regimul BG era foarte bogat. Erau cereale, orez, salate, mere, miere, nu-ți mai puteai dori altceva! Din punct de vedere al tehnicii de realizare, mi s-a părut imposibil: conținea recomandări pentru 15 acțiuni care urmau să se desfășoare fiecare într-un anumit moment al zilei. În afară de masaj, comprese, figura de yoga și plimbarea. Cantitățile trebuiau măsurate cu grijă, orele și succesiunea meselor și ale procedurilor trebuiau respectate. Practic, aveai timp doar să citești punctul următor, să-l pregătești și să-l îndeplinești. Între timp se presupunea că măcar ai cum mima un program normal, care includea serviciul și alte preocupări. Totuși, la ora 21:59 te puteai culca. De fapt, nu e corect exprimat, *trebuia* să te culci și să execuți programul de somn! Cât de simplu părea acum postul! Trebuia doar să nu faci ceva! Să nu mănânci! N-am excelat niciodată prin tenacitate, totuși nu m-am speriat, deja aveam câteva bătălii câștigate, familia care mă susținea, dorința de a mă vindeca și un terapeut care, zâmbind, spunea cuvântul potrivit la momentul potrivit. După ce m-am speriat de avalanșa misiunilor care trebuiau îndeplinite în BG, am început să mă organizez. Același și mereu, declicul care te transportă de la concept la experimentare. Am cumpărat tot ce era necesar și mi-am făcut variante de program propriu, care corelau BG-ul cu celelalte

proceduri. Am bănuit atunci că în afară de efectul benefic în sine, multitudinea procedurilor avea și rolul de a ține în permanență pacientul cu gândul la propria sa ființă și la faptul că făcea chiar el ceva pentru vindecare. E ca și cum, când razi sfecla, când pregătești compresele, când cureți coaja de la măr, când faci automasajul și celelalte, ți-ai spune continuu: "*Mă vindec*!" până când ești convins. Până când ai certitudinea. Credința. Asta e foarte important. Devii prieten cu corpul tău și cu tine și te mobilizezi, te ajuți. Când iei pastile ești un obiect pasiv al vindecării, ca și cum substanțele acelea alunecă pe gâtul sau prin sângele altcuiva, în timp ce tu îți vezi de treabă. Nu te mobilizezi. Mult, mult mai comod să nu participi. Cu telecomanda în mână, veșnic spectator al spectacolului altora, în plin proces de înstrăinare de tine. Totul a mers bine până în a noua zi de BG. A fost ziua în care simptomele m-au copleșit: toxinele se eliminau continuu, prin limbă, din ce în ce mai urâte la culoare, limba mi se umfla și în gură și în zona gâtului, capul mi se mărea sau mai avea puțin și exploda, nu mai vedeam bine, mi se umflau gingiile, mâinile îmi amorțeau, degetele mi se blocau și nu le mai puteam îndrepta. Reluând serviciul, de câteva zile nu mai făcusem nici clisma, nici plimbarea, nu mai pusesem compresele. Mi s-a făcut foarte frică. Niciodată nu-mi fusese atât de rău, o stare din care nu credeam să mai pot ieși. Atunci m-am îndoit că alesesem calea cea bună, m-am îndoit de Văleni, de vocea care mă adusese acolo. Acum era oricum prea târziu. Declanșasem ceva ireparabil. M-am gândit la moarte cu o revoltă nemărginită, învinovățind întreaga lume, mai apoi pe mine, pentru ce am făcut și pentru ce n-am făcut. A urmat frigul acela groaznic, care vine din interior, dinspre zidurile proprii pe care nu le-ai pătruns niciodată, pentru că te-ai uitat mai mereu în afară. Frigul acela care nu trece. Poate doar dacă te faci ghem și te cuprinzi foarte strâns cu aripile, atât de strâns încât să te întorci înapoi, acolo de unde ai fi putut începe iar, dar altfel. Nu concepeam să-mi fi făcut trupul atât de dușman. Revolta îmi sporea și la gândul că sfârșitul nu depindea, de fapt, de strădania mea de a respecta procedurile recomandate,

ci era înscris în program. Ca într-un joc pe calculator creat de un regizor prea sadic. Uram regulile acestui Nivel. Nu vroiam cauză și efect, nu vroiam nici reciprocitate, nici afinitate, nu vroiam ordine, sensul timpului, mai ales nu vroiam un Tată care-ți spune când să mori știind doar el de ce, în timp ce tu te chinui o viață să înțelegi dacă ai un Tată. Nu apucasem să iubesc destul, să călătoresc unde mi-aș fi dorit, să-mi iert greșelile, să mă descopăr. Vroiam în altă parte, între alte legi, cu alt Regizor. Undeva unde să fiu vie și sănătoasă, fără să-mi suport consecințele comportamentului anterior. Ce simplu ar fi fost! Fără Mircea n-aș fi ieșit din criză. Mi-a mângâiat toate spaimele și durerile, m-a certat pentru îndoială, mi-a spus cât e de mândru că am ajuns până în această etapă, și m-a încurajat să nu abandonez ce-am început. Fără ajutorul lui și-al copiilor ar fi durat mult până să-mi regăsesc certitudinea. Apoi, ca și cum aș fi scăpat la soare dintr-o banchiză, deși eliminările continuau, până la finalul BG-ului am avut o perioadă minunată. Aplecare asupra mea, grijă pentru trup și suflet, progres în coordonarea și eficiența acțiunilor (pornind de la atenția asupra propriilor gesturi, pași, vorbe, gânduri), bucurie în fiecare moment al zilei. Făcusem cunoștință și mă împrietenisem cu o parte din mine. Îmi doream să nu mă îndepărtez niciodată de acea stare. Atunci am bănuit prima oară că, dincolo de sprijinul familiei, am avut și un alt sprijin, invizibil dar atât de perceptibil. Aș fi vrut să spun: "*Mulțumesc, rămâi!*", dar nu știam cui. Pe 1 martie 2003 am terminat BG-ul. În privința alimentației nu avusesem abateri, dar compresele mai mult nu le pusesem, iar plimbările apucam să le fac doar sâmbăta și duminica. Veștile bune erau că senzația de corp străin în partea stângă a gâtului dispăruse, nu mai aveam tulburări glicemice, nu mai aveam hemoragii, nici un fel de dureri, nu-mi mai cădea nici un fir de păr, aveam nevoie de mai puțin somn și ajunsesem la 63,300 kg. Nu știam nimic despre dimensiunea fibromului și nu-mi dispăruse nici o pată. Dar mă simțeam bine în pielea mea!

E fascinant cum se schimbă vremea când te apropii de Văleni. Dacă pleci din București pe timp urât, morocănos și

cețos, când ajungi la Văleni este senin și soare; dacă e de la început astfel, când ajungi la Văleni vremea devine nefiresc de strălucitoare. Ciudat e și cum reușești să ajungi acolo la timp, deși uneori pornești la drum cam târziu. Poate frica de agasarea și privirea dezaprobatoare a colonelului, poate amintirea fragmentelor din *carte* referitoare la persoanele lipsite de bun simț cărora nu le pasă de timpul extrem de valoros, m-au făcut să ignor radarele. Nu înțeleg de loc cum de m-au ignorat ele pe mine.

Cu sufletul la gură, dar fix la ora programată, am ajuns la Văleni în **11 martie 2003, la a treia vizită**. Era senin și o zăpadă strălucitoare. Același zâmbet cald, pe care l-am asimilat pentru vecie acestui loc. Cu multă îngrijorare, l-am întrebat cât crede că poate rezista soțul meu, al cărui ficat bolnav este supus ritmic la încercarea de susținere prin perfuzii, fie ele și întăritoare și cum aș putea să-l determin să înceapă postul și procedurile pe care i le recomandase în iarnă. Solicitam un sfat de terapeut, de om care înțelege mai mult decât obișnuit, de prieten. Mi-a răspuns așa: *"Suntem creați astfel, să avem remușcări că n-am făcut tot ce trebuie pentru cei care ne sunt dragi. I-ați spus părerea dumneavoastră despre începerea postului?"*. *"Da, și nu o dată, de atâtea ori încât am devenit enervantă"*. *"Dacă i-ați spus-o o dată, nu mai insistați, altfel intrați în programul lui!"*. Se pare că nu întotdeauna există soluții. M-am gândit apoi de multe ori la ce vroia să spună cu intrarea în programul altuia. Nu sunt sigură, dar cred că are legătură cu libertatea fiecăruia de a-și alege soluțiile și cu riscul pe care ni-l asumăm încercând să impunem altuia propriile opțiuni. I-am mărturisit apoi că, mulți ani în urmă, citisem cu interes câteva cărți despre Tibet, câteva lucrări despre budism și rămăsesem fascinată de acest străvechi tărâm al civilizației. I-am urat din tot sufletul să-și poată îndeplini dorința de a ajunge acolo. Și, în acest context i-am spus cât de importantă a fost și este prima lui carte și cât de mult simt acum nevoia unei lucrări care să ofere sfaturi și sugestii pentru suflet și spirit, așa cum prima carte, *"Cancerul, o boală incurabilă?"* îmi dăduse

aripi din punct de vedere fizic (albe). *PA* a zâmbit imperturbabil și, de parcă până atunci mi-ar fi dictat fiecare vorbă pe care o spusesem, mi-a întins de pe birou o foaie de hârtie pe care listase solicitarea de sponsorizare a preconizatei sale călătorii în Tibet; mai spunea acolo că se poate revanșa față de eventualii sponsori prin mulțumiri publice în viitoarea să carte: "Spirit – Organism – Suflet = Sănătate". Îmi place să cred că nu există întâmplare. Mă bucuram și de plecarea în Tibet și de cartea promisă.

Prin educație trebuia să fiu ateu. Nu pot să spun că sunt. Nu pot spune nici că sunt credincioasă. Însă sunt atentă și îmi doresc confirmări. Pe parcursul acestor doi ani am avut impresii și stări deosebite, pe unele le-aș putea considera autosugestie, pe unele le încadrez în categoria „*cealaltă realitate*". Nu-mi plac dogmele și încorsetarea simțirilor profunde în structuri exterioare manevrate de oameni. Când pui la îndoială tot, vrei să-ți explici tot, folosești logica, dar fără a avea un bagaj semnificativ de cunoștințe științifice și folosești intuiția, dar fără a fi dăruit cu revelații, certitudinile tale nu pot depăși un anumit nivel, lipsa confirmărilor doare și te adresezi prea stângaci Universului. Citisem că *PA* fusese ateu și mă miram că în *carte* abordează atât de des și cu intensitate, credința. L-am întrebat cum se ajunge de la ateu la credincios. *"Dincolo de ambiția mea de Scorpion de a trăi, de fapt, de a demonstra doctorilor că voi trăi măcar o lună mai mult decât cele patru prognosticate de ei, dincolo de asta a fost impresia că nu m-aș fi putut vindeca de o boală atât de gravă fără <ceva> dinafară."* Simțisem același lucru, o prezență benefică invizibilă, dorisem să mulțumesc și nu știam cui. Mi-a spus: *"Parte din noi, oamenii, am dori ca aceste percepții să nu ne mai părăsească niciodată, să ne contopim cu ele sau să le facem prizonierele noastre. Ce simplu ar fi atunci! Dar nu trăim pe vremea "murei în gură"!* Pare că nu trebuie să rămâi blocat în senzații, oricât ar fi ele de frumoase, că dincolo de acestea mai sunt destule de aflat, de făcut, dacă vrei certitudini, confirmări. Și că aceste percepții fac parte din începutul unui drum. Sau poate dintr-o stare și atât, de pe nici un drum. Nu știu cum era *PA* ca

profesor, după zâmbet bănuiesc că dădea tuturor elevilor note peste opt, dar știu că modul lui de a-ți comunica și a te învăța este foarte subtil, prin cuvinte puține, dar foarte *încărcate*, care-ți transmit stări, pe care ți le dezvolți și le consolidezi apoi, prin propria experiență. De fapt, doar astfel are valoare ce înveți.

După diagnosticare mi-a spus că sunt pe drumul cel bun (la ce se referea oare?) și, în timp ce-mi scria recomandările următoare, m-a întrebat: *"Ce v-ar plăcea să mâncați?"*. *"Salată verde, dar dumneavoastră?" "Mie? Nimic! Mă simt atât de bine când nu mănânc!"* Împreună cu perioadele lungi de post pe care știam din *carte* că le ține în fiecare an, cu cei 8 km pe zi de alergare și cu strictețea și rigurozitatea de militar, acest răspuns îl făcea să pară detașat de propriile dorințe fizice sau controlându-și-le perfect. Pe parcursul vizitelor aveam să mă conving că nu greșisem. La această a treia vizită am apreciat vulturul alb din hârtie pe care îl avea prins de monitorul calculatorului. Mi-a spus că această pasăre îi este de multă vreme simbol. Deși părea lejer, noul regim recomandat, nr. 113, a fost dificil pentru că-i lipsea rigurozitatea produs / cantitate / oră, care aparținea BG-ului, și urma să mă sprijin doar pe rigurozitatea mea îndoielnică, care se regăsea cu groază, aceeași de dinainte, adică mică, timidă și prea ușor de influențat de porniri fizice gen *"poftă de..."*. Încercam cu disperare să-mi păstrez comoara abia întrezărită. Era o perioadă de *înțărcare*. Până la acest regim, nu încălcasem nici postul, nici BG-ul. Într-una din zilele acestei perioade de derută am mâncat două picioare de pui. Două dintr-o dată și cu pâine. Ca în *zilele bune*. Desigur, cu remușcări care mă întorceau pe dos. Un fel de *mănânc și plâng*. Chiar aveam să plâng, pentru că o săptămână apoi am avut picioarele umflate. După altă săptămână am reușit să-mi fac un program riguros și să-mi încep noul regim. Înțelesesem în sfârșit că înțărcarea era o dovadă a încrederii (după ce mă desfătasem, înșelând încrederea) și asta îmi dădea zilnic o stare de luptă, amestecată cu violență. Nu cred că era starea preconizată, dar îmi era fertilă. Aveam deja multă energie. Uneori parcă-mi simțeam particulele ciocnindu-se. Bine, fie, doar mi se

părea. Înțelesesem și că va veni o vreme în care după atâtea regimuri, trebuia să știu și singură ce conduită să abordez.

În luna aprilie 2003 am urmat cursul de inițiere în Qigong, cu Maestrul Lin Kai Ting, fondatorul școlii de QilinGong din România. Au fost 7 zile desăvârșite, o organizare perfectă și o atmosferă magică. Peste 200 de participanți care respirau la unison. Un aer în permanență proaspăt, deși nu existau aparate de aer condiționat. Am aflat lucruri noi despre influența psihicului asupra fizicului, despre controlul emoțiilor, despre posibilitatea de a determina dispariția bolilor, despre emiterea și receptarea energiei Qi, despre relația Maestru – discipol, despre aură și posibilitatea de a-i descifra culorile, despre diferite modalități de dezvoltare a simțurilor. Am rămas gândind despre multitudinea modurilor în care se poate transmite informația, cum se înscrie ea în culoare, în lumină. A câta oară când am regretat că la școală n-am fost mai silitoare la fizică și chimie. Cineva, la Văleni, te *citește* în câteva secunde, doar plimbându-și palmele la câțiva cm distanță de palmele tale. În ce tip de vibrație? Tot timpul cursului m-a însoțit acest gând. Citisem undeva că *Dacă nu crezi, nu beneficiezi de "dar"*. Și pentru că LKT spusese că suntem ceea ce gândim, ce intenționăm, ce credem, am continuat să rămân gândind, fără răspuns, la ce înseamnă credința. Dar dacă a gândi despre credință e ca și cum ai vrea să vezi lumina fiind orb? Avea dreptate vulpea când i-a spus Micului Prinț, după ce el a domesticit-o: *Nu vezi bine decât cu inima. Esențialul este invizibil pentru ochi.* Unde se afla oare cheia?

De unele lucruri nu-ți vine să te desparți. Era starea de bucurie a regăsirii în mine a ființei de demult. O încercasem și pe perioada postului și a BG-ului. Acum însă era mult amplificată, organismul dezintoxicat era pregătit să primească semnale și informație. Totuși, după cele șapte zile, cursul s-a terminat. Rămânea să exersăm zilnic, spre a ne căuta singuri comorile ascunse. Nu mai părea însă la fel de ușor. După curs am practicat la sală exercițiile de Qigong, de trei ori pe săptămână, cu rezultate foarte bune asupra stării fizice și psihice. Sâmbăta și duminica

făceam turul Herăstrăului, la ore matinale și în ritm foarte rapid. Cele mai frumoase au rămas, însă, prea rarele plimbări de pe dealurile dimprejurul Lereștiului, lângă Câmpulung, unde Dan, fratele meu cel mare, are o casă și unde ajungeam când îmi permitea timpul. Dacă ești foarte atent (și îți plac basmele), acolo, după fiecare cot al potecii, apar entități fantastice. Nimic din aceste lucruri nu mi-a cerut vreun efort de voință. Totul era nespus de frumos, abia așteptam să se întâmple, savuram fiecare clipă, eram atentă și învățam. Respectam în continuare regimurile. Compresele, însă, mai rar.

Ziua Fundației Sănătate prin Gândire și Alimentație, Valeriu Popa – Văleni, 5 iunie 2003 - A fost o zi foarte frumoasă pe dealul din spatele Fundației. Grădina plină de flori și fructe, imaginea casei, a văii, a cerului de deasupra. Amintirea despre Valeriu Popa. Oamenii emoționați, altădată declarați bolnavi incurabili de către medici, exprimându-și plini de căldură recunoștința pentru *PA*, care-i îndrumase spre regăsirea sănătății și vieții, determinarea și speranța în reușita proiectului de construire a microclinicii, proiect care se clădește pe iubirea pentru oameni[5], mențiunea despre legătura specială și foarte strânsă dintre terapeut și pacienți. Nici atunci, nici ulterior, nu l-am auzit pe *PA* prezentând pe vreunul dintre pacienții săi, ridicați din cele mai grave afecțiuni, ca fiind vindecați de boală. Exprimarea era: *boala este ținută sub control de atâtea luni sau ani.* Am înțeles că lupta cu boala prin regimul de viață naturist este permanentă și că somnul credinței permite înaintarea umbrei. Apoi *PA* ne-a prezentat membrii *Clubului Nemuritorii*, personaje frumoase și interesante, poate pacienți, poate prieteni

[5] În viitoarea microclinică urmează să fie internați bolnavii cu afecțiuni foarte grave, sub directa îngrijire a lui *PA*, fără a li se solicita să plătească pentru aceasta, deoarece *nu poți face troc cu sănătatea omului*, cum spune el în *carte*. Din păcate, însă, microclinica este și astăzi tot în fază de proiect, din lipsa resurselor financiare.

sau discipoli, sau toate la un loc. O zi ca un dar, în care s-a simțit continuu harul Dirijorului.

În **15 mai 2003 a fost a patra vizită**. Am remarcat corelația strânsă între regimurile pe care le recomanda *PA* și anotimp. Era luna mai și în acești doi ani n-am avut niciodată un regim care să-mi ofere satisfacții estetice mai mari decât acesta. Cura de legume mixtă, pe care mi-o recomandase de această dată, cu legume și fructe de toate felurile, evident, crude, era plină de culoare și savoare. Ca la fiecare regim de după *întărcare*, din multitudinea opțiunilor mă fixam pe unul, două alimente care-mi plăceau și nu le înlocuiam până la regimul următor. Întrebasem dacă e necesar să consumăm din toate alimentele recomandate și *PA* îmi spusese că nu, că putem alege ce dorim. Așa se face că mi-am ales smochinele, a căror savoare depășește papilele gustative. Totodată, zilnic era recomandată următoarea combinație florală încântătoare: flori de salcâm, flori, tulpini și frunze de păpădie, frunze de mentă, frunzulițe de tarhon. A respecta astfel de recomandări era foarte ușor, pentru că practic, mâncând smochine erai în zona senzualității, mâncând flori, tulpini și frunze te situai în zona mai subtilă a emoțiilor. A fost ca un dans al vibrațiilor, la sfârșitul fiecărei zile mă întrebam cine a învins, smochinele sau florile de salcâm. Intuiam că dincolo de vitamine, minerale și enzime, recomandările erau destinate să aibă impact în toate ascunzișurile ființei. Cu ocazia acestei vizite *PA* mi-a spus că *90% din boli provin din lipsa de afecțiune*, afecțiune dăruită sau primită, cam același lucru, de vreme ce una o atrage pe cealaltă. Tot atunci, am întrebat dacă aș putea merge la ecografie. Eu și nerăbdarea mea! Mi-a spus: *Încă nu!* Am simțit din voce că era mai puțin bine decât vroiam și decât sperase. Drumul înapoi spre București este mereu la fel. Ca și cum ești aruncat de pe insulă la loc în ocean. Trebuie să înoți din nou, chiar dacă ai obosit sau corpul tău a uitat mișcările, chiar dacă te-ai rătăcit și nu mai vezi luminile țărmului. Mereu la fel... și nu prea, pentru că de fiecare dată știi din ce în ce mai acut că

există o insulă unde te poți întoarce. Ea are numele fiecăruia dintre noi.

Încă nu și cu toate acestea, m-am programat la ecografie, pentru că vroiam să văd cum evoluasem după mai mult de 6 luni în care respectasem recomandările parțial. Progresiv și pe nesimțite, de aproape 7 luni starea mea de spirit se schimba. Deși din exterior aveam copleșitor de multe motive de îngrijorare, durere și teamă, în interior se aduna liniștea. Mă bucuram să respir, să văd, să simt natura, căreia îi redescopeream frumusețea. Priveam altfel și la oameni, căutam în fiecare privire acel element pe care-l descoperisem în mine, unificator. Simțeam în mine atâta iubire cât să dau și să primesc la un loc. Construiam un Univers în care totul se datora grației, armoniei, zborului și înțelegerii fără cuvinte. Un Univers născut din sublimarea altuia, extrem de dureros, în care primează boala, dezorganizarea și dizarmonia. Opusul fricii este iubirea. Nu puteam schimba evenimentele exterioare dar, ca și atunci, demult, în spital, puteam schimba privirea cu care le veneam în întâmpinare. Trebuie să moară mult din tine ca să transcenzi dintr-o realitate în alta, dintr-un univers în altul. Devii din ce în ce mai liber, chiar dacă astfel vezi și cât de condiționat ești încă. Transformi durerea în fericire și invers de un milion de ori, până știi că doar aparent ele sunt diferite și că în străfundul oricăreia dintre ele este doar vibrație, viață. Nu-mi simțeam dreptul de a-i judeca pe ceilalți și nici pe al lor de a mă judeca. Mă durea să rănesc pe oricine, știind cum m-aș fi simțit eu. Era o stare pe care o câștigam încercând să mă adaptez realității. Nu puteam vorbi despre această stare, vorbele n-ar fi putut exprima ceea ce aparținea înțelegerii esențiale. La fel, nu puteam atinge nici cauza acestei stări, dar o doream perpetuă. Și știam că, indiferent de rezultatul ecografiei, aceste lucruri erau foarte valoroase și-mi exprimau o opțiune foarte profundă. În 18 iunie 2003 eram programată la ecografie. Rezultatul a fost ca un trăsnet: Polifibromatoză uterină gigantă: 148/171 mm! Îngrijorat și foarte plastic, medicul m-a somat să mă operez: *Doamnă, singura soluție pentru un fibrom atât de mare este histerectomia*

totală, v-am spus-o și data trecută! Să nu veniți la mine când va fi prea târziu, că n-o să mai am ce să vă fac! Am răspuns timid că urmez un tratament naturist și că sper ca fibromul să dispară înainte de a se maligniza. Pe drumul înapoi spre serviciu, după ce am terminat de plâns, am știut că în această poveste nu era vorba doar despre o doamnă care dorea să scape cumva de boală, ci despre un om care credea că metodele naturiste pot învinge boala fără maltratarea organismului. Mă simțeam datoare și responsabilă față de această idee.

A cincea vizită, 2 iulie 2003 - Nu mi-a fost vreodată mai rușine de cineva decât când am intrat în cabinetul cel însorit, unde *PA* m-a întâmpinat cu același zâmbet senin și i-am spus că fibromul crescuse cu 7 cm. Oricum știa, ne scanează pe toți de cum deschidem ușa cabinetului. Din ce-mi recomandase, rărisem compresele, figura de yoga n-o făcusem deloc, pentru că *nu puteam* (uitasem acel *trebuie să reușească*) și nici exercițiile de respirație nu le făceam sistematic. Reușisem să mă descurc și fără toate acestea. Nu știu pe ce bază îmi permisesem să cred că esențial era regimul alimentar și mă linișteam singură la gândul că celelalte au o mai mică importanță. Se dovedise că gândisem prost. Sau, mai probabil, că fusesem comodă. Unde-mi pierdusem ardoarea inițială, din timpul postului și BG-ului? Doar pentru că reușisem să slăbesc și să înlătur o parte din simptome devenisem înfumurată. Acum eram tristă și mi-era rușine pentru că practic, o asemenea dimensiune de fibrom dovedea lipsă de respect față de mine, de tot ce realizasem și față de *PA*. Normal, am fost mai tăcută ca de obicei. M-a lăsat să înțeleg că dacă n-am încredere în ce fac, mai bine renunț. Un reproș voalat. Mi-a dat recomandările următoare. De data aceasta era vorba despre spălături vaginale cu mărul lupului, din cadrul terapiei Mt. Plantă cu efect antitumoral. *Atenție la starea de imponderabilitate și la căderea în picaj*, îmi spusese odată *PA* vorbind despre zbor. Revenită acasă, mi-am derulat prea multele întâmplări din viață în care începusem cu elan să înfăptuiesc lucruri și nu le dusesem la bun sfârșit cu aceeași râvnă, sau nu le finalizasem. Iată un bun exercițiu

permanent, pe care ar fi trebuit să-l fac de multă vreme, să fiu atentă la toate gândurile, vorbele, gesturile, faptele şi să observ pe câte dintre ele le duc până la capăt. De această dată am respectat cu multă stricteţe tot.

În perioada 1–10 august 2003 am fost în **tabăra de Qigong de la Stâna de Vale**, a Maestrului LKT. E fantastic de frumoasă natura la Stână. Limpede, clară, verde de frunze şi albastră de cer. Eram vreo 200 de participanţi, plini de căldură şi prietenie, dornici de comunicare şi de armonie. Timp de 10 zile am mâncat roşii şi caş dulce, seminţe de floarea soarelui şi am băut apă de la Izvorul Minunilor. Toate acestea îmi erau permise. Desigur, iar n-a mai fost timp de comprese. În schimb, am avut timp de excursii pe munte. Una dintre ele a fost mai deosebită. Alesesem un traseu de vreo trei ore, spre cascadă, fără să ştim însă cât va fi de dificil. Am ajuns la cascadă după ce am coborât, uneori pe fund, în râpe adânci şi abrupte, printre mărăcini. Cascada era superbă, apa venea dintr-un vârf de munte, printre stânci. Pe stâncile acelea aproape verticale, se căţărau, în joacă, nişte tineri. Spuneau că vor să ajungă la sursă. După ce ne-am delectat cu priveliştea, am dat să plecăm dar semnul de pe copaci al traseului ne arăta direcţia în sus. Nu pe stâncile cascadei, ci pe nişte stânci alăturate, foarte abrupte, pe care puteai urca doar ţinându-te de lanţuri. Arăta chiar rău. Nu ne puteam întoarce pe unde venisem pentru că venisem prin prăpăstii, iar de urcat pe lanţuri, părea sinucigaş. Am stat vreo zece minute fără a ne putea hotărî între cele două rele. Atunci a apărut de nu ştiu unde în faţa noastră acel tânăr adolescent îmbrăcat într-un tricou roşu, care a început să urce. Îi vedeam silueta subţire şi agilă de felină care parcă zbura pe stânci. A fost ca un semnal. Am început şi noi să urcăm, ţinându-ne de lanţuri şi păşind atent, gustând savoarea fără egal a fiecărui pas prin care înaintam, ucigându-ne, totodată, teama. Înţelesesem că se poate. Zilele au fost toate calde. Dimineaţa, la 6:30, la pregătirea fizică, era ceva mai rece. La meditaţii, pe platoul larg din faţa hotelului, simţeai sub pleoapele închise căldura soarelui, afecţiunea naturii, a celor de lângă tine,

atenţia vulturilor care luminau uneori înaltul, semnale, armonia sunetelor, calea care se construia acum, pe măsură ce gândurile se linişteau. Şi, mai aproape de mine, eram eu. Fericită sub starea de vrajă deosebită ale cărei resorturi le puteam doar intui. Regăsindu-mă în privirea celorlalţi, ca-ntr-o oglindă, trăind fragilitatea pragului dintre vis şi realitate, simţind că dorinţele sunt cele care ne ţintuiesc de sol împiedicându-ne să încercăm zborul şi că libertatea era cea mai dificilă lecţie. Infinită e şi acum valoarea fiecărei clipe!

Îmbrăţişări de pe acoperişul lumii - Apoi, *PA* a plecat în Tibet. Câţi dintre noi îşi împlinesc visul? Poate infernul care-l renăscuse îi dăduse şi puterea de regenerare şi fermitatea intenţiei cu care să estompeze orice piedică: visare, dorinţe, amintiri. În drumul spre experimentarea şi înţelegerea lumii nevăzute, a cauzelor subtile, stăpânind perfect neastâmpărul şi neliniştea, clocotul de dedesubt, Scorpionul devenise un Vultur care exista şi aici şi dincolo, potrivire rară între viaţa cotidiană vizibilă şi intimitatea visului interior. Există întâlniri provocatoare, care te obligă să te trezeşti din letargie, să te scuturi de convenţii, de *deja ştiut şi clasificat*, să dai la o parte ceaţa care îţi este înveliş, să redevii curios şi incitat şi tânăr, să-ţi fie dor de propriul sine şi să-l cauţi. Când *PA* a plecat la graniţa dintre lumi, în profunzimea cerului, am ştiut că indiferent prin ce abisuri zboară, pentru ca darul lui să rămână, trebuia să-l creez în continuare.

În 16 septembrie 2003 am primit următorul regim, din Tibet, prin intermediul doamnei Elena Dinescu. Am fost uimită şi încântată, asta era dovada că fusesem şi eu acolo. La nici una dintre întrebările pe care mi le-am pus atunci, stupefiată, nu mi s-a răspuns. Ce tip de bază de date cu înregistrarea câmpurilor energetice ale fiecărui pacient poartă *PA* cu el peste tot? Aceste înregistrări sunt permanent actualizate încât se pot vedea în ele transformările în bine sau în rău ale pacientului? Ştia astfel când sunt necesare măsuri? Desigur, n-avea nici o importanţă dacă pacientul era în camera cealaltă sau la zeci de mii de km depărtare. Era aceeaşi percepţie neobişnuită. Cât mi-aş dori să

aflu cum se pot vedea, percepe, înțelege atâtea de la distanță! Ca și cum s-ar arde și distanțe și timp; ca și cum ai putea fi și aici, acum, și acolo, atunci. În adolescență aceste lucruri mă înspăimântau. Acum le privesc la fel de netulburată ca Alice în Țara Minunilor. Abia aștept să se întâmple. Noile recomandări aveau în vedere alt regim alimentar și, în continuare, spălături vaginale cu mărul lupului. Poate ar fi trebuit să mă îngrijorez. Oricum, însă, aș fi făcut același lucru, adică aș fi respectat conduita recomandată de *PA*, având încredere în capacitatea de regenerare a organismului. După ecografie, colegele de serviciu, familia, începuseră să insiste să mă operez. Nu.

PA a reapărut pe la sfârșitul lui noiembrie 2003. Adolescentul cu tricou roșu se întorcea pentru a ne dezvălui existența unei zone îndepărtate și infinite, pe care, pentru că el a putut-o percepe, mai puteau avea și alții speranțe. Se întorsese să ne spună că se poate. Ne privea zâmbind de pe marginea cealaltă a prăpastiei, întinzându-ne mâna, în timp ce prăpastia se umplea cu apă vie. Desigur, toți așteptăm următoarea sa carte, despre experiența tibetană și nu numai. Pentru noi, acasă, perioada era deosebit de grea. Din luna noiembrie 2003 soțului meu i se descoperise hepatomul. Știam de la doctor că această tumoare hepatică poate fi doar observată, nicidecum tratată sau vindecată. Starea generală se agrava rapid. Lua în continuare medicamentele prescrise și din ce în ce mai des mergeam în spital pentru perfuzii. Cu toate acestea, extrem de hotărât, soțul meu a reușit să rezolve problema apartamentului, scăpând astfel de amenințarea foștilor proprietari. Atunci a început să se relaxeze. Urma să ne mutăm prin decembrie. În 10 decembrie 2003, la un an după prima vizită la Văleni, am ținut un post de o săptămâna cu apă distilată, pentru că așa am vrut. Nu mai aveam probleme cu clismele și postul a decurs foarte bine. Între timp continuam cele trei antrenamente pe săptămână și turele de sâmbătă și duminică. De undeva, de foarte demult, mă privea o tipă de 94 kg cu complexe de toate felurile. Acum știam că în privința siluetei, poți face exact ce vrei, chiar dacă n-ai voință, lași lucrurile la

jumătate, ești pofticios și-ți spui mereu: *de mâine, m-apuc!* Doar să renunți la renunțare. În ajunul Crăciunului 2003, tot Bucureștiul era blocat de prima ninsoare abundentă. Faptul că până noaptea am reușit totuși să ne mutăm a demonstrat, așa cum a spus fiul meu, că Dumnezeu creează condițiile pentru a face minuni. Minune a fost și că, noaptea pe la două, am mai avut putere să împodobim bradul. Când ne-am trezit dimineața, am văzut cu bucurie că Moșul ne lăsase sub brad cadouri. De Crăciun am mâncat sarmale.

18 februarie 2004 - a șasea vizită la Văleni. *PA* era mai subțire, mai spiritualizat, mai interiorizat. În esență îl simțeai foarte indiferent. În aparență, avea același zâmbet fermecător. Purta părul prins la spate într-o codiță. Nu m-a testat ca de obicei, pe deasupra palmelor, ci doar privindu-mă în ochi. Mi-a interzis complet lactatele, mi-a recomandat alte proceduri și mi-a spus: *"Nu-i rău, dar nici bine"*. Nici nu mă așteptasem la bine după isprava de la Crăciun. Mi-a spus că ar vrea să meargă în Filipine, *să vadă despre ce-i vorba*. Normal că nu puteam face asocierea decât cu Tony Agpaoa, acel succesor de șamani care practica chirurgia psihică. M-am gândit atunci la ce spusese Krishnamurti[6]: *"Adevărul este un tărâm către care nu există cale"*. Cine poate atinge adevărul când acesta poate fi oriunde, oricând și în dinamică? Oricum, aveam încredere că *PA* cunoștea atât valoarea cât și prețul demersurilor sale aparent atât de poetice. Discuțiile din cabinet erau doar frânturi de fraze, deschise de mine și închise de el. Întrebările, mereu altele decât cele pe care mi le pregăteam de acasă, și răspunsurile lui, mai degrabă zgârcite și de cele mai multe ori simbolice, nu păreau a construi, în fapt, un dialog. Cu toate acestea, cu ajutorul lui, redescopeream atunci subiecte pe care le ignorasem de prea multă

[6] Jiddu Krishnamurti (1895 – 1986), filozof indian, învățator renumit, a ținut sute de prelegeri în întreaga lume raspunzând celor mai profunde întrebări omenești. Nu cita maeștrii, nu invoca scripturile. Stilul, compasiunea și natura psihologică a investigației sale aduceau cu budismul.

vreme: timp, vieți, zbor, lumea de sus și de jos, iluzie și realitate, vis, libertate, stagnare și dinamică, respirație, sens, cale, maestru și discipol, răbdare, autocontrol, liber arbitru. Doar punctam vârfuri de iceberg. Care apoi, când reveneam în lume, se topeau în modul în care simțeam, reacționam, în modul în care înțelegeam oamenii, în ce citeam, în ce căutam. Chiar și în modul în care pășeam și priveam. Iceberguri încă în proces de topire. Mi-a luat ceva timp să înțeleg că, grație unei intuiții și pregătiri neobișnuite, terapiile lui nu se limitează la diagnosticare, la proceduri și regimuri care sunt personalizate pe specificul pacientului (câmp energetic, caracter, situație familială, aplecări sufletești etc) și evoluției sale. Din terapiile lui fac parte și atitudinea de perfectă eleganță din cabinet, impecabilitatea ținutei și a comportamentului, zâmbetul prietenos, prea puținele vorbe spuse, oceanul de semnificații al celor nespuse, siguranța și încrederea pe care ți le transmite,. chiar și grădina indecent de înflorită. Și, într-un mod inexplicabil, continua sa prezență. Așa cum spunea un pacient, ți-e rușine să nu-ți pui compresa, pentru că *PA* te vede! Mie nu-mi fusese. *PA* aplică terapiile de aproape sau de la depărtare. Indiferent de distanță, efectul acestora poate fi resimțit. Depinde de cât ești de atent pentru a-i percepe semnalele. Dacă nu ești atent, poți să nu-l recunoști chiar dacă el se află în fața ta. Toate aceste terapii sunt dăruire și sunt exemplare, depășesc infinit acea jumătate de oră petrecută de pacient la cabinet și-l pot susține și determina să lupte cu orice, dacă pacientul are cel puțin un neuron și ceva inimă.

Acasă ne obișnuiam încet cu noua locuință, cu depărtarea de locurile cunoscute, cu priveliștea. Și ne era cumplit de greu pentru că unul dintre noi era atât de rănit. Comunicam între noi cu precauție, de parcă nimeni n-ar fi vrut să-i facă celuilalt rău cu propria lui stare. Într-o zi, fără legătură cu nimic, de parcă ar fi fost ruptă dintr-un alt context, paralel, soțul meu a făcut următoarea constatare: *"Tu n-ai să reușești să te însănătoșești cu metodele lui PA, pentru că-ți lipsește ceva esențial!"*. *"Ce?"*, am întrebat uluită de bruschețea abordării. *"Credința!"*. Era din ce în

ce mai slăbit și fără putere. După Paște a intrat în spital în două rânduri, pentru perfuzii. Ultima dată, în luna mai, după 4 zile de spital, m-a rugat să plecăm, pentru că *perfuziile nu-i mai făceau bine*. Doctorii îmi spuseseră că această dorință a bolnavului ar putea fi respectată. Nu mi-a venit să cred, știam că este foarte grav bolnav, dar nu vroiam să cred ca putea fi *ultima dorință*. Totuși, ne-am decis să mergem acasă. Întâmplător sau nu, în aceeași zi, Mircea m-a rugat să-l întreb pe *PA* ce regim și ce proceduri să urmeze. Am fost uimită de această întoarcere. Am sperat că-și va putea reveni. L-am rugat pe *PA* să facă o diagnosticare pe fotografia din decembrie 2002 a soțului meu. Răspunsul a venit pe fax: *"Situație DELICATĂ! Determinări secundare: cranian osos, pulmonar drept, cavitatea abdominală și urogenitală"*. Era metastază. Și recomandările: zile de post în alternanță cu zile de BG. *"Are rost să ținem?"* *"Nu știu, încercați!"* Din ton înțelesesem că era prea târziu. Dar tot nu vroiam să cred. În dimineața în care am părăsit spitalul, Mircea era plin de speranță că urmând recomandările lui *PA* va reuși să iasă din situație. A insistat ca din spital să mergem direct la Văleni, să respire aerul de acolo și să-l vadă pe *PA*. *"E prea slăbit, n-ar rezista drumului, spuneți-i că-l aștept după ce termină regimul"*. Am putut respecta regimul și procedurile doar două zile. Mircea a murit în 13 mai 2004. Nu știu cum ar fi arătat ziua de astăzi dacă acel semn de întrebare de la sfârșitul titlului *cărții* ar fi fost mai vizibil.

La Ziua Fundației din 5 iunie 2004, a fost prima dată când la Văleni vremea era mohorâtă și stătea să plouă. Atunci am făcut cerere pentru înscrierea în Clubul Nemuritorii. Am primit răspunsul abia la 1 ianuarie, 2005.

A șaptea vizită – 8 iunie 2004 - Învățasem să recepționez informația, îndepărtând paraziții propriilor gânduri. Zâmbetul era aici, dar *PA*, nu. De data aceasta am înțeles că există o prăpastie de netrecut între cei pe care-i răpește lumina și cei care, vrăjiți și încântați, rătăcesc printre culorile ei. O infinitezimală, insesizabilă dar indestructibilă barieră. Poate bariera în fața

umbrei, a greului care limitează viața de netimpul morții. Nu mai era Vultur, devenise zbor. Mi-a recomandat alt regim și multe proceduri. Mi-a spus că orice ar fi, să nu renunț la clismă, 2 l de lichid pe zi, o compresă și multă mișcare. M-am străduit să-i imit rigoarea, consecvența și îndârjirea. Știam deja că dacă nu-ți controlezi corpul, atunci corpul va controla tot. Toate vizitele la Văleni au durat prea puțin. Deși de fiecare dată mai lungi, păreau din ce în ce mai scurte. Niciodată n-am întrebat vreun lucru legat de procedurile din plicul cu recomandări. Preferam să le citesc întâi cu atenție, în liniște, să le corelez unele cu altele și apoi, pentru orice nelămurire, o puteam deranja pe doamna Dinescu. Foarte rar am discutat cu *PA* despre simptomele bolii mele. Îmi construisem singură boala, chiar dacă nu totdeauna conștient. Durerile, hemoragiile, amețelile, spaimele, erau treaba mea și singura vinovată eram eu. Știam de ce corpul fizic își uită informația primordială și nu mai funcționează normal. Și asta era tot treaba mea și nimeni altcineva n-avea vreo vină. Vindecarea profundă urma să vină din propria iertare. Citisem *cartea* și știam la ce să mă aștept pe parcursul procedurilor. Așa că de ce aș fi poluat omul și locul cu simptomele, remușcările și vinovățiile mele? Deja după primele vizite, devenisem captivată de trupurile și privirile oamenilor: nesportivi, lipsiți de grație și eleganță în mișcări, cele mai multe priviri neclare, furișate, încruntate, complexate, resemnate, îmbătrânite; ascundeau teama, tristețea, boala și suferința; foarte puțini cu priviri deschise, curate, întrebătoare și sincere. Acum știam că există oameni care au puterea să schimbe și trupul și sufletul și privirea omului. Cu o disponibilitate uriașă, *PA* își asumă această transformare luptând cu iubirea împotriva urâțeniei. În ciuda faptului că știe că nu poate învinge definitiv. În ciuda faptului că s-ar putea ca vreodată respirația să-i fie întreruptă de urâțenie! Iubirea este scutul său și oglinda de lumină cu care poți orbi moartea.

Povești cu final meritat? De șapte ori am intrat în această curte, când pietrele *Bine ați venit* erau acoperite de zăpadă, sau înecate în iarba verii și copleșite de flori colorate, sau

în căldura întârziată a toamnei. Niciodată nu am fost atât de atentă pe cât aș fi vrut, la curte, la sala de așteptare cu picturile și icoanele de pe pereți, la ce spunea magul în cabinet. De fiecare dată trăiam mai intens starea în detrimentul atenției. De fiecare dată dădeam un examen. Am reușit să trec vreunul? În 14 decembrie 2004, după un an și șase luni de la ultimul control, m-am programat la ecografie, special pentru a putea scrie finalul Poveștii. Știam că e bine să repeți ecografiile la același aparat și cu același specialist, dar mi-era prea frică de primul ecografist. Am simțit întreaga zi cum produc endorfine, pregătindu-mi zidul de apărare față de rezultatul ecografiei, indiferent care ar fi fost acesta, și față de orice gând negru. Eram pregătită să plec plângând de la clinică. Examinarea a început cu zona rinichilor și ecografia n-a pus în evidență nici un microcalcul. A continuat cu vezica biliară, piatra era acum de 3,2 cm, crescuse cu 7 mm. Apoi, zona pelviană. *"De ce sunteți atât de speriată?"* m-a întrebat doctorul. *"Știu eu de ce! Cât are fibromul?"* *„Păi... 60/67mm!"* *"Poftim???"* *"Dar cât avea înainte?"* *"14/17 cm"*. *"Ei, n-are cum, nu vă dați seama?"* Nu, nu-mi dădeam seama! N-am mai fost în stare să articulez nici un cuvânt până la finalul controlului. Și nici să gândesc ceva. În timp ce scria diagnosticul, i-am spus: *"Sunteți foarte tonic, domnule doctor!"* În clipa aceea a ridicat ochii din foaie, a zâmbit și știți ce mi-a răspuns? A spus așa: *"Viața e frumoasă, merită s-o trăim, nu?"* Cu siguranță, aproape toți cei care ați ajuns la această pagină, știți ce i-am răspuns zâmbind, pentru că ați fi răspuns la fel: *"Da, dar nu oricum!"* Am ieșit fericită din clinică, întrebându-mă de unde știa doctorul parola. Am înțeles în clipa următoare: nu scrisesem scena singură, nu scrisesem nimic singură. De doi ani scriam împreună cu un spirit mereu prezent, fascinant și strălucitor, căruia mă supuneam cu bucurie. Inițial percepusem semnalele lui fulgerătoare cu dificultate, pentru că le acoperisem de multă vreme cu o pâclă groasă, formată din dorințe și gălăgie. De fapt, le acoperisem cu replica Marelui Vrăjitor: *Am văzut-o pe Isis, am atins-o pe Isis, dar nu știu dacă există.* De o vreme, însă, veneau

momente în care puteam să despic și să străbat pâcla, lăsând realitatea să țâșnească. Aveam credința că momentele în care auzeam această voce interioară vor deveni realitatea. Am sunat imediat la *PA* să-i dau vestea cea bună. Imperturbabil, mi-a spus că speră că făcusem ecografia la același doctor. Of, iar greșisem! Apoi, după o pauză aproape imperceptibilă, mi-a spus că *fibromul este, de fapt, mai mic, are 62/59 mm.* Pe moment n-am dat atenție acestei informații, eram prea bucuroasă că scăzuse mai mult de jumătate. Cum se explica? De ce crescuse pe parcursul procedurilor? De ce scăzuse apoi? Răspunsul a venit prompt, ca un duș rece, plin de umor: *O să vă fac rost de cartea unui tip, a scris el acolo că pe parcursul procedurilor naturiste tumorile întâi cresc, că este necesară o perioadă de dezintoxicare, de regenerare a organismului, după care acesta își reia funcționarea normală și abia apoi tumorile scad!* Desigur, știusem tot timpul la ce trebuia să mă aștept, era vorba despre *cartea* lui, dar nu avusesem răbdare. Bineînțeles că n-am mai avut liniște după reproșul aproape insesizabil al lui PA, așa că în 23 decembrie 2004 m-am programat la primul ecografist. M-am dus liniștită... și nu prea. Lui Toma îi era teamă că va deschide ochii și iluzia se va spulbera! Îi era teamă că se va trezi din nou cu un fibrom gigant, într-o doamnă de 94 de kg! Ecografia a depistat un fibrom de 62/59 mm!!! *Ce dimensiune avea înainte?* m-a întrebat. N-am răspuns, nu puteam vorbi. Nu eram siderată pentru că PA știuse exact dimensiunea fibromului, de câtva timp mă aștept ca toate ascunzișurile din această realitate să fie perfect vizibile din realitatea de dincolo de oglindă, pe care el o experimentează. Nu puteam vorbi datorită fericirii, pentru că acum nu-mi mai era frică să reinterpretez realitatea prin prisma altor legi. Eram doar dornică să înțeleg, fără să simt nevoia unor certitudini de care să mă agăț. Adevărul e mereu în dinamică. Astăzi îl cunoști bine, mâine îl cunoști și mai bine. A fi deschis pentru a-l percepe înseamnă un început de libertate. În loc de răspuns, i-am arătat ecografiile pe care mi le făcuse chiar el, în timp. Inițial, domnul doctor a simțit nevoia certitudinilor, a stabilității pe care i-o

dădeau cele învățate și experimentate. M-a întrebat dacă am ciclul neregulat, bufeuri, anxietăți, insomnii, nervozitate, aproape mă ruga să am vreunul dintre simptomele menopauzei. Am fost necruțătoare, n-aveam nici unul. *O să aveți, faptul că fibromul a scăzut este un semn că urmează menopauza.* De dragul adevărului său inversase cauza cu efectul. Cu toții știm că la menopauză, dezvoltarea fibroamelor uterine încetează, dar mai întâi trebuie să apară menopauza și abia apoi încetează creșterea fibromului. Și a înceta să crească nu-i tot una cu a scădea la mai mult de jumătate. Nu l-am lăsat să-și clădească certitudinea pe un adevăr evident strâmb. Din tot sufletul și cu toată căldura i-am spus ceea ce așteptasem de doi ani să spun și abia acum aveam dreptul: că a existat Valeriu Popa, că există Petre Anca și Văleni, că poți scăpa de un fibrom gigant fără histerectomie totală, că există ameliorări semnificative ale unor boli cumplite acolo unde medicii nu mai acordă șanse, că există oameni care trăiesc, muncesc și se bucură, după ce speranța le-a fost ucisă de medici. I-am spus că se poate. A tăcut gânditor o clipă, după care a spus ceva foarte frumos: *Dumnezeu acționează prin oameni. Există bioterapeuți, există și doctori, care au acest har. Nihil sine Deo*[7]. Aceasta era o certitudine de necontrazis. M-am uitat mai atent. Domnul doctor este un om tânăr. Mi-l imaginez deja venind cu bucurie și interes la Ziua Fundației. Într-un plan profund, legătura cu *PA* este indestructibilă. Terapiile lui, adresate întregii ființe, topesc granița dintre realitatea materială și cea spirituală, acționează ca din interiorul tău și te ajută să te redescoperi. Dacă aș îndrăzni să pronunț cuvântul care descrie influența imaterială a acestor terapii și a omului, acela ar fi *aripă*. Dacă vorbești cu *PA* și încerci să-i mulțumești pentru că te-ai vindecat, te oprește cu un surâs jenat și-ți spune că el nu vindecă, ci doar te îndrumă ce să faci, tu fiind propriul artizan al vindecării. În acești doi ani mi-am învins în mare parte boala, mi-am devenit prietenă, am învățat să am încredere în mine și curaj pentru a continua această

[7] Nimic nu este fără Dumnezeu

luptă, înțeleg și iubesc oamenii și viața altfel, mai profund. Pentru toate acestea, *PA* nu acceptă că-i ești dator, pentru că el ți-a făcut un dar, din inimă. Totuși, simt față de el o uriașă obligație: aceea de a nu-l dezamăgi. Dacă nu uiți calea naturistă, dacă nu te lași reinvadat de pâclă, dacă continui să visezi, să creezi, dacă arzi în tine tot ce-i prostesc și învechit, dacă ești fericit, dacă iubești, dacă rămâi cu ochii, sufletul și mintea deschise, pentru a primi miracolul, așa cum l-am primit și eu, atunci înseamnă că nu i-ai refuzat darul. Iar dacă ai compasiune pentru semeni și-i ajuți, încercând să dăruiești, la rândul tău, după puterile tale, recreându-i darul, abia atunci poți spera că-i mulțumești.

Finalul acestei Povești este încă foarte departe.

10

Știrbu Mariana
Hipertiroidie

Din cauza ta

Cu o doză de curiozitate pe care o au toți oamenii când află de ceva ce nu poate fi demonstrat științific, Mariana a făcut o programare la cabinetul meu din Fetești. Pe moment a părut surprinsă de rapiditatea diagnosticării, a promis că va respecta ceva din regim și a plecat. A trecut ceva timp. Curiozitatea fiindu-i satisfăcută, și-a văzut mai departe de viața sa, alimentația sa, de obiceiurile sale, de relațiile sale interumane. Până când organismul nu a mai vrut să asculte. După ce și-a făcut toate tipurile de controale pe la cabinetele medicilor, mi-a dat telefon și mi-a spus: „am documente cu toate felurile de analize, medicii afirmă că am o *carieră* de piatră la colecist, ce să fac să nu mă operez?". I-am spus că îi voi trimite un regim și că nu sunt de acord cu operația, putem frământa calculii până să apuce să plece pe canal.

Peste două zile, telefon: „vrei să mă omori, sunt într-un hal fără de hal, abia mă țin pe picioare, nu se mai înțelege nimeni cu mine, nici familia, nici colegii de serviciu, nici prietenii, nimeni, iar tu vrei să mă trimiți cât mai repede pe lumea cealaltă!".

Dumneavoastră cum ați fi reacționat atunci când cineva vă acuză în acest mod? Am încercat să o liniștesc și să-i spun că nu am alt regim care să o ajute mai bine. Nici nu a vrut să audă și a ripostat: „Mă duc să mă operez!". După operație (a fost extirpat colecistul), mi-a mai cerut un regim, pe care nu l-a respectat pentru că vezi Doamne „era prea slăbită după operație".